

ΣΣΣ Αλεξαντάτ 3

Ιλιον, πετρούπολη, αγιοι ανάργυροι

οκτώβρης '01

Ο ποιητής έγραψε ότι οι εξουσίες
χαιρεύουνται σαν ερωτιάρες γάτες
στις στέγες μας.

Τέλος με τις ειδυλλιακές περιγραφές
και τα περιθώρια για υπαρξιακά δράματα.

Φτάνουν οι μέρες που οι εξουσίες
θανατοκρατούνται σαν κτήνη
-τα κτήνη έτσι και αλλιώς
δεν χρειάζονται προσχήματα για τίποτε-
θα ζητάνε διαβατήριο
από την κάθε μας στιγμή.

σαμιλυτάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία: να
τολμάς να
δίνεις προς
τα έξω
/η λέξη αυτή
ονόμαζε τα
αντικαθεστωτικά
έντυπα που
διακινούνταν
χέρι με χέρι
στη Ρωσία και
στη μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτυπο, δεν είναι τόμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντισταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευματικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει -πέρα από όλα τα άλλα- να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από της "αυτονόπτες" καθημερινές σχέσεις των αξών χρήστης και των ανταλλακτικών σιγών που καρκιπίζουν αυθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυποφέρια χρηματικού αντιτύπου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψη μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προσποτική της ανατροπής κάθε καταπεστικού μπχανιούμού και της εκτροπής κάθε εξουσιοδοτικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η πάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμα μας για ουδίποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρίματος.

de te fabula narratur

ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη

11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 01

απόπειρες ενάντια στην εργασία

100 σπίτια "δώρο"

συναίνεση & εξέγερση

γκράφιτι (μέρος 2ο)

γένοβα01

αριστερόστροφος ρατσισμός

περιφερόμενες σκιές

ο στρατός στο απυροβλητό

ακυροαποχηακυροαποχηακυροαποχη

σκιές στη λαμπερή πόλη

Οι παράπλευρες απώλειες στο Αιγαίνισταν, οι τριάντα κρυμμένοι (και πόσοι άλλοι ακόμη) πρόσφυγες -από το φόβο κάποιων άλλων βομβαρδισμών- σ' ένα υπόγειο στους Άγιους Ανάργυρους, που ίσα-ίσα φωτίστηκαν από το τηλεοπτικό μισσοκόταδο. Ο νεκρός ταυγάνος από σφαίρες μπάτσου στο Ζεφύρι. Οι πέντε αναλώσμοι εργάτες της Σαλαμίνας...

Κι όμως, τα πιο "ασυναρμολόγητα" γεγονότα, "μακρινά, αγεωγράφητα και ασύμμετρα", δεν τα συνδέει μονάχα ο πίκος μιας έκρηξης, αλλά η πιο σκληρή και φωτεινή συμμετρία της γεωγραφίας της έννομης βίας. Που προσπαθεί να κρύψει την εκκωφαντικότητά της, στη γνώριμη μυθολογία της απλής εκτροπής των μπχανισμών, που μοντάρει τ' ασυναρμολόγητα σε εικόνες που θα επιβεβαιώσουν το "εφίμερο" κι όχι το διαρκές και το απαράλαχτό της. Η γραμμή του πυρός είναι παντού, στημένη περίτεχνα και δεν αφήνει καν χώρο για καταφύγια, παρά μόνο για τις λυτρωτικές τους ψευδαισθήσεις. Οι μπχανές της εξουσίας -κι αυτό δεν αποτελεί γραφικό πολιτικό αρκαϊσμό αλλά την ολοφάνερη πραγματικότητα- σαρκώνεται με την καθημερινή βιολογική εξόντωση των υπηκόων της. Δεν αρκεί όμως μόνο αυτό. Κάθε "τυχαίο" περιστατικό, κάθε εξοστρακισμένη επιβολή, πρέπει ν' αναζητά την εξόντωση των επικίνδυνων κοινωνικών αντανακλαστικών. Εξόντωση όχι μόνο με την ενδυνάμωση της επιστήμης της καταστολής και του φόβου αλλά και με το κτίσμα εικονικών "ουδέτερων ζωών".

Εδώ λοιπόν, στην καρδιά ενός εν εξελίξει πολέμου, στις εύθραυστες και προσωρινές -γιατί τίποτα και ποτέ δεν έχει αποκλίσει την εξορία των κατοίκων τους- "ουδέτερες ζώνες", στην εξατομικευμένη βίωση της πιο κοινής μοίρας των καταπιεσμένων, στο σφικταγγάλλιασμα των όποιων προνομίων, θα παραχθεί ο "αναίματος" θάνατος κάθε έννοιας του κοινωνικού, το απαραίτητο πιστοποιητικό που χρειάζονται τα καθημερινά εγκλήματα.

Οι ουδέτερες ζώνες κομμάτι κομμάτι στίνονται και γιγαντώνται πάνω στο κοινωνικά "αναπάντητο" και το κοινωνικά "αναπόφευκτο" (ίσως γιατί ο αντίπαλος είναι "πανίσχυρος", "αόρατος", "αφρηρημένος"). Μια συγκατάβαση λοιπόν, που τη συλλαβίζει λέξη προς λέξη ένας τυρρανικός, μοιρολατρικός και άχρονος παρακείμενος. Όλα αυτά -τα καθημερινά εγκλήματα- "έχουν γίνει", προχτές, εκτές, στήμερα, είναι σαν να υπήρχαν από πάντα εδώ, και ακάθεκτα προεκτίνουν την αλυσίδα τους στο αύριο, κτίζοντας έτσι το βασιλείο της πιο αιματηρής κοινοτοπίας. Η γλώσσα ακολουθεί κατα πόδας την παραπομένη και συγχυσμένη βίωση του παρόντος. Ο ενεστώτας σε διαρκή εξορία.

Γι αυτό και οι αυλικοί μεσάζοντες εχουν αναλάβει να ξαναθεσμίσουν το λεξιλόγιο των κοινωνικών -λογικών και θυμικών- απαντήσεων. Ν' αντικαταστήσουν τις πιο αυθεντικές λέξεις, άρα και τις πιο επικίνδυνες για το σύστημα απαντήσεων με την τρέχουσα τηλεδημοκρατική ορολογία: "βουβή οδύνη, θλίψη για τα θύματα, ανθρωποστική βοήθεια, δικαιώματα, εκπυρσοκρότηση, ατυχία, τρομοκρατία, κρατική αρωγή, ασύμμετρη βία, αρμόδιος εισαγγελέας, μέτρα ασφαλείας, απονομή δικαιοσύνης"...

Κι όσο οι κυριάρχες ορολογίες συνεχίσουν να αναμαστούνται, τόσο η ένωμπι βία κάθε κράτους, κάθε αφεντικού, απάραχτη συνεχίζει το έργο της, κι άλλο τόσο θα κυνηγά να εξορίσει κάθετι που θα αρθρώνεται απειλητικό απέναντι της και θ' αμφισβήτει τη μοιρολατρική αποδοχή της.

'Όχι, δεν χρειάζεται να εφεύρουμε καινούριες λέξεις, ούτε ν' ανασύρουμε κάποιες άλλες από το "χρονοντουλάπο της ιστορίας". Έτσι κι αλλιώς αυτές οι λέξεις ποτέ δεν έπαφαν να είναι παρούσες σε πείσμα των μπχανισμών της κοινωνικής αμυντισίας: ρίψη, αλληλεγγύη, άρνηση, σύγκρουση, αυτοοργάνωση, εκδίκηση, ελευθερία.. Όχι, έτσι κι αλλιώς δεν έχουμε ανάγκη απλά από μια αφρηρημένη πάλι των λέξεων. Αυτό που απορρίπτεται κάθε φορά είναι η αυθεντική κοινωνική πραγμάτωσή τους.

Είδη σέρι-από την περιποθή υπεκρίσιά των μικροειδήσεων

Κουρασμένος πεντάρης ψάχνει για δουλειά

Στο κυριακάτικο Βήμα της 19 Αυγούστου του 2001 και στο οικονομικό ένθετο, μπορούσε κανές να διαβάσει ένα άρθρο -σπάνιο δεύτερης αστυκής δημοσιογραφικής συλληπής- με τίτλο Κουρασμένος πεντάρης φάρνει για δουλειά. ίσσα πρέπει να γιγαντίζουν κείμενοι που ξέρνικα δέλουν να αλλάξουν εργασία και τρόπο ζωή! Ανάμεσα σε μια ντυσίνα -στεγνά αλλά και στυγά ανεκδύτητες- σχετικές συμβουλές μπορεί κάποιος να διαβάσει και αυτής να σκεφτούν την εθελοντική απασχόληση. Θα τους βοηθήσει να πλουτίσουν τις ικανότητές και τις δεξιότητές τους, να αυξήσουν την αυτοεπικυρώση τους εκώ υπάρχει η πλειαρχία να σύγχρονος σε απασχόληση με αμορφή. Ή να κάνει κάποιος μια εργασία χωρίς να πληρώνεται είναι μερικές φορές μια μαλή στρατηγική για να εισχωρήσει σε μια βιωματική ή μια εταιρεία.

Είναι γεγονός ότι πολύ λίγοι -έως απειροελάχιστοι- αναγνώστες του Βήματος είναι μεσήλικες άνεργοι προλεταρίους ή και φυσικά κανές από την κοινωνική αντιπάρτη αυτή αυτές κούραστα από τόλην! Σε πολύς λοιπόν απευθύνεται το ανεκδύτηπο αυτό άρθρο: Μα φυσικά σε μάθε του αναγνώστη. Με το να διατυπώνεται τόσο κυνικά και σαρκαστικά η πιο ακραία απειλή της παραδοσιακής μορφής εργασίας (που καλύτερος φορέας από τον κουρασμένο πεντάρη) δεν θα μπορούσε να βρεθεί υποτελείται την εθιμιατική διαδιέρωση μιας κοινωνικής αντιλήψης της γενικευμένης αποδοχής ακόμη και της πιο αναξιοπρεπούς προλεταριακής μοίρας αλλά και της αντίστοιχης ευγνωμοσύνης στα ενδεχόμενα ελέγχα των αρετών.

Οι πλάνες του παπαδαρίου

Κανένας δεν μπορεί να εκπλήσσεται από τη σάστη του διευθυντηρίου της εκκλησίας των ημέρων μας. Η Ιστορία μπορεί με εκπληκτική απλικεία να δείξει ότι δεν υπάρχουν καινούργιες θέσεις από τη μεριά του -απαντούμενης της οικουμένης- παπαδαρίου, δύον αφορά τον τρόπο που από ανταλαμβάνεται και επιβάλλει την κοινωνική του σημασία και σημασιοτήτα.

Διαβάζουμε ότι το 1864 ο πάπας Πίος Θ΄ φρόντισε να δημιουργούνται τις απόψεις του σε ένα δοκίμιο με τίτλο Σύλλαβος Πλανών. Ήσκε καταδίκαιε, με την ίδια δραμάτιππα, σγόδνια πλάνες, ανάμεσα τους τη 'πρωτοκρατεία'. Ή αποίησεν την επενέργεια του θεού στους ανθρώπους και τον κόσμο, τον 'ορθολογισμό' (τη χρήση της λογικής χωρίς αναφορά στο θεό), τον 'μετρισταθή ορθολογισμό' (την άρνηση της επιστήμης και της φιλοσοφίας να δεχτούν την εκκλησιαστική εποπτεία), τον 'άδιατροφισμό' (την ελεύθερη επιλογή σπουδαδήστετε ή καμία δραστηριότητα), την κοινωνή εκπαίδευση, το διαχωρισμό εκουλούσιας και κράτους και γενικά (Πλάνη υπ' αριθμόν 80) την άποψη ότι 'ο ριμαλος ποντικός μπορεί και πρέπει να συμφιλιωθεί και να συμβιβάστει με την πρόσδοση, τον φιλελευθερισμό και το σύγχρονο πολετισμό'.

Πολλές είναι οι αμοιβήτες και οι ταυτοτήμες – με δεδομένες τις χρονικές παραλλήλies αλλά και αποστάσεis- του Σύλλαβου Πλανών με τις θέσεις του διευθυντηρίου της Μονής Πετράκη (εκεί στο Κολωνάκι σήμερα). Η ιδιαιτερότητα είναι ότι η ορθόδοξη εικόνα των ημέρων μας χρησιμοποιεί όλη την πολεμική δημιουργία ευάντα σε μια απλή πολιτιστική χειρονομία από μέρους του εκουλυγρονιστικού κράτους. Ήνω ο πάπας Πίος Θ., ο κακόμιαρος, έγραψε απλά δοκίμια δύον είχε να αντικειμένωσεις έναν συκαστικό και 'βάρβαρο'-ακόμη και για τα μέτρα της εποχής μας- αντιυλητρικού. Διγά χρόνια πριν την συγγραφή του δοκιμίου του πάπα, ας μην ξερνάμε ότι στο Μεξικό, με το σύνταγμα του 1857, η εκκλησία χωρίστηκε από το κράτος, καταργήθηκαν οι εκκλησιαστικοί φόροι, οι λερείς υποχρεώθηκαν να δώσουν άρκο νομιμοφρούσινης, απογορεύτηκε στους δημόσιους υπάλληλους να παρίστανται σε δημοκρατικές τελετές και η εκκλησιαστική γη πουλήθηκε. Εμετό χρόνια πριν, τα σχετικά πρόγματα ήταν αναμφισβήτητα τα δια σπεδαιστική.

χρηματιστήριο 1837-2001: τα καλά κόλπα δεν πολιώνουν ποτέ

"...Έτοι γινονται αυτές οι δουλειές δεν είναι λίγοι οι νόμιμους τραπεζίτες που έπεισαν, με την έγκριση μιας νόμιμης κυβέρνησης, και τους πιο πονηρούς χρηματιστές να αγοράσουν τίτλους οι οποίους, σε μια δεδομένη στιγμή, θα υποτιμούντων. Β' χετε δει καλύτερον κίνηση απ' αυτήν; Μήπως δεν έχουν εκδοθεί, πάντα με τις ευχές και στην υκοστήρηξη των κυβερνήσεων, αξέσ για να πληρωθούν οι τόκοι ορισμένων τίτλων, προκειμένου να κρατήθουν οι τιμές και να μπορέσουν να τους ξεφορτωθούν αυτοί που τους έρουν..."

Σε μικρό κλίμακα κάτι τέτοιο μπορεί να θεωρηθεί εξαιρεστικό. Σε μεγάλο κλίμακα όμως είναι υψηλή χρηματιστηριακή τέχνη. Υπάρχουν αυθαίρετες ενέργειες που είναι εγκληματικές, όταν απευθύνονται από ένα στόμα σε ένα άλλο και οι οποίες δεν έχουν κανέναν αντίκτυπο, δύον επεκτείνονται σε ένα σποιοδόπιτο πλήθος -σαν μια σταγόνα πρωσικού σέρεος που γίνεται ακίνδυνη μέσα σε ένα κάδο με νερό. Εκπονώνται έναν δινθρώπισμα, σε πάνε στη λαμπτήρα. Εκπονώνται πεντακάδαρους ανθρώπους, αλλά με τις πλάτες μιας δεν έχει σημασία ποιάς κυβέρνησης και διοι σέβονται το πολιτικό έγιολημα. Πάρνενται πέντε χιλιάδες φράγκα από το σεκοτέρο μου, σε στέλνουν στο κάτεργα. Βάζονται όμως επιδέξια στο σώμα χιλιάων χρηματιστών την πικάντικη λιχουδιά ενός μελλοντικού κέρδους, τους αντιγκάζεις να πάρουν τους τίτλους κι εγώ δεν έρω ποιάς δημοκρατίας ή μοναρχίας σε χρεοκοπία, τίτλους που έχουν εκδοθεί για να πληρωθούν οι ίδιοι τους οι τόκοι και κανές δεν μπορεί να παραπονεθεί. Ιδού οι πραγματικές αρχές της εποχής στην οποία ζούμε!"

(Όνομε υπε τη Μπαλάκη, Ο αέρας Νικοκρήνη, 1837)

ΔΥΟ ΥΠΟΣΗΜΕΙΟΣΙΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΛΕΜΟ

Η ΝΙΟ ΚΟΝΤΙΝΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

· ΑΝΤΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΠΡΒΕΒΥΩΝΙΑ

Ο πόλεμος βρίσκεται πάντως και δεν περίμενε την 11η Σεπτεμβρίου για να ξεκινήσει. Επρυμένος κι όχι υπόγειος κι απόρυγχος, εδώφοκός κι όχι αφομούμενός "άνθος", συμμετρικός στις δομές του απέναντι σε συμμετρικούς υπάρχεις. Εί δος κι αν το αμερικανικό κράτος πραγματώνει, στην πιο συμβολική αλλά και συνάμα στην πιο εξόφθαλμη μορφή, την πεμπτουσία της πιο αιματηρής τυρρανίας του πολιτισμού των αφεντικών, δεν ήταν και δεν είναι ποτέ το μοναδικό. Ο πόλεμος, συμμετρικός και απροκάλυπτος, πραγματώνεται κι εδώ, μέσα κι έξω από τα σύνορα, στις πλάτες κάπουαν ντόπιων ή βαλκανικών "τρίτων". Μια μικρή Αμερική στα νότα των βαλκανίων.

Εις κάπου εδώ δείχνει να χάνει τη διαύγεια και τη μαχητικότητά του, ο διάχυτα κοινωνικά αντιαμερικανισμός, "σοφά" καθοδηγούμενος από αριστερές αντιυπεραριστικές δυνάμεις φρονθηρίας, που ακόμα κι όταν δεν το επιδιώκουν, συμπράτουν και συναρθρώνονται σεξιδιάλιτα με τις πιο πλήθινες πατριωτικονοσφρόδοξες ιαχές. Η πιο τέλεια παραγωγή ταξικής σύγχυσης, που θ' αρκεστεί -αλλά και θ' ανακουφιστεί- στην ανείρεση που από κάθε παγκόσμια αδικία του αμερικανικού δαχτύλου, απενοχούμοντας έτσι όχι μόνο τις πολιτικές όλων εξουσιοτικών διευθυντηρίων (π.χ. ευρωπαϊκών) σαν απλό σερνόμενων πίων από το αμερικανικό άρμα, αλλά και εξωραΐζοντας τις κυριαρχικές επιδιώξεις της ελληνικής επέκτασης στα βαλκάνια, σαν ένα απλό κοινάτι στο αμερικανικό παζλ της παγκόσμιας αναδιανομής.

Εί δώμας, κι αυτό είναι που δεν πρέπει ν' αγνοείται, η διαρκής επεκτεινόμενη ελληνική **πυγερονία** στα βαλκάνια, εχει αρχίσει πότι να γαστρεί στις συνειδήσεις των λαών των βαλκανίων, ενώ παρόμοιο αισθημα διστορίας που προκαλεί κάθε Αμερική. Έι δος αυτό δε γίνεται και κοινό βίωμα και εδώ, δος μένει αναπότητο, τόσο ότι βουλιάζει σε μια σωπτή συναίνεση που δρέπει τις λεπτολεπτές τόσο στο "εδώ", δος και στο "έξω". Η πιο κοντινή αμερική -αυτή του σύγχυσου στρατού και της εξωτερικής πολιτικής, του ελέγχου και της καταστολής, της τηλεοπτικής και των επαγγελματικών, των εθνικών αναγκών και επενδύσεων- είναι εδώ. Η παγκόσμια γεωγραφία είναι γεμάτη: κάθε κράτος, κάθε εξουσία και μια μικρή Αμερική.

Επαναστατική χαρά, εξεγερτικό επακόλουθο

Ο Κάρλο Τζουλιάνι ήταν 23 χρονών. Ένας επαναστάτης. Οι εφημερίδες των μείσων, ονομάζοντάς τον άτραγα, αλήτη, ρέμπελο. Άλλα εμείς τον αναγνωρίζουμε ως αύντροφο και επαναστάτη. Πολέμησε θαρραλέα και άφοβα την παραστρατιωτική αστυνομία αντιπαραθέτοντας τους μικρούς δρόμους στους μεγάλους. Συμμετέχει στο Κοινωνικό Κέντρο Ζαπάτα της Γένοβας. Ο θάνατος του Κάρλο δεν ήταν ούτε πολιορκός. Ήταν ένα επακόλουθο του τρόπου που ζούσε και αντιστέκονταν. Λίγες στιγμές πριν πυροβοληθεί στο κεφάλι, ο Κάρλο πιθανόν να αισθάνονταν την καταπληκτική εκείνη επαναστατική χαρά της αυθόρυπτης εξέγερσης ενάντια στην εξουσία μέσα στα μικρά δρομάκια της Γένοβας. Μπορεί να πέθανε ακαραία, μπορεί και να πέθανε στα πέρασα από πάνω του το τζεπ της αστυνομίας, όχι μια φορά αλλά δύο, για να σιγουρεύει ότι ήταν νεκρός, πραγματικά νεκρός. Για την αστυνομία ο Κάρλο έπρεπε να πεθάνει. Τώρα πρέπει να σκοτώσουν εμάς επειδή έχουμε αρχίσει να απειλούμε πραγματικά την εξουσία τους. Ο Κάρλο δολοφονήθηκε. Βίμαστε δολοφόνοι Κάρλο.

(Απόστολα από μαρτυρία διαδηλωτή για τα γεγονότα στη Γένοβα, διαδίκτυο στη δέση a-infos, 1.8.2001)

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΧΑΡΤΟΥ ή ΟΛΑ ΤΑ ΣΕΝΑΡΙΑ ΕΤΟΝ ΑΕΡΑ

"...τη παγκοσμοποίηση είναι ίσως το πιο σύντομο κι αποτυχημένο μοντέλο καπιταλιστικής ανάπτυξης..." Έι αυτό το συμπέρασμα περίπου κατέληγε σ' ένα κύριο άρθρο του, το -πρωτοπόρο θεωρητικό έντυπο της καπιταλιστικής λεπλασίας- ECONOMIST, δύο εβδομάδες μετά το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου. Το ίδιο ακριβώς έντυπο που μια δεκαετία πριν ανακάλυψε σ' αυτό το μοντέλο τη συνταγή της "αένατης ανάπτυξης" και δραματικούσε για το "τέλος του κράτους".

Τα μολύβια όμως των διάφορων γκουρού της παγκόσμιας οικονομίας, είχαν από καιρό πάρει φωτιά, μια κι η παγκόσμια οικονομική ύφεση ήταν πλέον ορατή, και από τις 12 Σεπτεμβρίου βαλτήκαν με μανία να βρούν ξανά τις αιτίες αλλά και τις νέες προπτικές. Υπερουσώρευση, αδυναμία κατανάλωσης, υπέρογκα (και μη αποπλωμένα) τραπεζικά δάνεια (πχ. μόνο στις ΗΠΑ αγγίζουν τα 28 τρις δολ.), αναζήτηση νέων διεθνών σταθεροποιητικών μηχανισμών, συγκρόσεις παγκόσμιες ή τοπικές, ανατολή και δύση, αποχαρτογράφηση νέων συμμαχιών, διάσπαση άλλων, "ανοιχτή ή κλειστή" κοινωνία, συγκρούση πολιτισμών και αγωγοί πετρελαίου, σαστισμένα διευθυντήρια, επιστροφή στο κράτος πρόνοιας. Κάποιοι μάλιστα ορκίζονται πως είδαν τον Κένυς στην Αργεντινή, παρέα με τον Τζιμ Μόρισον και τον Βλέη Πρίσλει.

Επερνώντας όμως τις αγωνιώδεις, συγχυτιμένες και αντικρουόμενες γραφές των think tank της κυριαρχίας (του το μόνο που μπορούν να προσέβουν είναι η ανίχνευση των ενδοκυριαρχικών συγκρούσεων), αυτό που μενεύει ως κατακλείδα είναι ότι τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει τις παγκόσμιες κυριαρχικές επιδιώξεις, ν' αναδιπλωθούν -κι όχι να υποχωρήσουν- σε μοντέλα που το "τέλος της ιστορίας" τα είχε από καιρό διεγραμμένα.

Ει αν κάτι γίνεται ακόμη πιο ξεχωριστό είναι ότι το χτύπημα της 11/9 στο εσωτερικό του βηματόδοτη του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, μπορεί προσωρινά να μην επέφερε τα διυθεώρατα τλήγματα στους οικονομικούς δείκτες, παρόλατα επαναδιαμόρφωσε αλλά και επιτάχυνε τις εξελίξεις -έστως βραχυπρόθεσμα- προς την κατεύθυνση της "επανανακάλυψης" του κράτους και των διακρατικών συμμαχιών, όχι μόνο ως παράγοντα που μπορεί να επαναφέρει την οικονομική σταθερότητα σε κρίσιμες για το σύστημα στιγμές, αλλά κυρίωτερα σαν το μοναδικό εγγυητή εσωτερικής ασφάλειας απέναντι σε μια "ανομολόγητη και ασύμμετρη" βία.

Ει αν το πληγμένο κύρος του αμερικανικού κράτους, επαναδιατυπώνει παγκόσμιες συμμαχίες και υποτιμημένα όλων, αλλαγές πλεύσης και πολιτικής, προκαλώντας έτσι ένα παγκόσμιο ντόμινο, αυτό δεν αφορά μόνο τις χώρες τις κεντρικής Ασίας που θα βιώσουν πάνω τους ακόμη ωμότερα στην αμμοτηρή διελκυντίδα των επιβουλών των κυριαρχών. Αφορά δύο κι περισσότερο τον ίδιο τον "εσωτερικό εχθρό", που δο θα μένει ανεξέλεγκτος, τόσο ότι δοκιμάζει πάνω του τις κρατικές "σταυροφορίες" (τι σύμπτωση άραγε η δρομολογούμενη και πριν τις 11/9 αναθεώρηση των ευρωπαϊκών τρομονόμων). Πως, δύλα τα σενάρια είναι στον αέρα, αλλά δύλα τους εξίσου αιματηρά.

η σκόνη των δίδυμων πύργων σκέπασε τα βουνά του Τετόβου

Η ιστορία του "ξεσηκωμού" των αλβανών του Ουτσεκά στην "δημοκρατία της Μακεδονίας" πέφασε από την καλοκαιρινή πρωτοαθερία του ενδιαφέροντος των ΜΜΕ στην πλήρη χειμερινή αδιαφορία τους. Σε μάποια πληκτικά μονόστηλα πλέον γίνεται αναφορά

σε απειλητικά "γαυγίσματα" πότε κάποιων αλβανών ανταρτών και πότε της σλαβομακεδονικής κυβέρνησης. Η συμφωνία της Οχρίδας που υποτίθεται ότι διευθέτησε την κρίση, προσφέροντας συνταγματική κάλυψη στα αιτήματα των αλβανόφωνων, δεν πρόλαβε να αμφισβητηθεί έμπρακτα και δυναμικά από καμία από τις δυο πλευρές παρ'όλες τις αδημονούσες σχετικές διακηρύξεις τους. Η σκόνη των δίδυμων πύργων μαζί με την ματασύρδεια της παγκοσμιοποιημένης πηγεμονίας σκέπασε και κάθε είδους εθνοκεντρική διεκδίκηση. Τα βουνά του Τετόβου θα καθηλώθοιν σε ένα καθεστώς εκνευριστικής αναμονής μέχρι την εξεσορρόπηση της πολεμικής πολιτικής και την τελική μορφή της "αντιτρομοκρατικής διεθνούς". Και μέχρι τότε δεν θα πρέπει να ανησυχούμε αν φτάνουν σ' αυτά μας με τα βοριαδάκια που και που κάποια γρυλίσματα εθνικισμού. Πρόκειται για κάποιες θλιβερές δηλώσεις παρουσίας.

Ζεφύρι: η εν ψυχρώ δολοφονία ενός ταιγγάνου όταν "γλιστράει" ένας μπάτσος να προσέχεις τον αυχενά σου

Λίγες μέρες πριν το περιοδικό πάει στο τυπογραφείο δολοφονήθηκε και ο 20χρονος ταιγγάνος στο Ζεφύρι. Ελάχιστα χιλιόμετρα πιο πάνω από τις γειτονιές μας ήταν πάντα αισθητή η ασφυκτική αστυνόμευση αυτής της συνοικίας. Οι πιταιρικάδες -και όχι μόνο- που ανέβαιναν την Χασιάς ή τη Δημοκρατίας ήταν πάντα στο στόχαστρο αστυνομικών μπλόκων που στήνονταν στο ύψος του Ζεφυρίου και ερευνούσαν κυρίως για ντράγκις. Πολλά ήταν και τα μπλόκα που στήνονταν στους κεντρικούς δρόμους της συνοικίας ελέγχοντας τους Ζεφυριώτες για τον ίδιο λόγο. Μια δολοφονία ή -σύμφωνα με τον κώδικα των δικτικών αρχών- μια "θανάσιμη εκπυρδόκρυπτηση" ήταν ζήτημα χρόνου. Για τα ένοτολα κωλόπαλδα ένα ντάσουν που δεν σταματάει στο μπλόκο τους αποτελεί μια καλή αφορμή για σκοποβολή κινούμενου στόχου. Ο αυχένας του ταιγγάνου Χριστόπουλου ήταν η κατάληξη μιας σφαίρας γεμισμένης με μπόλικη μαγικά και ρατσιστικά μπινιελίκια. Από κεί και πέρα οι δικαστές αφήνοντας ελεύθερο τον ένοτολο εν ψυχρώ δολοφόνο κάλυψαν πλήρως μια πολιτική αντικεμετώπισης του "προβλήματος" των ταιγγάνων: τη φτηνή τους θέση μπορεί κάλλιστα να είναι και σ' ένα ράφι σκοποβολής. "Δεν γίνεται άλλο βέβαια αυτή η γαμημένη συνοικία να κοστίζει τόσο σε αστυνόμευση και πολιτικό κόστος". Η υποκρισία της κυβέρνησης και οι βαρετές ανακοινώσεις της που ακολούθησαν για αποποίηση του ρατσισμού από τον κρατικό μηχανισμό ξεπέρασαν για μια ακόμη φορά κάθε όριο εκνευρισμού. Τα οδοφράγματα που έστησαν οι ταιγγάνοι στο Ζεφύρι μετά την τόσο προβλεπόμενη απόφαση του δικαστηρίου ήταν μια πρώτη απάντηση στις από αυτή τη γαμημένη συνοικία μπορεί να προδοτηθεί μια επικίνδυνη για το σύστημα αντίφασης αυτής του της πολιτικής. Ήτοι κι αλλιώς, τέτοια γεγονότα λειτουργούν αθροιστικά προς μια εξεγερτική κάθαρση.

Ναυπηγοεπισκευαστική ζωνη: "παραλογισμός", κυνισμός, δολοφονίες και μίζερα γάϊτανάκια

"Το αξιοθρήνιο δέος με το οποίο η εποχή χαρακτηρίζεται ως εποχή παραφρουύντς,

η αξιολύπτη αυταρέσκεια με την οποία χαρακτηρίζεται μεγαλειώδης.

δικαιώνονται από την υπέρμετρη ακαταληφθιά και τον παραλογισμό των εμπειρικών δεδομένων που φαινομενικά συνιστούν την πραγματικότητα της.

Φαινομενικά Γιατί η παραφρουύντς και το μεγαλειό δεν μπορούν ποτέ να θεωρηθούν ιδιότητες μιας εποχής αλλά μόνο της ατομικής μοίρας του ανθρώπου. Η ατομική μοίρα του καθενός μας δώμας είναι φυσιολογική, τώρα όπως και παλιά. Το συνολικό πεπρωμένο μας

είναι το άθροισμα των ατομικών πεπρωμένων, και κάθε ατομική γωνία αναπύσσεται σε γενικές γραμμές "φυσιολογικά", ή αν μπορεί να λεχθεί κάπι τέτοιο,

σύμφωνα με μια λογική της περισκελίδας. Αισθανόμαστε το συνολικό γεγονός σαν τελείως παράλογο, αλλά για το ατομικό μας πεπρωμένο είμαστε σε θέση να παραβέσσουμε τα λογικά του κίνητρα.

Είμαστε μήπως παρόφορονες επειδή δεν παραφρούνταμε;"

(Χέρμαν Μπροκ, οι υπνοβάτες, 1931)

Κι έτσι, με εντυπωσιακό τρόπο, η έκρηξη στο δεξαμενόπλοιο το πρωινό του Σαββάτου στις 20 του Οκτώβρη σε προβλήτα της Σαλαμίνας που σκότωσε πέντε εργάτες, πρόκειται και πάλι να καθεί μέσα στο ανυπόφορο -κι όμως τόσο συνηθισμένο- βουτό της ακαταληφθιάς και του παραλογισμού του "συνολικού πεπρωμένου". Εξάλλου, οι δολοφορικές εκρήξεις στην ναυπηγεπισκευαστική ζώνη κάθε τρεις και λίγο έχουν εγγραφεί στις ειδοπειραγραφικές συνθείες αυτού του "συνολικού πεπρωμένου" οδηγώντας το πάντα σε τυχόρρευστα ξόρκια. Αν τα δικά μας ατομικά πεπρωμένα, ωστόσο και προς το παρόν, αντέχουν στα λογικά τους κίνητρα, το ίδιο δεν ισχύει και για τα ατομικά πεπρωμένα των πέντε εργατών: η δολοφονία τους μετέτρεψε τα λογικά κίνητρα σε υπαρξιακό κενό ενός στενού κύκλου οικογενειών και φίλων.

Αυτή η ακαταληφθιά όμως, αυτός ο παραλογισμός δεν είναι πορά μια φαινομενικότητα, μια μεταφεσμένη πραγματικότητα τόσο γενικευμένων όσο και συγκεκριμένων ευθυνών. Όπως πάντα κι αυτή τη φορά, αν δεν βάραινε την τραγικότητα των πέντε θανάτων, θα ήταν πολύ διασκεδαστικός ο τρόπος που οι "ευθύνες" σε μια αστική δημοκρατία μοιάζουν με ανεπιθύμητες, βαρετές, γκρινιάρικες κι ακίνδυνες φιγούρες, που μέσα στη διακριτικότητα τους συναντούν διαρκώς τις κλειστές πόρτες των αρμοδίων.

Το "καθ' ύλην" αρμόδιο υπουργείο Ναυτιλίας δηλώνει "παραδόξως" αναρμόδιο μεταθέτοντας τις ευθύνες -που λέγαμε- στο γενικό χημείο του κράτους που με τη σειρά του μεταθέτει τις "ευθύνες" στον αρμόδιο κηποκό μπχανικό που ενέκρινε την καταλληλότητα του κάρου της δεξαμενής προς εργασία (ενώ υπήρχαν στον κάρο εύφλεκτα αέρια) αλλά και στους δικαστές που δεν απέκλεισαν από την αρμόδιότητα του το συγκεκριμένο -πολλές φορές υπόδικο- κηποκό μπχανικό. Φτάνουμε λοιπόν στους δικαστές που εμπρός στο αδιανόπιο ενδεχόμενο να αντιμετωπίσουν τους εαυτούς τους κλείνουν με αυτονόπιο τρόπο τον κύκλο απόδοσης της δικαιοσύνης στα "υψηλά κλιμάκια", στον πυρήνα του κρατικού μπχανιαριού δηλαδή, κλείνοντας και την τελευταία πόρτα ουσιαστικά στις "ευθύνες".

Υπάρχουν βέβαια και οι τεχνικοί ασφάλειας, ο πλοιαρχος και ο χημικός μπχανικός που διάκονται με βαριές κατηγορίες -προς το παρόν. Πρόκειται για τα "χαμπλά κλιμάκια" που συνήθως επωμίζονται τις "ευθύνες" κι ανάλογα με τις "άκρες" τους στα "υψηλά κλιμάκια" ή θα αφεθούν στην παυκία τους ή θα καταστραφούν.

Το σήπτημα ωστόσο, δεν είναι οι ανέστιες "ευθύνες" και η "απόδοση δικαιοσύνης" που περιορίζεται στις απεκθείς μιμικές ίνες των τηλεοραστιαστών. Αυτά είναι τόσο γνωστά όσο και προβλέψιμα. Το σήπτημα είναι για μια ακόμη φορά πως ενώ ο θάνατος γίνεται συχνό βίωμα χιλιάδων εργατών στην ναυπηγεπισκευαστική ζώνη, έτσι απλά κάθε φορά εξορίζεται από τα ατομικά τους πεπρωμένα, έτσι απλά απέχει από τα λογικά τους κίνητρα. Δεν εξηγείται αλλιώς η παρουσία 200 μόνο εργατών στην πορεία αγανάκτησης που καλέστηκε για την δολοφονία των πέντε συναδέλφων τους. Ακόμη κι αν πρωτοπόροι και πάλι στις κινητοποιήσεις αυτές είναι αυτοί οι ίδιοι θλιβεροί συνδικαλιστές που έχουν επάγγελμά τους να τις ποδηγετούν, εξοστρακίζοντας τες στην εθμοτυπική γραφικότητα, η ουσιαστική ευθύνη για τις απαντήσεις μένει στα χέρια των ίδιων των εργατών της ναυπηγεπισκευαστικής ζώνης. Πάστες φορές πρέπει να συνεχιστεί η ίδια ακριβώς ιστορία; Δολοφονούνται συναδέλφοι τους, πηγαίνουν σε σπημένες πορείες με μπροστάρην τους υπάλληλους των κομμάτων, τους βουλευτές και τους ευρωβουλευτές, συνεντευξιάζονται στα κανάλια, γίνονται επερωτήσεις στη Βουλή, αντικείμενα πολιτικής δημαρχίας, γίνονται καρτομάνι, μίζερες εικόνες, αναλώσιμες φιγούρες της κρατικής αδιαφορίας, της αδηφάγας καθημερινότητας. Από "απόκημα" σε "απόκημα", από δολοφονίες σε δολοφονίες, ένα μίζερο γάϊτανάκι, ένα προσκύνημα από το εργατικό κέντρο στο υπουργείο, από το υπουργείο στη νομαρχία, από τη νομαρχία στα γραφεία των εφοπλιστών. Αλλίθεια για πόσο αυτέχει κανείς μια τόσο αναποτελεσματική αγανάκτηση;

Επειδή όλος ο επίγειος φόβος και η μονοξιά επιπλένεται πρώτα απ' όλα στον εγκαταλειπόμενό άνθρωπο, στον προλετάριο που βασανίζεται, στον στρατώπον μες στα καρακάματα δεν ονομάθει από τις ασταμάτητες βολές του πυροβολικού, επειδή αυτοί οι κυριολεκτικά "απόβλητοι" είναι αναγκαστικά εκείνοι που πρώτοι απογυμνώνονται από τις αξίες, είναι και οι πρώτοι που ακούν το κάλεσμα του φόνου, από την κλαγγή του σιδερού πάνω στο σιδέρο που σκεπάζει με τον πάταγο της την βουβάμάρα του ανορθολογικού.

Επειδή ο φόβος και η μονοξιά επιπλένεται πρώτα απ' όλα στον εγκαταλειπόμενό άνθρωπο, επειδή δεν χρειάζεται άλλο πα δολοφορική κλαγγή να σκεπάζει τη βουβάμάρα του ανορθολογικού, επειδή το ανορθολογικό είναι οι αξίες του πολιτισμού της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, είναι καιρός για απογύμνωση απ' αυτές τις αξίες.

Είναι καιρός επιτέλους για μια επίθεση στους δολοφόνους.

τα χτυπήματα που βραχυκύλωσαν τον "αλλοπρόσαλο Διαφωτισμό"

Αυτές οι πρόσφατες κορυφαίες, θεαματικές και ιστορικά οριακές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου στην καρδιά του καπιταλιστικού συστήματος δεν πάντα τίποτε άλλο παρά ένα από τα πιο εκρηκτικά αποτελέσματα των αντιφάσεων του ίδιου του συστήματος. Τα πιο μεγάλα -τε ένταση και έκταση- κρατικά εγκλήματα των μεταπολεμικών χρόνων έγιναν στο όνομα της ελευθερίας. Ο Διαφωτισμός, αυτό το ρεύμα φιλοσοφιών που, τους τελευταίους αιώνες, προσπάθησε να εξηγώσει το άτομο μέσα από τη μάζα -διαλύνοντας την- και να απελευθερώσει την ανθρώπινη βιοληστική μοιρολατρία, κατέληξε εντέλει να προσφέρει στον καπιταλισμό όλα τα επικειρήματα που χρειάζονταν για να νομιμοποιεί κάθε φορά την εκμετάλλευση και την καταστολή. Τα φέματα και η αιμοβορία του "ελεύθερου κόσμου" δεν θα μπορούσαν παρά να εξηπρεπήσουν την θωράκιση και την οδιαλλαξία της εξουσίας μιας ακραίας θρησκοληψίας. Περισσότερη προσωπική και κοινωνική συνοχή προσφέρει σε έναν πιστό η αιταπάτη της διεκδίκησης ενός ουράνιου παραδείσου, παρά το όχυος, η ανασφάλεια, η σύγχυση και ο πραγματισμός μιας καθημερινότητας που πάσχει από το σύνδρομο της αποτυχίας, του κενού, του θανάτου. Ο Διαφωτισμός, όπως κατάντησε στο προκρύστειο κρεβάτι του καπιταλισμού, δεν μπορεί να επηρέασε ούτε στο ελάχιστο -όπως πρόσδοτο και "ελεύθερία"- κι αν επικαλείται- τον φονταμενταλισμό του ισλαμικού κόσμου. Όλες οι επικλήσεις είναι ανίσχυρες εφόσον, ανέκαθεν στα συγκεκριμένα μέρη, αυτές έρχονται πίσω από πολέμους, βομβαρδισμούς και μια κυδαία λύσσα για τις ενεργειακές πηγές, κι αυτό για προσφέρουν διακιολογίες.

Από την άλλη μεριά, μια παγκόσμια κινηματική διαδικασία στο Σπάτη, τη Νίκαια, την Πράγα, το Γκέτεμποργκ και τη Γένοβα τα τελευταία χρόνια, επικαλείται τον απελευθερωτικό πόλο του Διαφωτισμού, καταδεικνύοντας το οδιέξοδο των αντιφάσε-

ων της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και καταγγέλλοντας δυναμικά την κυδαιότητα εξουσιαστικών επιλογών σε όλα τα επίπεδα κοινωνικής οργάνωσης και σε όλους τους γεωγραφικούς κόσμους. Αν ο αγώνας αυτός δεν έχει καμία διάθεση να περάσει τα όρια του ίδιου του Διαφωτισμού, αυτό δεν ισχύει και για τον φονταμενταλισμό που αναγνωρίζει ό,τι θέλει σε αυτά τα όρια ή που θέτει τα δικά του όρια στον δικό του «περό αγώνα». Αν οι διαδιλλώτες μέσα στον "ελεύθερο κόσμο" ασκούν κριτική, αντιτίθενται σε επιμέρους επιλογές ή στο σύνολο της Κυριαρχίας - με σημείο αναφοράς το δίπολο εκμεταλλευτή και εκμεταλλεύμενου, κυρίαρχου και κυριαρχούμενου-, ο αγώνας των πιστών του προφήτη περιορίζεται -στη βάση ενός προσιώνιου μεταφυσικού δίπολου- ενάντια στο Κακό που πρεσβεύει η αμερικανική αυτοκρατορία. Η απαίσιωση της επίγειας σωής φτάνει μέχρι την ένταξη στο μαρτυρολόγιο και ορίζεται από την εναγώνια μάχη για μια καλή θέση στα δεξιά του προφήτη. Η αξιώση του επουράνιου παραδείσου στις μέρες μας βασίζεται στο μεγαλύτερο κακό που μπορεί κανείς να καταφέρει ενάντια στο Μεγαλύτερο Κακό: δυο αρνήσεις του Καλού ορίζουν την κατάφαση του.

Στη βάση ακριβώς αυτού του σκεπτικού καθαγιάζεται και ο Ιερός Πόλεμος. Είναι δεδομένο ότι ο πήχης της "τρομοκρατίας" με αυτά τα τελευταία χτυπήματα στην καρδιά του καπιταλιστικού συστήματος ανέβηκε πολύ απότομα και απεριόριστα ψηλά. Είναι φανερό ότι τέτοιους είδους χτυπήματα δεν θα μπορούσαν να γίνουν ακόμη και από μια υποτιθέμενα ικανή για κάτι τέτοιο αριστερή "τρομοκρατική" ομάδα "δυτικού τύπου" για τον βασικό λόγο όχι ότι δεν θα ήθελε αλλά και για το ότι ούτε καν θα σκέφτονταν τέτοιους -αναπόφευκτα- "τυφλούς" μαζικούς θανάτους. Αυτό είναι που διαφοροποιεί στην πράξη "παράλληλες λογικές" και που χαρακτηρίζει την ουσία ενός (ιερού) πολέμου.

Τα δεδομένα χτυπήματα εξηπρέπουν με τον καλύτερο τρόπο την εξέλιξη αυτού του συγκεκριμένου πολέμου. Χωρίς να αφίνουν κανενός είδους περιθώρια για υπεκφυγές, έμμεσες λύσεις και αμφισβήτουμενες θέσεις και στάσεις, τρέφησαν μια διαχωριστική γραμμή και απαιτούν σαφώς οριοθετημένα μέτωπα. Είναι μια συνειδητή κήρυξη πολέμου. Τα αντίονα -των οποίων τα περισσότερα ενδεχόμενα έχουν προφανώς προβλεφτεί- δεν θα οδηγήσουν παρά μόνο σε θέσεις μάκις μακράν των συντησμένων διπλωματικών αλισθερισμών. Δεν υπάρχουν στο προκείμενο ούτε και τα πιο "καλοπροσάρτη" πολιτικά ή τα πιο ραδιούργα κρατικά επικειρήματα που να καταφέρουν να επιπλέουσσον στο αίμα και την ταπείνωση της αυτοκρατορίας, σ' αυτή τη λεπτολασία της καπιταλιστικής κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης.

Στις αρχές του Οκτώβρη πή αναμενόμενη απάντηση της «αυτοκρατορίας τού κακού» άφιξε πυροδοτώντας μαζί με τα «έξυπνα όπλα» και κάθε είδους σενάρια για τη φύση, την εξέλιξη και τους στόχους της. Είναι δεδομένο ότι η αμερικανική πυγεμονία με ενσωματωμένη την καπιταλιστική γεωπολιτική και γεωπολιτική αντίληψη, οδηγείται με βάση αυτήν ακριβώς την αντίληψη σε ρυθμούς και κατευθύνσεις που, ωστόσο -κι αυτό είναι το ιστορικό καινοφανές του γεγονότος-, επέβαλε το συγκεκριμένο χτύπημα της 11ης Σεπτέμβρη. Κανείς δεν μπορεί με στιγμούρια να αντιμετωπίσει αυτό το χτύπημα ως «φυσιολογική πορεία» του καπιταλισμού (ποντάροντας στις εύκαμπτες δυνατότητες του να ενσωματώνει τα πάντα προς όφελός του) και να μπορεί το δει παράλληλα ή εμβόλιμα ως μια ιστορική εκτροπή που έχει τη δυνατότητα να πυροδοτήσει τις καπιταλιστικές αντιφάσεις σε απρόβλεπτα και ανεπιθύμητα για τους κυριαρχους πεδία. Πρόκειται σε κάθε περίπτωση για μια «στιγμούρια» που μπορεί, και στις δύο περιπτώσεις, να τρέφεται αντίστοιχα με κομμάτια αλίθειας και ορθολογικές τεκμηριώσεις. Σημασία έχει στο προκείμενο ότι, αφενός μεν δεν επηρέαζεται η αναγκαιότητα και η ουσιαστική ποιότητα της αντίδρασης μας στις κυριαρχικές επιλογές και αφετέρου, τα κομμάτια της αλίθειας ενός τέτοιου κομβικού ιστορικού γεγονότος μπορούν διεξοδικά και πέρα από κάθε εκτίμηση να συνθέσουν την ολότητα της, όπως πάντα, μόνο μέσα στον χρόνο.

Η ουσία στην οποία πρέπει να εστιάσουμε, βρίσκεται στις αιθόρυβες και καλυμμένες διαδικασίες που ξεδιπλώνονται παράλληλα με αυτό τον πόλεμο, είσιστο ψύχραμα και μελετημένα, με σκοπό όταν το κύμα της εκδίκησης ξεσπάσει -ανεξάρτητα από το άνοιγμα χρόνου που θα απαιτηθεί γι' αυτό- να έχουν νομιμοποιηθεί ανεπίστρεπτες καταστατικές κοινωνικές δομές άνευ ιστορικού προηγουμένου για τον «ελεύθερο κόσμο». Ήδη, στον καινούργιο «βεβιασμένο» ορισμό-καθέρισμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το λίμμα τρομοκρατία θα μπορεί καθένας να αναγνωρίζει και την παραμικρή γκριμάτσα της δυσφορίας του απέναντι στο καθεστώς.

Ενώ η «τρομοκρατία», ως ένοπλη αιχμή κινημάτων των περασμένων δεκαετιών, έχει περιοριστεί στο ελάχιστο στις μέρες μας με φυσικό επακόλουθο την αδυναμία από μεριάς κυριαρχίας διατύπωσης πειστικών προστημάτων που να δικαιολογούν μια άμεση κοινωνική καταστολή, έρχεται μια άλλη «τρομοκρατική απειλή» από τον αραβικό κόσμο να χρησιμοποιηθεί ως πειστικό πρόσχημα για τα «αναπόφευκτα» νέα «αντιτρομοκρατικά μέτρα». Είναι παστφανής η αδημονούσα κίνηση όλων των καπιταλιστικών καθεστώτων να ελέγχουν ολοκληρωτικά την κάθε ως τα σήμερα ανεξέλεγκτη κοινωνική μεταβλητή που έχει τη δυνατότητα να εκτρέψει τις υπολογισμένες εξουσιαστικές και εκμεταλλευτικές εξισώσεις. Μια παράλληλη προφανώς κίνηση ακολουθών και τα «εμπόλεμα» θεοκρατικά καθεστώτα ενάντια σε κάθε εκ των ένδον αμφισβήτηση της Πίστης και των θέσφατων του ιερού πλέμου.

Είτε από την υπεράσπιση του Καλού είτε από την υπεράσπιση του «ελεύθερου κόσμου», σημασία έχει ότι η ίδια η ελευθερία θα οδηγηθεί σε περιστολή. Σε αυτόν τον πόλεμο ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση όχι μόνο δεν έχει θέση αλλά είναι και εκατέρωθεν ο μεγάλος ανεπιθύμητος. Ακόμη κι αν πολιτικά -φυσικά ούτε κατά δίδινοις κοινωνικά- κάποιος μπορεί να κατανοεί, ίσως και να δικαιολογεί, μια τέτοια μεγέθους «αμυντική» κήρυξη πολέμου από μεριάς των αδικημένων μουσουλμάνων, δεν μπορεί παρά να σταματά σε κάποια δεδομένα ώρια δύον αφορά την ενεργή του τοποθέτηση στο αντίστοιχο μέτεπο. Κι αν παρακάμψουμε, από εδώ που είμαστε, την φυσική αδυναμία μια τέτοιας τοποθέτησης, είναι πραγματικά ακόμα πιο δύσκολο να φανταστούμε μια σχετική πειστική επιχειρηματολογία, διεξοδική και αποδεκτή από τον φιλοσοφικό πυρήνα των πιστών του Προφήτη για μια τέτοια σύμπραξη.

Ο ποιητής έγραφε ότι οι εξουσίες καίδεύονται στα ερωτιάρες γάτες στις στέγες μας.

Τέλος με τις ειδυλλιακές περιγραφές και τα περιθώρια για υπαρξιακά δράματα.

Φτάνουν οι μέρες που οι εξουσίες θανατοκρατούσες στα κτήνη -τα κτήνη ήταν και αλλιώς δεν χρειάζονται προσχήματα για τίποτε- θα zπτάνε διαβατήριο από την κάθε μας σπιγμή.

Ζώντας σε μια εποχή όπου η ανθρωπιάς, ο ανταγωνισμός, οι καθημερινοί συμβιβασμοί και η έλλειψη επικοινωνίας έχουν εδραιώσει τη θέση τους στους χώρους εργασίας (και κατ' επέκταση στη γη μας). Ζώντας σε μια τέτοια εποχή η ιδρυση ενός οώματείου ή η συνεύρεση μιας ομάδας εργαζομένων με στόχο το να συντάσει και να δίνουν λόγο στη προβλήματα τους, σε κάποιους θα φαντάσται ανούσια, σε άλλους ιδιαίς και αστεία. Κάποιοι προφανείς λόγοι είναι ότι τα οώματα, η ΓΣΕΕ και γενικότερα ο συνδικαλιστικός χώρος πότε εξυπέρτευν της γραμμές των κομμάτων στα οποία ανήκουν και πότε αναλαμβάνουν το έργο του τροχονόμου των κρατικών νομοσχεδίων. Η πιο καθημερινή πραγματικότητα δείχνει ότι οι ανάγκες του εργαζόμενος -εκρεταλεύομένον για την ακρίβεια- δεν έχουν καρμία σχέση με αυτά που <<διεκδικούν>> οι συνδικαλιστές. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια λοιπόν, το εγκείρημα μιας ομάδας αυτοοργανωμένης -χωρίς καταστατικά και νομικούς όρους- μοιάζει ακα-

τόρθωτο, μάς και ο κόσμος έχει ξεχάσει όλο μόνο να συγκρίνει συνδικαλιστικά, αλλά ακόμη και σε διαπροσωπικό επίπεδο. Πόσο περισσότερο όταν πρόκειται για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει στην εργασία, γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι μόλις τα λόγια του φτάσουν στ' αυτά των αφεντικών του, θα αποδύθει.

Όμως το περισσότερο καλοκαίρι, δύο αυτοοργανωμένες απονειρείς σε εργασιακούς χώρους διέφευσαν αυτά τα δεδομένα. Η μία, από το χώρο των βιβλιούπαλληλών, με ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της κοινές πολιτικές αντιλήψεις αλλά και βασισμένη στη διαπροσωπική σχέσης των ανθρώπων της. Και η δεύτερη, ένα οώματείο ζεκούριμο από κάθε κομματική χειραγώγηση -που πολλά απ' τα μέλη του δεν γνώριζαν καν τι είναι η ΓΣΕΕ- ένα <<πείραμα>> δηλαδή πρωτόγνωρο και ιδιαίτερα μέσα σε μια πολιτευθυντική όπως είναι η Pizza Hut. Και στις δύο περιπτώσεις, οι εργαζόμενοι αναλαμβάνουν οι ίδιοι, ακυρώνοντας τον διαμεσοδιαβητικό ρόλο των συνδικάτων και

απόπειρες αυτοοργάνωσης

Μια βόλτα. Στο πασαλιώνι. Μια γιορτούλα. Σε περιβάλλον σχεδόν ειδυλλιακό. Μαλλί της γριάς, πασατέμπος, φεγγαράκι, βαρκούλες και βιβλία. Σε τόνους χαμηλούς, γιατί πάνω από όλα εδώ κυριαρχεί το πνεύμα και ο πολιτισμός. Ακόμα και αν είναι χωρισμένος σε 111 περίπτερα με διαφορετικές ταμπελίτες, που το βράδυ κλειδώνουν και τον προστατεύουν σεικούριτάδες. Χαμηλοί τόνοι για να κυριαρχήσει το δέος απέναντι στην γνώση, που προσφέρεται απλωμένη σε πάγκους. Για να μπορούν όλοι οι μεγαλομικρομεσαίοι εκδότες (τα αφεντικά μας δηλαδό) να εμφανίζονται ως φορείς του πνεύματος, κρύβοντας τον πραγματικό σκοπό όλου αυτού του πανηγυριού: Τα λεφτά.

Για να δώμε, λοιπόν, από κοντά, ποιοί είναι εν τέλει όλοι αυτοί οι πνευματικοί άνθρωποι που προάγουν πολιτισμό, που μας αναίγουν τα μάτια, που αναίγουν δρόμους για σκέψη, που μας παρέχουν τα μέσα για σκέψη. Ασφαλώς όλοι δεν είναι ίδιοι. Ακόμα και αν τα λεφτά είναι οι κοινοί τους σκοποί.

Από την μία υπάρχουν οι μεγάλοι «παραδοσιακοί» εκδοτικοί οίκοι, οι οποίοι πίσω από τις πρώτες μεταφράσεις «ριζοσπαστικών» βιβλίων, «ανατρεπτικών» συγγραφέων, τις εισαγωγές μοναδικών φίλοισθων, πίσω από τα 50, 100, 150, 1000 χρόνια συμβολής στην πνευματική ανάπτυξη του τόπου, φροντίζουν να μένουν στο σκοτάδι και κάποιες μελανές σελίδες για παράδειγμα η σύναψη εμπορικών συμφωνιών της Εστίας με το καθεστώς της 4ης Αυγούστου (την δίκταση του Μεταξά τντ...). Η την πλήρη παραχώρηση των τυπογραφείων του Ελευθερουδάκη στο ίδιο καθεστώς (αχ και να μαθαίναμε τα ανταλλάγματα!).

Και κάπου εκεί ανάμεσα η φάρα των πρώην αριστερών αφεντικών, αυτών που μέτα το ολοήμερο τρέξιμο θα σε καλέσουν για ένα ποτό, ίσα για να σου εξηγήσουν ότι ο καπιταλισμός κέρδισε, όποτε ας αγωνίστουμε για το ανθρώπινο πρόσωπο του, πως «τότε ήταν καιρός για να πεθάνεις» αλλά φυσικά τώρα είναι καιρός για να δουλεψεις. Αυτών ντες, που ακόμα και αν κάποτε αργήθηκαν τις «αξίες του παλιού κόσμου» τώρα τις καταπίνουν αμάστες και τις φτύνουν γραμμάτια και επιτάγες.

Α... και ανάμεσά τους και οι γνωστοί αεριτζήδες, που με χαρακτηριστική άνεση ανοιγοκλείνουν εκδοτικούς οίκους ροκανίζοντας επιχοργήσεις και φοροαπαλλαγές (ο χώρος του βιβλίου δεν θα αποτελούσε εξαίρεση).

Όλες βέβαια αυτές οι αποχρώσεις των αφεντικών μας, έρχονται να συναντηθούν σε ένα χρώμα, το μαύρο, που μέλλει να είναι και αυτό που θα χαρακτηρίσει την εργασιακή καθημερινότητα που μας επιφύλασσουν. Η μαυρίλα των 147.000 δρχ του βασικού μισθού (μιλήσε κανείς για τα όρια της φτωχειας), που έχουν την ταση να είναι και μόνιμα. Οι απλήρωτες υπερωρίες με την ανταπόδοση ρέπο όταν το αφεντικό δεν έχει δουλειά, ή απλώς με την υπόσχεση της ανταπόδοσης. Τα ελαστικά ωραρία: σήμερα έτσι, αύριο αλλιώς και από βδομάδα βλέπουμε. Το φόρτωμα στο μηχανάκι, το απίστευτο φόρτωμα στο μηχανάκι, που σε συνδιασμό με την πίεση και την γκρίνια αυξάνουν εκρηκτικά το ενδεχόμενο καταγραφής στις στατιστικές του ΕΚΑΒ. Τα απλήρωτα ή μισά ένστημα -γιατί το μαγαζί δεν βγαίνειν. Οι απολύτες για ψύλλου πήδημα ή στην υποφία συνδικαλιστικής δράσης ή στον «εντοπισμό» διάθεσης ανυπακοής. Τα ατομικά καφόνια, οι προσβολές, η μετατροπή των υπαλλήλων σε κουβαλητές, παραγιούς, barwomen, ταξιτζήδες. Οι ατελείωτες ώρες ορθοστασίας, η απαγόρευση του καφέ και του καπνίσματος, το χρονομέτρημα... (πάντα σε πολιτισμένο και οικογενειακό περιβάλλον).

Οι άνθρωποι που αναλαμβάνουμε την ευθύνη για το κέιμενο αυτό, δεν βρεθήκαμε κοντά μόνο λόγω της κοινής εργασιακής συνθήκης που βιώνουμε. Πολύ περισσότερο μάς οδήγησε κοντά η βεβαιότητα, πως δεν θα μας σώσει η μεγαλοψυχία και το χουβαρταλίκι κανενός αφεντικού, πως κανείς πεφωτίσμενος πνευματικός πγέτης δεν θα κερδίσει τίποτα για εμάς, καμία «μαχητικότητα» της ΓΣΕΕ δεν θα επιβάλλει όρους αξιοπρεψών διεκδικήσεων. Μας οδήγησε κοντά η βεβαιότητα πως μόνο η συλλογική αυτοοργάνωση, η αδιαμεσολάβητη από συνδικαλιστικές μανούβρες και καλοθελητές, η απαλλαγμένη από αιτήματα εκτονωτικά και αγωνιης-πυροτεχνήματα θέτει νέους όρους στον ταξικό ανταγωνισμό. Η βεβαιότητα πως μόνο έτσι μπορούν να οργανωθούν οι αμυνές μας απέναντι στην αλλαζούντα και στην αποχαλίωση των αφεντικών. Μας φέρνει κοντά η κοινή αδιαφορία για προσωπική εξέλιξη, καριέρα, βόλεμα.

Αποφασίσμενοι να κρατήσουμε ανοιχτούς τους λογαριασμούς μας με τον εκβιασμό της μισθωτής εργασίας μέχρι την κατάργηση της. Αποφασίσμενοι να σαμποτάρουμε τον φόβο, την απομονωση και την εξατομίκευση που αλλούντων υπάρχουν της δουλειάς. Μακριά από μωρουδιάτικους κλαδικούς-συντεχνιακούς διαχωρισμούς. Οπλισμένοι με την αισιοπειθηση του ταξικού μας δίκιου για να χτίσουμε τις αντιστάσεις στο ισοπεδωμένο τοπίο των ταξικών αγώνων.

εργάτες-εργάτριες

από τον χώρο του βιβλίου

κείμενο που μορφώνεται στην προσφατική έκδοση βιβλίου των περιοδικών

των κομματικών υπαλληλίσκων τους, να οφείλεται σε ρήξη με τα αφεντικά τους. Διεκδικούν, για αρκε πάντα, αυτά που τους ανήκουν δια νόμου και που δύσκολα φτάνουν στα χέρια τους. Καταγγέλουν τη μαύρη εργασία, τις απλήρωτες υπερωρίες -για το καλό της επιχείρησης πάντα και που κάθε άρνηση σπράγει οκληρότερη καθημερινή αντιμετώπιση- η απόλυτη- τα εργατικά αποκέντρωτα -που ως γνωστό οφείλονται στην πείση και τα ελλείποντα μέτρα ασφαλείας- τις απολύτως και γενικά τις άθλιες συνθήκες στις οποίες εργάζονται. Όχι όμως ως αιτήματα που τα ρίχνουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, με τον γνώστο αξιολόγητο τρόπο. του <<κοινωνικού διαλόγου>> μεταξύ συνδικαλιστών και κράτους. Άλλα θέλοντας να τονίσουν την εναντίωση τους στον εργασιακό ανταγωνισμό, στην εξατομίκευση και στη ρουεριανή που προωθούν τα αφεντικά στους εργασιακούς χώρους. Θέλοντας να τονίσουν ως εργαζόμενοι τη σημασία της επικοινωνίας και της δράσης ως

τα μόνα μέσα που μπορούν να δημιουργήσουν συνθήκες ρήξης, να καλύσουν τα σκέδια του κάθε τεκνοκράτη και να κτιστούν κάθε που παράγει και διαιωνίζει την εκρετάλλευση. Υπενθυμίζοντας ότι η εργασία δεν είναι δικαιούματα αλλά εκβιασμός και ότι η μόνη προσποτή απελευθέρωσης είναι η κατάργηση της.

Αυτό που πρέπει να γίνεται αντιληπτό είναι η αντίσταση στην αλλοτρίωση από την εξατομίκευση και στη συνάντεση που επιβάλλει ο πολιτισμός των αφεντικών. Είναι η επίθεση στους πολιτικούς στρατηγούς των <<αγωνιστών για το καλό του εργαζόμενου>> συνδικαλιστών που με κάθε ευκαιρία βάρουν σε λεπτούργια ψηφοδημικά σκέδια για να εξυπηρετήσουν τους κομματικούς μηχανισμούς, στους οποίους είναι υπάλληλοι. Συνδικαλιστές που κροιομοποιώνται μια βιωματική ταύτιση με τους εκμεταλλεύμενους εισηγότες την εκάστοτε πολιτική υπεράσπια, κατευθύνονται εντέλει κάθε τομέα αγώνα στην εκτόνωσή του.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

ΔΟΥΛΕΥΩ ΠΙΑ ΝΑ ΤΡΩΩ, ΤΡΩΩ ΠΙΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΩ, Ή ΜΕ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ ΠΙΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΩ ΚΑΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ;

Μέσα στην πρώτη εβδομάδα του Νοέμβρη πρόκειται να αποκτήσει πλήρη νομική υπόσταση το «Σεβάκ», οωματείο εργαζομένων στην FOOD PLUS. Σε μια εποχή, ομολογουμένως ζόρικη, όπου ο καθένας προσποτεί μόνος του να αντιμετωπίσει παράλογες απαιτήσεις στο χώρο εργασίας και αμέτρητους ουρβιβούς στην καθημερινή του ζωή, όπου η επικοινωνία ακόμη και σε διαπροσωπικό επίπεδο μοιάζει εγκείρητρα δύσκολο, η ιδρυσην ενάς οωματείον -ιδιαιτέρως στον κλάδο μας- φαντάζει μάλλον ακατόρθωτη. Ωστόσο, εμείς καταφέραμε να συναντηθούμε, να επικοινωνήσουμε κρατώντας ο καθένας την διαφορετικότητά του και εντέλει να πράξουμε.

Οι λόγοι που μας οδήγησαν σε αυτή την απόφαση είναι πολλοί. Πρώτα απ' όλα, κατά τη διάρκεια των συζητήσεων με αρκετούς συναδέλφους, διαπιστώσαμε ότι δεν ήταν λίγοι αυτοί που, καιρό τώρα, το σκέφτονταν.

Και πώς να μη το σκέφτουν; Αφού μετά από τα πρώτα χαμόγελα και την αμέριστη κατανόηση προς τους εργαζόμενους απ' την μεριά των διοικούντων και των υπεύθυνων διαχείρισης της επιχείρησης φάνηκε το αληθινό πρόσωπο:

- ελημμέλη μέτρα ασφαλείας,
- επίδωμα που δεν φτάνουν στην ταστη μας,
- θαρέα που δεν κολλούνται,
- ένα χιλιάρικο την ώρα που πρέπει σώνει και καλά να μας στένει.

Είτε όταν φτάσαμε στο σημείο να φελλίσουμε αντιρρήσεις για όλα αυτά, πρήση να μας συνετίσει η μείωση των ωρών. Δουλεύοντας 15 ώρες την εβδομάδα συνελήπτηκαν ότι ήδη ανεχόμασταν πολλά. Επειδή δεν ήμασταν διατεθεμένοι να σκύδωμε το κεφάλι αρχίσαμε να φάνεμε. Βίαια πραγματικό σον να ανακαλύπτεις για επιχειρήσεις που διαρκώνται στη νομιμότητα ότι κάθε άλλο παρά "εντάξει" είναι απέναντι στους εργαζόμενους. Και να λοιπόν που έφτασε η στιγμή όπου δεν χρειάζεται πια να φελλίσουμε στις γυνώνες.

Ο Σεβάκ έρχεται να απαντήσει στην κοινή μας ανάγκη να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας χωρίς να περιμένουμε άλλο, χωρίς να εκλιπαρούμε και δίχως τελικά να φθοράμε τα κοντά.

Μία από τις βασικές επιδιώξεις του οωματείου (και ίσως, η ουσιαστική του διαφορά από σχεδόν όλα τα υπόλοιπα στην Ελλάδα) είναι ότι ευελπιστεί να μείνει μακριά από τα κόμματα και τους επαγγελματίες εργατοπατέρες. Βίαια δηλαδή, ένα ανεξάρτητο οωματείο που κινείται με μοναδικό γνώμωνα τις ανάγκες και τις επιθυμίες των εργαζομένων, αναπτύντας αρχικά, πιο αξιοπρεπείς δρους στους ίδιους τους χώρους εργασίας-

ΑΠΑΓΕ ΟΔΗΓΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ "ΣΧΑΣΜΑ" ΔΙΚΑΙΟΜΑΤΑ

Οι γνωστές καθημερινές αγγαρέλες των διανομέων (ρε, σεις, μήπως μας έχουν περάσει για φαντάρους):

κουτάκια, σαλτσάκια, σκουπίσμα, σφουγγάρισμα, σκουπίδια, φυγείς, κουβάλημα, κατάθεση...

Σύμφωνα με την επιθεώρηση εργασίας, όλα τα παραπάνω είναι παράνομα και υπερβαίνουν τις υποχρεώσεις των διανομέων (με βάση, πάντα, την υπογεγραμμένη σύμβαση).

Ο εξαναγκασμός σε παρέταση της παραμονής μας στο μαγαζί μετά το τέλος της βάρδιας. Σύμφωνα με την επιθεώρηση, είναι δικαιώματα των ωρομισθίου υπάλληλου να αποχωρείται το επόμενο λεπτό μετά από τη λήξη της βάρδιας του. Βεβαίως, είναι απολύτως παρόντα, τόσο η άσκηση πίστης όσο και οι πρακτικές "εκδίκησης" (π.χ. μείωση των ωρών για την άρνηση παραμονής).

Βίαια απαραίτητο σε κάθε απόλυτη ο εργαζόμενος να επικοινωνεί με το οωματείο ή με κάποιο δικηγόρο, προ αποφύγηση αυθαίρετης απόλυτης. Το αφεντικό δεν μπορεί να σε δώσει επειδή έτσι του κάπνισε. Πρέπει να τεκμηριώνεται την πράξη του, παρουσιάζοντας τουλάχιστον μια νόμιμη αιτία, την οποία καλό είναι να ζητάμε εγγράφικ. Και πά-

νω από όλα προσοχή! Ήπην υπογράψετε την απόλυτη ή, αν το κάνετε, συμπληρώστε από κάτω "με επιφύλαξη για κάθε νόμιμο δικαιούματος μου".

"Όλοι οι ανεξαιρέτως οι φοιτητές δικαιούνται φοιτητική άδεια. Αυτό σημαίνει ότι σε κάθε εξεταστική δικαιούνται άδεια έως και ένα μήνα, πληρωμένη από τον ΟΑΕΔ. Όταν λέμε δικαιούνται σημαίνει ότι η επιχείρηση δεν νομιμοποείται να τους την αρνήσεις.

Οι περβάτοι και οι κοινωνιέρρηδες δεν καθαρίζουν τον παραπάντας ξελέτει! Ήπτος από το ότι δεν είναι δική τους δουλειά, και ανεξάρτητη από τους ευνόηστους λόγους υγειεινής, με τη δουλική στάση μας στερούμε θέσεις εργασίας από άλλους που τις έχουν ανάγκη. Στο ίδιο πλαίσιο κυμαίνονται και τα φωνόμενα των διανομέων που κούβον πίτσες, των σερβιτόρων στα ταμεία αλλά και των μάνταρ στα ζυμάρια.

Βίαια πέρα για πέρα παράλογο και ως ένα βαθμό προκλητικό το γεγονός ότι εινώ ο κανονισμός της εταιρείας επιβάλλει στο πρωτιστικό έναν συγκεκριμένο τρόπο ένδυσης για λόγους ομοιομορφίας και συγκροτημένου παρουσιαστικού μαζικού παντελόνι. συγκεκριμένο είδος παπούτσιων...), αυτά τα είδη

να μην προσφέρονται από την εταιρεία αλλά να επιβάλλεται η σφράτα με έξοδο του ίδιου του πρωτιστικού χωρίς ούτε καν τη χορήγηση κάποιου επιδόματος για την σφράτα. Στην ίδια βάση στηρίζεται και η μη παροχή κράνους στους διανομείς και η διαρκής επίκληση των κανόνων ασφαλείας μέχρι του σημείου απόλυτης.

Δεν γίνεται να διαμορφώνεται το πρόγραμμα βάσει του πόσο ανεκτικοί είμαστε. Κοντολογίς, είναι παρόντα, όταν αρνούμαστε κάτι όχι εξό από τις υποχρεώσεις μας ή διεκδικούμε καλύτερους όρους εργασίας, να μειώνονται οι ωρές μας. Το πρόγραμμα πρέπει να διαμορφώνεται με βάση τις ανάγκες του μαγαζιού και όχι ότι χρησιμοποιείται (όπως άλλωστε και η μετάθεση) ως μέσο αντεκδίκησης και τιμωρίας.

Αυτά πρό το παρόν, επιφύλασσομεστο για περισσότερα...

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ...

Στις 20 Αυγούστου ο Σεβάκ αναγκάστηκε να έρθει σε μια πρώτη επαφή με την εργοδοσία. Πριν καλά-καλά δημιουργηθούμε, είχαμε και την πρώτη απόλυτη συνάδελφου, ιδιοτυπικού μέλους του οωματείου, από την Ρ.Η. Βούλοποιων.

Συναντώντας τον υπεύθυνο πρωτιστικού, αισθανθήκαμε πολύ ως παρείσκητοι, πάρα ως μέλη ουματείου επιχείρησης. Τελικά, όμως, φύνεται πώς πρωτάνεψε τη λογική των νομικών τους συμβούλων και μέσα σε μία ώρα ο συνάδελφος επέστρεψε στην δουλειά του.

Από τότε και μέχρι σήμερα ακολούθησε μπαράς απολύτων σε μάνταρ και διεύδυντες. Η τρέπουλα της διαχείρισης των μαγαζών έχαναντείται. Λογικό είναι να μην μας αφορά, αφού πρώτα στο όλα δεν φύνεται να απασχολεί ούτε τους μέχρι χθες επιστάτες μας.

...ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ

Βεβελή τα λόγια είναι το ήμιτον του παντός είμαστε σε καλό δρόμο. Αυτό που λέτεται είναι η πράξη. Βγαντάς ήδη καλό προγούμενο (με την επαναπρόσληψη του συνάδελφου) το σίγουρο είναι πώς περιμένει τα αφεντικά μας ένα δύσκολο μέλλον.

Στα μέσα Σεπτεμβρίου ο Δήμος Άνω Λιοσίων παραχωρεί 100 σπίτια σε σεισμόπληκτους. Η προσφορά ενός τόσο «μεγαλεπίβολου» κοινωνικού «έργου» δε μπορεί παρά να τύχει της ανάλογης προβολής του. Στίνεται μια φίεστα που αποτελεί το μέρος ενός μονότονου και χιλιοπαγμένου έργου με τους ίδιους πάντα πρωταγωνιστές: υπουργούς, δήμαρχους, δημοτικούς συμβούλους, «πλήθος» κόσμου. Το σενάριο ανακυκλώνει τη βαρετή ιστορία της «φροντίδας» των καλών αρχόντων προς τους υποτελείς τους. Κεντρικό στοιχείο της σκηνής αποτελεί το «δώρο»: οι νέες κατοικίες. Οι κάμερες και οι δημοσιογράφοι θα αποθανατίσουν τις στιγμές και τους πρωταγωνιστές αντιστρέφοντας το σκηνοθετημένο φέμα σε γιορτή ανθρωπισμού.

Τέτοιες φίεστες «λάμψουν». Η λάμψη τους δώμας είναι περίτεχνη και επιπλέυμένη. Επιδέξια στημένες προσπαθούν να μεταμφιέσουν τη χυδαιότητα της επιβεβαιώνοντας την αναγκαιότητα και τη χρησιμότητα της ώπαρξης της. Η πραγματικότητα του καθημερινού εξευτελισμού που επιβάλλεται θα πρέπει τώρα να καθαρθεί από τη φαινομενικότητα της στιγμής. Η απονοματοδότηση της πραγματικότητας κρίνεται απαραίτητη για να νοματοδοτηθεί με κυριαρχικούς όρους.

Ο σεισμός του Σεπτέμβρη, εκτός από την καταστροφή που προκάλεσε, έπληξε (άμεσα και πρόσκαιρα) τον ίδιο τον τρόπο ταίριας των ανθρώπων. Δημιούργησε ένα ρίγμα στην καθημερινότητα και την ομαλότητα. Οι άνθρωποι αναγκάστηκαν να βγουν από την ασφάλεια του σπιτιού τους και να συνειδητοποιήσουν το εφήμερο των επιτευγμάτων τους.

Ήταν κάτι σαν την αποκαθίλωση από τον καναπέ. Και καθώς ο σεισμός τους «πέταξε έξω» από την καθημερινή τους ασφάλεια έπεφτε ο ένας πάνω στον άλλο. Αναπόφευκτες συναντήσεις και αναπόφευκτο ενδιαφέρον που διαμόρφωσαν όρους κοινότητας απέναντι στην κοινή μοίρα.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια και μπροστά στην ανάγκη των ανθρώπων να δραστηριοποιηθούν και να λειτουργήσουν ως κοινότητα για την αντιμετώπιση των προβλημάτων τους, η τοπική αυτοδιοίκηση προώθησε τη διαμεσολάβηση και το διαχωρισμό. Με το πρόσχομα της οργανωτικής δυνατότητας για την αντιμετώπιση των αναγκών τέθηκε επικεφαλής για την ικανοποίηση τους. Η άμεση βούληση των ενδιαφερόμενων κατοίκων είχε υποτελή θέση στους σχεδιασμούς της. Άλλωστε σε τέτοιες περιπτώσεις το λόγο έχουν οι ειδικοί -στην προκειμένη περίπτωση- πολιτικοί μηχανικοί και τεχνικοί υπάλληλοι της πολεοδομίας για να επιβεβαιώσουν τον κοινωνικό τους ρόλο με το απτιμίστικο. Όλη η κινητοποίηση της τοπικής αυτοδιοίκησης περιορίστηκε στα δεδομένα όρια της κυβερνητικής πολιτικής. Για άλλη μια φορά η προπορεία των δημοτικών

αρχών για αυτόνομη πολιτική κάθηκε μέσα στη λειτουργία τους ως φερέφωνα της κεντρικής εξουσίας. Για άλλη μια φορά προκρίθηκε ο διαμεσολαβητικός τους ρόλος τους (μεταξύ της τοπικής κοινωνίας και της κεντρικής εξουσίας) να ενσωματώνουν και να εκτονώνουν κάθε είδους δυναμική διεκδίκηση σε τοπική κλίμακα. Σ' αυτή τη συγκυρία, οι δήμοι διαδραμάτισαν το ρόλο του διαχειριστή της κρατικής «αρωγής». Ανέλαβαν το μοιραία των σκηνών, των κοντέινερ και των κρατικών επιδομάτων με άκρως εξευτελιστικές διαδικασίες για τους «δικαιούχους». Το σπίτι στο οποίο, η απαξιωπή στάση των δημοτικών υπαλλήλων, οι λαβύρινθοι της γραφειοκρατίας ήταν το απαραίτητο κόστος για τα ψίχουλα των «παροχών» για τους ταλαιπωρημένους σεισμόπληκτους. Η δομή αυτής της διαδικασίας δεν ξέφυγε από τα κομματικά συμφέροντα των τοπικών αρχόντων και πριμοδότησε τις πελατειακές σχέσεις, αφού ουσιαστικά κάλυψε την ανυπαρξία «κοινωνικής τους προσφοράς» και ενίσχυσε το ψηφιοθηρικό τους έργο. Η μοίρα που τελικά επιφυλάχτηκε για τους σεισμοπαθείς δεν ήταν άλλη από την περικαράκωση μέσα σε συρματοπλέγματα και την περιθωριοποίηση στις αθέατες πλευρές της πόλης. Την απροθυμία και την ανικανότητα των τοπικών και κεντρικών αρχών έτρεξαν να εκμεταλλευτούν διάφορες εταιρείες-χορηγοί. Επιδόθηκαν σε έναν αγώνα «ανιδιοτελούς» προσφοράς κοινωνικού έργου. Η πραγμάτεια τους περιέλαβε ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων για την κάλυψη των «αναγκών» του κόσμου: εταιρείες catering, κινητής πληρεφωνίας, κλιματιστικών, πολυεθνικές, όπως η coca-cola βρήκαν την ευκαιρία να διαμημίσουν τα

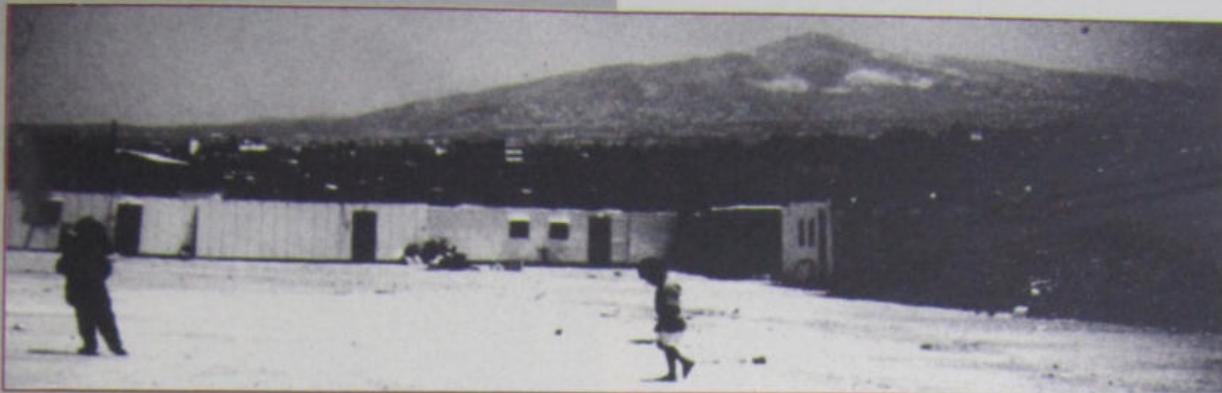
προϊόντα τους πίσω από ένα «ανθρωπιστικό» προσωπείο. Κανείς δεν είναι αφελής να θεωρεί ότι όλες αυτές οι κορηγίες πραγματοποιούνται καρφί ανταλλάγματα. Οι εταιρείες που υπηρετούν το κέρδος, με αυτόν τον τρόπο διαφημίζουν τα προϊόντα και την φίρμα τους καρφί ουσιαστικά να δαπανήσουν τίποτα μια και το κόστος της κορηγίας θα αφαιρεθεί από τους φόρους που υποχρεούνται να πληρώσουν. Επομένως σε καμία περίπτωση δε μπορεί να γίνει αναφορά σε προσφορά κοινωνικού έργου, αφού οι εταιρείες δεν κάνουν τίποτα από τα κέρδη τους, αλλά αντιθέτα την ενισχύουν.

Mazί με τους διαχειριστές της εξουσίας και τους εμπόρους των αναγκών εμφανιστήκαν και τα ασπόνδυλα της πληροφόρησης. Θεαματικοί ήταν τα γεγονότα, εστίασαν στα σημεία εκείνα, που θα έδιναν στο Μέσο τους τη δυνατότητα να καθηλώσει το θεατή. Η πραγματικότητα παρουσιάζονταν με τη μορφή αναμετάδοσης ενός ποδοσφαιρικού αγώνα της σκηνής από τα γυρίσματα κάποιας ταϊνίας, εξορίζοντας το αληθινό. Όσο περισσότερο μια εικόνα προκαλεί τον εντυπωσιασμό τόσο η εμπορική της αυξάνεται. Η επιμονή στις σκηνές από

100 καινούργια σπίτια «δώρο»; Καλορίζικα...

...στις γιορτές της δημαγωγίας

γκρεμισμένα σπίτια και εργοστάσια εξυπηρέτησε αυτό το σκοπό. Η εμπορευματοποίηση του πόνου στόχευσε στο καθηλωμένο και ευάλωτο συγκινητισμό των ανθρώπων. Οι πλεορουσιαστές και οι κονδυλοφόροι εξαντλήθηκαν από οργισμένες διπλώσεις, απαιτήσεις για απόδοση ευθυνών και παραδειγματική πιμορία των ενόχων στον επικερδή τους αγώνα να επιβεβαιώσουν το ρόλο τους ως κοινωνικοί διαμεσολαβητές. Η κοινωνική δυσφρέσκεια λεπιδαπίθηκε από τα κανάλια της ενημέρωσης και εκπονήθηκε σε «άσφαρα» πλεοπλικά παράθυρα και σαλόνια εφημερίδων.

Όσο για την απονομή δικαιοσύνης, φρόντισαν οι νόμοι και τα δικαστήρια να νομιμοποιήσουν τα εγκλήματα του κράτους και των αφεντικών. Το νομικό οπλοστάσιο (καθόλου τυχαίος χαρακτηρισμός) με τα άφρα, τις παραγράφους, τα παραθυράκια νόμων εγγύαται την υπεράσπιση των συμφερόντων της εξουσίας και τη διατήρηση της τάξης του συστήματος. Με απροκάλυπτη κυδαιότητα και τη γελοία αιτιολογία της παραγραφής απαλλάχτηκαν όλοι οι υπεύθυνοι των θανάτων. Οι αποφάσεις αυτές επιβεβαίωσαν για μια ακόμη φορά την απάξιωση της ζωής των υπηκόων και την ολοκληρωτική υπαγωγή τους στην αριθμητική προλετάριων και την ολοκληρωτική υπαγωγή τους στα χέρια των αφεντικών. Για τη «δημοκρατία» η δολοφονία τόσων εργατών δεν τιμωρείται, ενώ αντίθετα η κατάληψη ενός εργοστασίου, η επιτακτική διεκδίκηση αιτημάτων θα κατασταλεί άμεσα. Άλλωστε γιατί να καταδικαστούν κερδοφόρες ελληνικές εταιρείες, όπως η Faran και η Ricomex; Το μόνο που έκαναν ήταν να υπηρετούν τις αρχές της «ανάπτυξης» και της «προόδου». Οι οικονομικοί δείκτες δεν χωράνε ιθικούς φραγμούς και αναστολές. Τα επιτεύγματα αυτού του πολιτισμού έχουν δημιουργηθεί από την καταπίεση και την εκμετάλλευση των υπηκόων. Η λεπιδοσία των ζωών τους είναι καθημερινή και φτάνει τελικά μέχρι τη φυσική τους εξόντωση. Τα αφεντικά έρουν πολύ καλά να προστατεύουν τα συμφέροντά τους. Έιστι ξανάποταν τα κάτεργα της εργασίας εισπράττοντας τις αποχημάτεις από τις ασφαλιστικές. Τα γρανάζια της εκμετάλλευσης, καινούργια και καλογυαλισμένα, είναι έτοιμα να υποτάξουν τη ζωή στους ρυθμούς της παραγωγής.

Κι αν από όλα τα παραπάνω αναδεικνύεται ο γραμμή που συνδέει τους διάφορους φορείς της εξουσίας, αναδεικνύεται και το κίτρινα που τίθεται πλέον κοινωνικά. Ακόμα και αν κάποιος δεν είναι αφελής για να πιστεύει στις δημαγωγίες, αλλά σμέχεται την κοροϊδία, όχι μόνο χρεώνεται αφέλεια, αλλά και αναξιόπρεπει: αφού πέφτει με τα μούτρα στα ξεροκόμματα των αφεντικών και αφίνει την τόκη του στις μανούβρες των διαμεσολαβητών. Δεν είναι δυνατόν να πιστεύει κάποιος ότι ο δημάρχος, ο δημοσιογράφος, το αφεντικό θα

ενδιαφερθούν «ανιδιοτελώς» για τα προβλήματα που τον αφορούν. Αυτή η αποδοχή οδήγησε τους κατοίκους να μαλώνουν για τα ψώκουλα, που πρόσφερε η Τ.Α., στα παρακάλια μπροστά στις κάμερες, στις δηλητηριάσεις από τα ληγμένα γεύματα. Αποκορύφωμα π η εξοργιστική σύμπραξη των εργατών της Faran με την εργοδοσία για αποτροπή διεκδίκησης αποζημιώσεων για το θάνατο συναδέλφων τους. Η υπεράσπιση με κάθε μέσον του ατομικού συμφέροντος σημαίνει τον κοινωνικό θάνατο, αφού ουσιαστικά επιβεβαιώνεται η κυριαρχική προσταγή, που θέλει να μην ενδιαφέρεται κανείς για τον διπλανό του. Επιβάλλεται ο καθένας μόνος του να απεργάζεται τους τρόπους για τη δική του εξασφάλιση σε αυτό το φανταχτερό κόσμο. Η απώλεια κάθε αξιοπρέπειας, οι ταπεινώσεις και το γλείψιμο γενικεύεται. Έτσι οι υπήκοοι μόνοι και χαμένοι μέσα στη σούγκλα του διαρκούς ανταγωνισμού είναι ο εύκολος στόχος για τις ορέξεις των κυρίαρχων. Η διαμεσολάβηση και ο κοινωνικός διακωρισμός εγκαθίστανται στις παρυφές των κοινωνικών σχέσεων. Εξορίζεται με αυτόν τον τρόπο κάθε υποψία αυτοοργάνωσης, κάθε έννοια αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας από τις κοινωνικές σχέσεις, χαρακτηριστικά που έδιναν τη δυνατότητα στους ανθρώπους να διαμορφώνουν τις συνθήκες διαβίωσης τους και να καθορίζουν τις σχέσεις τους έξω από προσταγές και επιταγές. Να ενδυναμώνουν τους συλλογικούς δεσμούς αλληλοβοήθειας και διεκδίκησης, ακυρώνοντας κάθε είδους «φιλανθρωπία» από την πλευρά των εκμεταλλευτών τους.

Ο θάνατος τόσων φτωκαδιστιβούλων δεν μπορεί πάρα να τακιχούται την ταξική μας οργή και να επιταχύνεται τη μερική αντίστασης απέναντι στα σκέψη των προφύτων.

Η κοινωνική αδράνεια και τακικοποίηση της διεκδίκησης επιταχύνεται με την ίδια μας την εθνική πράξη.

ένα διασκεδαστικό αξιοσημείωτο, σχετικό με την υποθέση. Είναι η επέρωτη στη βουλή αυτές τις μέρες -στα τέλη του Οκτώβρη- στην οποία αποκαλύπτεται ότι τα σπίτια αυτά είναι δεσμεύσεις της κυβέρνησης προς τους κατοίκους από τις πλημμύρες του 1995 στην περιοχή. Εκπλήσσεται κανείς:

Με την απόδοση του απόπερα βίας επιβολής -την κρούση που πέρασε από μεριάς του κράτους- ταν νομοσχέδιων για το ομολογόκο ή ασφαλιστικό και την "καταπολέμηση της τρομοκρατίας και του οργανωμένου εγκλήματος". Διαμορφώθηκε το γενερικό κίνητρο της κυριαρχίας μια την πολιτική αναδιοργάνωση και την αναδιέρθρωση της παραγωγικής διοικησης. Τα υπάρχοντα δεν μπορούν παρά να προσεγγιστούν εκ νέου για να επαναπροσδιορίσουν τις αναδόσεις και την δράση του απειρούς κοινωνικού αναριθμού σύντομα. Στις επόμενες πέντε ετοις σελίδες γίνεται μια προσπάθεια να καταγραφούν κάποιες θεώρεις και συνεισφορά α' αυτήν που κατεύθυνση. Οι θέσεις αυτές παρουσιάστηκαν και συγχρόνως ανακτά την πρώτη φράση του φρέρερου του Θερκίτη από 22 Ιουνίου 2001.

Η συναντητική στρατηγική της κυριαρχίας

1.

Ο άνθρωπος είναι ένα ζώο πολιτικό και χωρίς το πολιτικό είναι απλώς ένα ζώο. Η διατύπωση του Αριστοτέλη έρχεται από μια εποχή που αντιλαμβάνονταν την πολιτικότητα ως πρωταρχική χαρακτηριστική κατάκτησης της ανθρώπινης συνείδησης. Η πολιτική εξέλιξη του πολιτισμού ωστόσο, δεν είναι γραμμική. Ο σημερινός πολιτισμός έχει καταφέρει να αποκαλύψει "ζηλευτέ" πολιτικά χαρακτηριστικά στα ζώα και με μια απίθανη αντιστροφή να περιορίζει την πολιτική συνείδηση του ανθρώπου σ' αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά: στην κουλτούρα της ατομικής αναγκαιότητας. Η κριτική, ως βασική συνισταμένη της πολιτικότητας, είναι η κινητήρια δύναμη ανατροπών των κοινωνικών συνθηκών και ως εκ τούτου ανεπιθύμητη από την κυριαρχία που θέλει αυτές τις κοινωνικές συνθήκες μέσα σε απόλυτα ελεγχόμενα πλαίσια και κατευθύνσεις κι όχι "έρματα" μιας γενικευμένης κοινωνικής κριτικής. Μια πολιτική συνείδηση, επομένως, χωρίς κριτική των κοινωνικών συνθηκών και των κοινωνικών σχέσεων, ακυρώνεται καθώς έχει απολέσει κάθε αυτόνομη βίωση του κοινοτικού περιβάλλοντος και της υποκειμενικότητας της. Και αυτή ακριβώς είναι η ιδιαίτερη κατάσταση για μια κυριαρχία που είναι βασισμένη στην καθολική ετερονομία των κυριαρχούμενων. Ο άνθρωπος σήμερα δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τις ανθρώπινες αποχρώσεις του που χαρακτηρίζουν ολόκληρες εποχές του παρελθόντος. Είναι πραγμοποιημένος, ποσοτικοποιημένος, μετρήσιμος, συγκρίσιμος, με ενσωματωμένες τις υποδογές των κυριαρχών χαρακτηριστικών συμπεριφορών: εξαιτούμενο, προγραμματικότητα, επιτυχία, καριέρα, ανταγωνισμός, τυποποίηση. Η πρόκριση της ατομικής αναγκαιότητας διαμορφώνει και μιαν αντίστοιχη κουλτούρα για τον τρόπο που γίνονται αντιληπτές οι κοινωνικές αναφορές.

2.

Ο πραγμοποιημένος άνθρωπος δεν θα μπορούσε, μέσα από την προβληματική του σχέση με το κοινωνικό, παρά να εκτονώνει το πολιτικό σαφώς διαχωρισμένα από τις άλλες του δραστηριότητες και σε προέκταση των συμφερόντων του έτσι όπως συγκροτούνται από την αντίληψη της ιδιώτευσης. Κι εδώ γίνεται εμφανής η σύγχρονη λειτουργικότητα της φωτοφορίας. Το κράτος εγκαταλείποντας ανεπιστρεπτή τους δεσποτικούς αναχρονισμούς του παρελθόντος (πέρα από τις παρενθετικές φαινοτικές και σταλινικές ολοκληρωτικές ιστορικές εκτροπές) αναπτύσσει τη ρητορεία της δημοκρατικής του παράδοσης για να αφομοιώνει και να επαναπροσδιορίζει διαρκώς μια φαινομενικότητα του συλλογικού. Διαμορφώνοντας ένα πλαίσιο λειτουργίας των πολιτικών θεσμών (βασισμένο σε ένα φεύγος ισονομίας και σε μια ορθολογική νομιμοποίηση των κοινωνικών ανισοτήτων) περιορίζει την πραγμάτωση ακόμη και αυτής της διαχωρισμένης πολιτικής συνείδησης αποκλειστικά μέσα από την αναπαραγωγή, συμπλήρωση ή και διόρθωση αυτών των συγκεκριμένων θεσμών. Τα συμφέροντα του ιδιωτεύοντος ανθρώπου μπορούν να εξυπερετηθούν μέσα από πελατειακές σχέσεις ενδεδυμένες με τα πιο σύγχρονα άλλοι συμμετοχικότητας. Βνα σχέδιο για την κοινωνική συνάντηση δεν θα μπορούσε να βρει καλύτερο πεδίο ανάπτυξης πέρα από τις εντυπωσιακές δυνατότητες της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

3.

Είναι δεδομένο ότι κάθε φορά που επαναδιαμορφώνεται και ένα καινούργιο σχέδιο πολιτικής διαχείρισης, κάθε φορά που επαναδιαμορφώνεται κι ένα καινούργιο πλέγμα πολιτικών σχέσεων, αυτό διατυπώνεται αυστηρά μέσα στο πλαίσιο πραγμάτωσης της κοινωνιοβουλευτικής δημοκρατίας και παρέχει όλες τις θεωρητικές εγγυήσεις για την διαώνιση και αναπαραγωγή των κυρίαρχων κοινωνικών και πολιτικών θεσμών. Με αυτή τη λογική συντάσσονται και τα προγράμματα των κομμάτων (πολιτικών διαμεσολαβητών ανάμεσα στο κράτος και την κοινωνία) εφόσον πρέπει να επιβεβαιώνεται ο απαραίτητος πλουραλισμός και η κοινωνική πθική της "ελεύθερης επιλογής". Σημείο αναφοράς όλων αυτών των πολιτικών προγραμμάτων-σχεδίων-προτάσεων είναι η επίκληση ενός "ρεαλισμού" που δεν αφορά τίποτε άλλο πέρα από την αμετάβλητη ουσία της φιλοσοφίας των καθεστωτικών δομών. Έτσι, κάθε άλλη πολιτική πρόταση αντιθετική προς το Υπάρχον χαρακτηρίζεται ως ουτοπία και εξοστρακίζεται στα ειρωνικά χαμόγελα.

4.

Δεν θα μπορούσαν, ωστόσο, να διαμορφώθουν τέτοιου είδους πολιτικές σχέσεις εάν δεν φετιχοποιούνταν η αντιπροσώπευση. Πέρα από την περιορισμένου ειδικού ενδιαφέροντος, την καταστατική υποχρέωση κατάθεσης των προγραμμάτων των πολιτικών κομμάτων αλλά και της φθίνουσας ιστορικής τους αναφοράς, εκείνο που αποκτά κεντρική κοινωνική λειτουργικότητα είναι η επαγγελματικότητα των πολιτικών, οι δημόσιες σχέσεις τους, η εικόνα και η προβολή τους. Ο τρόπος που διεκδικούν την απονοία της κοινωνίας από τις αποφάσεις που την αφορούν, είτε είναι το επιτηδευμένο στυλάκι του νηφάλιου ειδικού είτε η "αδιαπραγμάτευτη" επιθετικότητα του λαϊκού θυμόδοφου, είτε οι γραπτικές περιοδείες στα καφενεία είτε οι θλιβερές γιγαντοσφίσες, δεν καθιερώνει τίποτε άλλο πέρα από την ισχυροποίηση της επερνομίας, των διαχωρισμών και της εξιδανίκευσης των ρόλων. Η φετιχοποίηση της αντιπροσώπευσης είναι απαραίτητη για μια φειδο-συμμετοχικότητα που διαγραμμώνει τη συναντητική στρατηγική.

5.

Η εξουσία δεν θα μπορούσε να αφήσει καμία ανθρώπινη ανάγκη ανεκμετάλλευτη. Οι ανάγκες γίνονται θεσμοί που δρομολογούν την ικανοποίηση τους με έναν ορισμένο τρόπο. Οι άνθρωποι γιωρίζουν τον εαυτό τους και αναγγιρίζουν τις ανάγκες τους εμπεδώνοντας παράλληλα και τον ορισμένο τρόπο που θα τις ικανοποιήσουν. Η αλλοτρίωση, αυτό που θέλει είναι να υποκαταστήσει την φύση του ανθρώπου, αφού πρώτα την αγνωστικοποιήσει, την υποβιβάσει και την εξορίσει από την καθημερινή βίωση της ζωής. Η σχέση του ανθρώπου με την πολιτική, με τον τρόπο που αντιλαμβάνεται την κοινότητα και την υποχειμενικότητα του, μπορεί να πραγματώνεται μόνο μέσα από τους κυριάρχους πολιτικούς θεσμούς: η πολιτικότητα υποβιβάζεται στη σχέση με το κοινοβούλιο, το συνδικάτο, τους κομματικούς μηχανισμούς, την τοπική αυτοδιοίκηση...

6.

Αυτό που κυριαρχεί στην κουλτούρα του ιδιωτεύοντος ανθρώπου είναι να αντιλαμβάνεται το περιβάλλον του σαν το άθροισμα απομικών συμφερόντων. Η ενότητα που χαρακτήριζε τις συναντήσεις των ανθρώπων του παρελθόντος περιορίστηκε στην αγνή μυθολογία των παιδικών χρόνων για να ξεριζωθεί εν τέλει, εξιδανικεύντας τη μοναξιά του μονομάχου που μάχεται για την επιβίωσή του. Το συλλογικό εκχερσώθηκε από το κοινωνικό έδαφος για να δεχτεί τη νέα σπορά της εξουσίας στη βάση της ετερόνομης ομογενοποίησης. Όλοι εναντίον όλων μπορούν πολύ πιο εύκολα να ενσωματωθούν, εφόσον έχουν ήδη υποβιβάσει τις αξίες τους (αυτές που καθόριζαν μέσω των κοινωνικών αντιθετικοτήτων τις κοινωνικές ανατροπές) σε ετοιμοταράδοτες από το καθεστώς (που υπάρχει μόνο μέσω του μονοδιάστατου χαρακτήρα του) κοινές αξίες. Τις αξίες του αμετάβλητου, του αναλλοίωτου, του παντοτινού Υπάρχοντος.

7.

Η αποικιοπόνηση της κοινωνικής ιστορικής μνήμης από την κυριαρχία (η λεηλασία της Ιστορίας και η επιλεκτική ανακατασκευή της) είναι απαραίτητη συνιστώσα της συναντητικής στρατηγικής. Η κουλτούρα του ιδιωτεύοντος ανθρώπου μπορεί να καλλιεργείται μόνο στο έδαφος του αιώνιου παρόντος. Η πανηγυρική ανακοίνωση για το τέλος της Ιστορίας δεν στοχεύει τους γραφικούς ιστοριοδίφες αλλά σε κάθε εξεγερτική ιστορική αναφορά και σε κάθε ενεργητική μνήμη απελευθερωτικής εκτροπής ιστορικών στιγμών του παρελθόντος. Ήτοι, χωρίς ιστορικότητα είναι πολύ πιο εύκολο οι εξεγερτικές προϋποθέσεις να υποκατασταθούν από την εμπορευματική κατοχή, την καταναλωτική φρενοβλάβεια.

8.

Όλοι οι μηχανισμοί της κοινωνικής χειραγώγησης και της διαμεσολάβησης, μέσα από τις δυνατότητες που πρέχει τη ίδια η κοινοβουλευτική δημοκρατία, εξυπηρετούν τη διαδικασία της συναίνεσης. Από τις κεντρικές επιτροπές μέχρι τους περιφερόμενους οικολογούντες και από τους διευθυντές των δελτίων ειδήσεων έως τους ναρκισσεύοντας αιρετικούς των πολιτικών τρίστηλων, δεν παράγεται τίποτε άλλο πέρα από τη σύγχυση μπροστά στις αφομοωτικές δυνατότητες των δομών της κυριαρχίας. Ο Κόκκαλης συνεπής αναγνώστης του Τριάντη και ο Μπόμπολας του Βότων. Από την σιωπηλή υπόκλιση στο μεγαλείο και την αναγκαιότητα των "μεγάλων έργων" του εκουνγχρονισμού στην γραφική γκρίνια για τις ασθητικές παρεκτροπές και από την ξέχειλη υπεράσπιση των τούρκων απεργών πείνας στην ασυγκράτητη φετιχοποίηση των συνόρων. Οι διαμεσολαβητές δεν μπορούν παρά να προτάσουν την "ρεαλιστική" πολιτική τους αποτελεσματικότητα, επιβεβαύοντας έτοι τη φιλοσοφία της ετερονομίας -της οποίας είναι οι εντεταλμένοι προσγωγοί. Και φροντίζουν να σπειρούν την ηττοπάθεια κάθε φορά που αρθρώνονται αποσπασματικές προοπτικές κοινωνικής αυτονομίας. Σύγχυση. Ηττοπάθεια. Αφομοίωση.

9.

Οι αριστερές υποστυλώσεις του συναντητικού σχεδίου δεν σταμάτησαν ποτέ όλη την τελευταία δεκαετία (χρονικό ορόσημο, αρχής γενομένης από την κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού) να διαφημίζουν την ματαίτητα. Η συνεχής αναφορά τους σε επερχόμενες γενικευμένες κοινωνικές ταραχές κάθε φορά που η κυριαρχία παρατάσσεται ένοπτολή ή με τη μορφή σκληρών νομοσχεδίων δεν έχει κανέναν άλλο λόγο πέρα από το ξόρκισμά τους. Οι νοσταλγοί του σταλινικού μεγαλείου, σε καταστάσεις "οργισμένου όχλου", πάντα παρατάσσουν τον κομματικό μηχανισμό για να ποδηγητήσουν κάθε ανεξέλεγκτη γενικευμένη κοινωνική οργή, προστατεύοντας με κάθε τρόπο τον Κρατικό ορθολογισμό. Τα μετα-αριστερά νεόφυτα, που ανακάλυψαν πρόσφατα τις ευελικτές δυνατότητες των δημοκρατικών ελευθεριών, έχουν εμπειρία από την χειραγώγηση και την ιδεολογική καταστολή εξεγερτικών αποπειρών, "κατανοούν" πάντα το κοινωνικό δίκιο, προσπαθούν να το αποσυνδέσουν από την ιστορική του συνέχεια (με την επίκληση ενός κό-

σουν όπου όλα έχουν αλλάξει), γίνονται "σκληροί" με την "έξουσία" που πολλές φορές είναι υπόλογη στον θαυμαστό καινούργιο κόσμο και κακώς εκτρέπεται από τις καθαγιασμένες της δυνατότητες. Οι κοινωνικές ταραχές περνούν -ερήμιτν- από την αντιπολετευτική κινητούλογια στην κομματική αστυνόμευση για να απορριφθούν ως ματαίοπονία στην κοινωνική συνείδηση. Η κυριαρχική δημαγωγία δεν σταματά ποτέ να αρθρώνει και τα κατάλληλα επιχειρήματα για την καλλιέργεια του φόδου, αυτού του απαραίτητου συστατικού για την περιστολή των εξεγερτικών ευαισθησιών.

10.

Η ίδια ματαιότητα και η ίδια καλλιέργεια του φόβου εκπέμπεται και από τον μίζερο αριστερισμό, συνεισφέροντας στο συναντητικό σχέδιο, όχι ωστόσο με τα ίδια σημεία αναφοράς. Η ποσοτική τους συρρίκνωση καθιέρωσε τον σεχταρισμό στην πιο πρωταρχική του μορφή, αλλοιώνοντας -όχι μόνο την μαρξιστογενή επαφή τους με την πραγματικότητα αλλά και- τους πρακτικούς στόχους: το φάντασμα της μαζικότητας σε αντιδιαστολή με την σεχταριστική εμμονή στην ορθόδοξη "γραμμή". Τα θλιβερά εξωκοινοβουλευτικά "μέτωπα" που προτάσσονται για το ξεπέρασμα της μαζικότητας και η διεκδίκηση ριζοσπαστικών κοινωνικών υποκειμένων -"φαρεύοντας" μέχρι και τις πρώτες γραμμές των οδοφραγμάτων όταν χρειαστεί προσθέτουν ακόμη περισσότερη επικινδυνότητα, πέραν των γενικών χειραγωγικών χειρισμών τους όταν αναφέρονται σε επίκεδα κεντρικής πολιτικής σκηνής. Κάθε προσπάθεια χειραγώησης της εξεγερτικής ενιαίοθησίας γίνεται νερό που κινεί το μέλο του συναντητικού σχεδίου.

11.

Η συναίνεση είναι ένας τρόπος επαν-άρθρωσης του συλλογικού με κυριαρχικούς όρους. Δεν περιορίζεται στο πεδίο της πολιτικής θέσμισης αλλά διαμορφώνει -και διαμορφύνεται (εφόσον στην αναπραγώγη της κυριαρχίας συμμετέχει και η υπηκοοποιημένη κοινωνία) από- μιαν ιδεολογία που δεσπόζει σε όλο το κοινωνικό θεσμικό πεδίο. Οι υπήκοοι αποζητούν μιαν κοινωνική συνοχή στη βάση της λατρείας του Υπάρχοντος. Έκει που πραγματώνεται η αθροιστική συνοχή ατομικών συμφερόντων. Έκει που κάθε απειλή προς το Υπάρχον προσδιορίζει κι έναν θανάσιμο εχθρό.

Το ζρόταγμα της εξέγερσης

1.

Οι μεταμοντέρνες ρητορείες γύρω από το τέλος των μεγάλων νοημάτων (των ουτοπιών δηλαδή) και το τέλος της Ιστορίας, δεν είναι πάρα μεταφυσικοί εξορκισμοί του γνωστού ιστορικού "φαντάσματος" (όχι βέβαια όπως το φαντασώνε το Μαρξ και οι άξιοι επίγονοι του ως έρμαιο μιας οικουμενικής νομοτέλειας) που ακόμη πλανάται και θέλει να πραγματώνεται πάνω και ενάντια στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς. Αυτές οι ρητορείες -ευαγγέλιο των μηχανισμών χειραγώησης- στοχεύουν στο να διαγράφουν όχι μόνο οποιαδήποτε συλλογική εξεγερτική μνήμη αλλά και να διαθλάσουν κάθε ατομικό θίβωμα, κάθε εμπειρία της Ζωής και πραγματικότητας των υπόκούν. Δεν υπάρχει παρελθόν, δεν μπορεί να υπάρξει καμία μελλοντική προσδοκία του διαφορετικού, υπάρχει μόνο ένα διαρκές παρόν, αυθύπαρχτο, που πρέπει να βιώνεται ως αναγκαίο και αναπόφευκτο. Η ίδια όμως η ιστορική κίνηση των ατόμων και των κοινωνιών -με τους νόμους της, τις αποκλίσεις και τις ανατροπές τους- (η σύνθετη δηλαδή όλων των θεσμίσεων που παράγουν μέσα στα χρόνια οι κοινωνικές συγκρούσεις) αναδεικνύει ως πρωταρχική την αντίθεση μεταξύ κυριαρχών και κυριαρχούμενων, μεταξύ της εξουσίας και της διεκδίκησης της ελευθερίας. Η Ιστορία δεν σταμάτα ποτέ γιατί διαρκώς το παρελθόν καθορίζει το παρόν και αυτό με τη σειρά του ξεδιπλώνει τις προοπτικές του μέλλοντος.

2.

Ωστόσο, ακόμα κι αν κανείς καταπιεσμένος -χωμένος μέσα σε μια υπαγορευμένη ιδιώτευση και ματαιοδοξία- δεν πάιρνει στα σοβαρά το ενδεχόμενο του ξεσηκωμού του (και κατ' επέκταση ενός γενικευμένου κοινωνικού ξεσηκωμού) πρέπει να δει σοβαρά το πώς και πόσο η κυριαρχία σχυρώνεται και επιτίθεται σ' ένα τέτοιο ενδεχόμενο (οι πρόσφατοι νόμοι για τις διαδηλώσεις και την "τρομοκρατία" το επηγούν ξεκάθαρα). Ει αυτό γιατί η αναδιαρθρωτική επί-

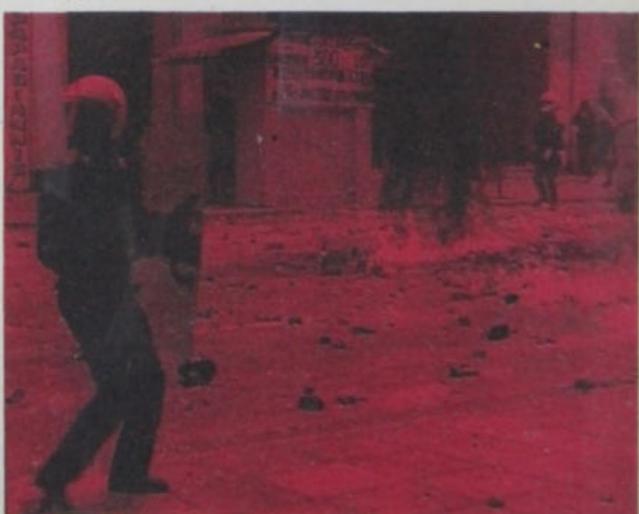
θεση κράτους και κεφαλαίου δεν μπορεί παρά να οδηγεί αναπόφευκτα σε μια ολοένα και βαθύτερη εξαθλίωση κοινωνικών ομάδων - που επίσης αναπόφευκτα θα αρθρώσουν τις αντιθετικές τους κινήσεις.

3.

Όσο κι αν -στη συντριπτική πλειονότητά τους- οι κοινωνικοί αγώνες αρθρώνουν αντιστάσεις αντιστρόφων ανάλογες ως προς την διναυμική των επιθέσεων που τους προκαλούν, αποτελούν ένα εν δινάμει γόνυμο πεδίο οξύνσης του κοινωνικού ανταγωνισμού. Παρ' όλ' αυτά, η ενεργή και αλληλέγγυα συμμετοχή σ' αυτούς δεν μπορεί να καθορίζεται με σημείο αναφοράς την κοινωνική αποδοχή και μαζικότητα τους. Βέβαια αυτά τα κριτήρια αποδοχής έχουν διαμορφωθεί όχι στη βάση μιας άμεσης και ζωντανής σχέσης αλλά από τους παραμορφωτικούς φακούς της κάθε είδους διαμεσολάβησης. Η κριτική, η αμφιβολίη και το άπλωμά τους -βασικές συνιστώσες μιας άμεσης και απελευθερωτικής επαφής δεν μπορούν να σταματούν μπροστά σε λογικές "αποτελεσμάτων", ούτε να χάνονται μέσα στη μερικότητα των αιτημάτων. Η γνωστή σειρά αιτημα-αποτέλεσμα-μεταρρύθμιση τελείωνε πάντα στην επικύρωση ενός νομιμοποιημένου κυριαρχικού ελέγχου και επιβολής πάνω στην κοινωνία.

4.

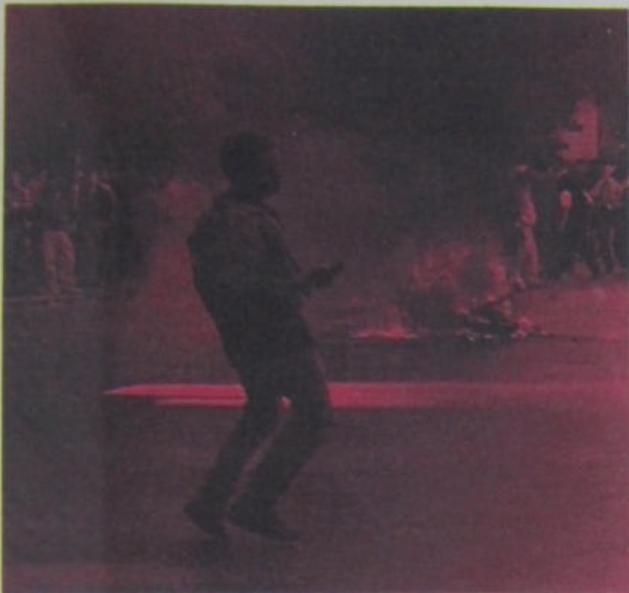
Κι αυτό ακριβώς έρχεται να αναδείξει το εξεγερτικό πρόταγμα, την αναγκαιότητα δηλαδή των συνολικοποιημένων ανταπαντήσεων, που δεν θα κατακερματίζονται και ανακυκλώνονται σε μια διαρκή θέσμιση και επαναθέσιμη των ιεραρχικών δομών και των διαχωρισμών. Η διάχυση του προτάγματος της εξέγερσης στο κοινωνικό πεδίο δεν οριθετεί ούτε θέλει να διεκπεραιώνει- αφηρημένες "λαϊκές βουλήσεις". Και είναι σ' αυτό ακριβώς το σημείο που διαφοροποιείται από τους μηχανισμούς χειραγώησης (κόμματα, συνδικαλιστές, ΜΜΒ). Η άρθρωση της ολικής ανατροπής στη θέση της μερικοποιημένης δράσης, όχι μόνο επιτίθεται στις δομές των μηχανισμών διαμεσολάβησης, φέρνοντας στο προσήνιο τις "ξεχασμένες" κοινωνικά άμεσες και αυτοοργανωμένες διαδικασίες. Άλλα ταυτόχρονα, τοποθετεί στο κέντρο της προοπτικής του τη γενικευμένη και ριζική πολιτισμική ανατροπή που διαμεσολαβείται από την καταστροφή κάθε εξουσίας.

5.

Η δράση ενάντια στο Υπάρχον δεν μπορεί να εγκλωβίζεται σε λογικές ταντικής ή πρωτοπορίας, γιατί είναι αυτές που θα αναπαράξουν -σημείο προς σημείο- τις καθηλώσεις και την "αυτονότητα" των δομών που αυτή η δράση θέλει να ακυρώσει. Ούτε μπορεί να πραγματώνεται ως ατομική ή μειοφυλική πράξη, γιατί χάνει το βασικό σημείο αναφοράς της. Αυτό το σημείο δηλαδή, που η ατομική προοπτική της απελευθέρωσης -έξω από καταναγκασμούς και διαχωρισμούς- συναντά, δίνει και μοιράζεται, εξελίσσεται και εξελίσσεται

την κοινωνική προσπτική απελευθέρωσης. Αλλοχού, η γενίκευση και η δύναση των κοινωνικών συγκρότους είναι το Σητούμενο. Γι' αυτό και οι επιθετικές κινήσεις πρέπει διαρκώς να στρέφονται δυναμικά τόσο ενάντια στις όποιες ενοαρκώσεις της εξουσίας δύο και στη διαρκή κοινωνική κατάδειξη προσπτικών, επιλογών, σημείων και δυνατοτήτων που μπορούν να προκαλέσουν ρωγμές στα στεγανά της κυριαρχίας.

6.

Οι μικρές ατομικές καθημερινές απαντήσεις και συγκρότους, δεν μπορούν να περιοριστούν μόνο στα πλαίσια μιας προωπικής στάσης. Η ρήη με το οικογενειακό καθεστώς, το σαμποτάρισμα της σχολικής πλήξης, η άρνηση του χακί εκβιασμού του στρατού, οι κοπάνες, οι λοιφές, οι συγκρότους με τ' αφεντικά, η απαξιωση της λαμπρής καριέρας. Όλες αυτές οι καθημερινές απευθαρξίες συνυποτούν έτοι μι αλλιώς μια αντισυμβατική προσωπική στάση που, ωστόσο, αν παραμείνει μόνο σ' αυτό, κινδυνεύει να είναι κουραστική μέσα στη μοναξιά και την ανακυκλώμενη αποτελεσματικότητα της, να γίνει "γραφική" και κοινωνικά "ακατανόητη", να αφομοιωθεί στο τέλος ως ένα ακόμη κρύσμα περιθωριακής "παθολογίας".

Η απειθαρξία, η αντισυμβατικότητα, η ανυπακοή πραγματώνουν την κοινωνική τους διαλεκτική όταν εντάσσονται σε μια συνολική ανατρεπτική δύναμη, συγκροτώντας παράλληλα και τη δική τους ιδιαίτερη πρόσληψη του εξεγερτικού λόγου.

7.

Το σύγχρονο κράτος ξεπερνώντας -κι όχι πάντα ή μόνο φαινομενικά- τους αγκυλωτικούς αναχρονισμούς του και τις ώμες παρεκτροπές του, έχει ανάγει σε επιστήμη την προώθηση της φιλοσοφίας της κοινωνικής συναίνεσης. Η εγχείριση πάνω στο σώμα του κοινωνικού ανταγωνισμού φροντίζει να είναι λεπτή και διακριτική (στο πλάι βέβαια στέκονται -για την περίπτωση "επιπλοκών"- πάντα εποικοπόλεμοι οι αναλόγως ενισχυμένοι καταστατικοί μηχανισμοί). Οι ρητορείες περί κοινωνίας των πολιτών, οι φενδαίσθησις του ενεργού-συμμέτοχου πολίτη, η πθική του "πλουραλισμού, των ίσων ευκαιριών και της ελεύθερης επιλογής", έχουν κατορθώσει να προσδώσουν στους κυριαρχικούς μηχανισμούς, μια ολόενα αυξανόμενη δύναμη λείανσης και αφομοίωσης των κοινωνικών συγκρότους. Στην εποχή του τεχνολογιοκεντρικού πολιτισμού που σαρώνει το "κλασσικά" μοντέλο όχι μόνι παραγωγής αλλά και κοινωνικής οργάνωσης, στην εποχή της "κοινωνίας των πληροφοριών" όπου αυτές ανάγονται στο πρωταρχικό αντικείμενο παραγωγής (και που η "αιλότητα" τους επαναδιαμορφώνει τους τρόπους και τους όρους της έννοιας της ιδιοκτησίας), στην εποχή πλέον της παγκοσμιοποιημένης αναδιάρθρωσης του πολιτικού και του κοινωνι-

κού, τα αναλυτικά εργαλεία της σύγκρουσης είναι τραγικό λάθος να προεγγίζουν την πραγματικότητα του Υπάρχοντος με όρους της πρό-εκουγχρονιστικής του περιόδου. Κι ούτε βέβαια να απαντάται με παλιές ή "νέες" οικονομοκεντρικές αναλύσεις του ταξικού ανταγωνισμού, που μέσα στη μερικότητά τους, νομοτελειακά αφομοιώθηκαν κι αφομοιώνονται από την κυριαρχία, αδυνατώντας να απαντήσουν στην ολικότητα και την αυτούπερβαση που αυτή αρθρώνει σε κάθε χώρο και στηγμή μαζί με τους νέους κώδικες πθυρικής και φιλοσοφίας που επιβάλλει.

Η εξέλιξη λοιπόν των δομών της κυριαρχίας δεν πρέπει να "οδηγεί" σε αναδιπλώσεις και υποχωρήσεις ή νοσταλγικές επικλήσεις κεκτημένων δικαιωμάτων. Άλλα ακριβώς το αντίθετο: στην επίταση της διερεύνησης νέων τρόπων δύνασης του κοινωνικού ανταγωνισμού, που θα επικυρώνει με νέους όρους την ιστορικότητα αυτής της σύγκρουσης.

9.

Άν κάτι γίνεται πλέον ξεκάθαρα αντιληπτό, είναι ότι το τέλος της ετερονομίας, της επιβολής, της αλλοτρίωσης, της πραγμοποίησης χρειάζεται την καταστροφή κάθε κυττάρου και δομής του εξουσιοδοτικού πολιτισμού. Η αναζήπηση του Όλου της Βλευθερίας θέτει με σαφήνεια τους όρους και στους σκοπούς της δράσης που την πραγματώνουν. Δεν μπορεί λοιπόν αυτή η δράση παρά να κινηθεί ενάντια στον υπερθεσμό του Κράτους, τον βηματοδότη κάθε προστακτικής και να χτυπήσει εκεί ακριβώς που τις συντάσσει -στον χώρο και στο χρόνο της καθημερινότητας. Να είναι παράλληλα αντιθεσμική, διαμορφώνοντας τους όρους της εκτροπής των θεσμών και να την πραγματώνει επιτιθέμενη σε κάθε τους μορφή - που επιβάλλει ένα κακέντυτο υποκατάστατο των ατομικών και κοινωνικών αναγκών και που αυτό με τη σειρά του επανασυνθέτει την ιδεολογία της νομοποίησης των κρατικών επιβουλών. Να ακυρώνει τα σχέδια κατασκευής της κοινωνικής συναίνεσης, μιας συναίνεσης που εξορίζει κάθε έννοια του συλλογικού από το κοινωνικό πεδίο και διδάσκει την πιο βαθιά εμπέδωση των νοημάτων της παπακής.

Να καταργεί κάθε μέθοδο και υλικότητα του θεάματος εμπορεύματος, της βιομηχανίας όχι πραγμάτων πλέον αλλά πραγμοποίησης σχέσεων, σκέψεων, επικοινωνίας, τοποθετώντας στη θέση κάθε αυτοπάτης την αμεσότητα του βιώματος, στη θέση κάθε εικόνας και εικονοποιημένου ρόλου

το "πρωτότυπο",
το αδιαμεσολάβητο.

Μάης 2001

No freedom ?

Το Graffiti είναι πρώτα απ' όλα μια δημόσια δήλωση, είναι ένα σήμα, ένα μήνυμα, πρώτα προς το εσωτερικό της κοινότητας και μετά έξω από αυτήν. Η αποσημειωθεύοντη της πρακτικής του μας επιτρέπει εύκολα ν' αντιληφθούμε τους λόγους της χρήσης, αλλά και της ευρείας διάδοσής τους η αποτύπωσή του σε εμφανή και κεντρικά σημεία της πόλης, εξασφαλίζει μεγάλη δημοσιότητα με ελάχιστο κόπο, η δημιουργία του είναι σχετικά εύκολη για τον καθένα (αρκετή εξάκηνη και λίγη φαντασία) και τα ιδιαίτερα που απαλούνται είναι φτηνά και εύκρηστα (μαρκαδόροι, σπρέι). Όσο για το κεδί δράσης του: απεριόριστο και -ισως όχι εύκολα, αλλά- προσβάσιμο: οι τοίχοι της πόλης καθαροί κι ασπροβαμμένοι στο κέντρο της είτε βραχίνων κι μισερού στις φτωχογείτονες, προκαλούν αυθύπαρκτα κι στις δύο περιπτώσεις τους επιδίδουν δολιοφθορές.

Κουβαλώντας όλη την εγγενή ζωτιά αλλά και τα αδέξια του, το «κίνημα» του Graffiti εμφανίστηκε στην Ελληνική πραγματικότητα στις αρχές της δεκαετίας του 90. Η αρχή έγινε στους τοίχους της μητρόπολης και της συμπρωτεύουσας και γρήγορα εξαπλώθηκε σε κάθε σχέδιο επαρχιακή πόλη (Καβάλα, Κοζάνη, Αλεξανδρούπολη, Βόλος, Πάτρα, Σάμη, Ηράκλειο, Χανιά, Γιάννενα, κα)

Το νεαρό της πλήθης των writers, αφού η πλεοφορία τους ήταν μαθήτες λυκείου και η απόλυτη ταύτιση με το αναδύονταν την ίδια εποχή κύμα του Hip-Hop (αν και το πιο σωτό θα ήταν να λέμε πως το Hip-Hop γένυτο το Graff στην Ελλάδα), είναι δύο σημεία που χαρακτηρίζουν την ελληνική του εκδοχή.

Δίχυς καμία ιστορικότητα στον ελλαδικό χώρο, και άσχετο από κάθε παρένομη- παραβατική κουλτούρα και συμπεριφορά, όπως την εξόφραση συμμορίες και σωτηριώτικες ομάδες στο εξωτερικό, εμφανίστηκαν τα πρώτα Graffiti. Δημιουργήθηκαν όμως από τον ενθουσιασμό της πρωτοτυπίας, του καινούριου και της «φάσης» παρά από την ανάγκη κοινωνικά περιθωριοποιημένων κομματιών, για έκφραση ή διαμαρτυρία.

Γιά το λόγο αυτό άλλωστε δεν υπήρξε κανένας ενιαίος ταξιδιώτης μεταξύ των writers, αφού δεν έδρασαν σε συγκεκριμένες χωροταξικές διάληξης, δηλαδή φτωχογείτονες κ.τ.λ., αλλά εμφανίστηκαν σχέδιο παντού μέσα στις πόλεις.

Στην Αθήνα τουλάχιστον, είναι γνωστό πως αρχικά οι περισσότεροι που ασχολήθηκαν με αυτό, ήταν πλουσιότατοι από τα Β.Π, αφού είχαν και την ευκολότερη πρόσβαση στην Βιρύπη (πουνέδες σε κολέγια διυπογραφίες και περιοδικά που ως τότε ήταν γνωστά εδώ).

Η διαφρετικότητα που προσέδιδε στους φορείς του, το νέο μέσο έκφρασης και η «καλή φάση» που στοχευθεύουσαν η ομαδικότητα, η δημιουργικότητα και η αισθητή παρανομίας μέσα από τα «χτυπήματα» και την κουλτούρα που τα συνοδεύει, βοήθησαν στην εντυπωσιακή εξάπλωση του φαινομένου με δεκάδες crews (πληράκια- ομάδες) και εκπονούμενες Graffiti ανά την Ελλάδα.

Βιδικότερα την περίοδο '90-'95 έγινε πραγματικά «χαομός» με την εμφάνιση πολλών ομάδων που με τα «χτυπήματά» τους έδωσαν άλλη όψη στη γκρίζα σημεία των πόλεων, καταρρέωντας σημαντικά να κάνουν αισθητή την ύπαρξη και την παρουσία τους. Από το σημείο όμως αυτό και μετά, την κατάσταση πήραν στα χέρια τους από την μία οι καλοβελτίτες του «κινήματος» και από την άλλη οι μηχανισμοί αφομοίωσης.

To Graff ως μέσο έκφρασης και τρόπος αντιδρασης είχε και έχει από τη γέννησή του αδύνατα σημεία που επέτρεψαν τη ποδηγήση του από το Σύστημα και τον εκφυλισμό του από τα ίδια τα μέλη του. Ήταν αναπόφευκτα το σκηνικό που διαμορφώθηκε στις μητροπόλεις της Δύσης, επαναλήφθηκε και εδώ έχοντας ως αποτέλεσμα τη σημερινή αλλότρια και υποτονική πραγματικότητα του. Πατώντας πάνω σε σημεία- κινητήριους μοχλούς για το Graffiti: «η παρουσία σου πάνω στη παρουσία τους, το φευδώνυμο σου πάνω στο σκηνικό τους», αφοτος γκραφιτάδες δύνοντας βάρος στην ατομική προβολή τους και με πρόσχημα την διάδοση του Graffiti άρχισαν να δημιουργούν φεστιβάλ και εκδηλώσεις όχι πάνω σε λογικές αυτοοργάνωσης και επίθεσης στις Αρχές, αλλά με την συνεργασία και την χορηγία Δήμων και Δημόσιων φορέων.

Απέκτησε έτοι το κίνημα φίρμες και «μούρες» μεταξύ των writers, όπου οι «καλλιτέχνες» άρχισαν να ξεχωρίζουν από την πλέιμα των υπόλοιπων «ερασιτεχνών». Βτίστης άρχισαν να εμφανίζονται «χτυπήματα» με άσθες από φορείς και αστυνομία στη θέση των κυνηγητών με τους μπάσους, τις συλλήξεις και την πραγματοποίηση παράτολμων και δύσκολων από πλευράς συνθηκών 'κτυπημάτων.

Οι Δήμοι της Τριαντάριας και της Καλαμαριάς στη Θεσσαλονίκη, ο Δήμος Βόλου καθώς και ο Δήμος Αθηναίων πρωτοστάτησαν στην αρχιγή αυτής της αφομούσημης πραγματικότητας, για να φτάσουμε αργότερα στα φεστιβάλ γκραφτών περιοδικών- κόμμας και στις χορηγίες του Υπουργείου Νέας Γενιάς.

Όλα αυτά απολύθηκαν συνεντεύξεις σε εφημερίδες (Ελευθεροτυπία, Νέα) και απερίσκοπα σε τηλεοπτικά κανάλια, «δημιουργίες» επι πλούμη σε εξώφυλλα δίσκων και περιοδικών και υιοθέτηση του Graffiti ως στυλ από κόμματα και διαφημίσεις.

no peace !!!

Στην Ελλάδα το Graff αποσυνδέμενό πλήρως από κάποιο κοινωνικό-ταξικό υπόβαθρο αναφοράς και διαποτισμένο από την α-πολιτική τάση των νεολαίστικων κομμάτων, είχε εξ αρχής πρόβλημα τόσο στο πεδία αναφοράς του όσο και στο τίθελε να εκφράσει δημόσια. Το σάδιο μιτό ουσιαστικά δεν ξεπέρασε την ποτέ παρόλο που υπήρξε μία σαφής διαχωριστική γραμμή και «κόντρα» μεταξύ αυτών που ήθελαν να διαφυλάξουν τον αντιδραστικό- παραβατικό χαρακτήρα του Graffiti σαν τέτοου και εκείνων που πρόσθιμα συνδιαλέχτηκαν με λογικές εμπορευματοποίησης και ενοικιάστωσής του στο lifestyle της εποχής.

Η τάση αυτή υπερίσχυσε σε μαζικότερα λόγω της απολιτικότητας και του ίδιου που περιείχε, ενώ οι υψηλές προθέσεις της «αδιάλλακτης» πέτρυγας, προσέκρουσαν στην αδιναμία αρθρωσης επαναστατικού λόγου -ή τουλάχιστον επαναστατημένου- και στην μη σύνδεσή της με ριζοσπαστικά κοινωνικά κομμάτια ή ομαδοποιήσεις.

Οι συνθήκες αυτές περιγράφουν επακριβώς την κατάσταση και μέσα στην Hip-Hop κοινότητα, αφού με δεδομένο τον αλληλένδετο χαρακτήρα της με το Graff, η αντιστοιχία των τάσεων αυτών είναι σχεδόν απόλυτη.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα που περιγράφουν το αποτέλεσμα όλων αυτών των αδιναμιών, είναι η στροφή μάτων στην έκφραση εθνικιστικού ακροδεξιού λόγου ή η σύμπτριξ άλλων με κόμματα της Αριστεράς ως μία κωμικοτραγική-τυχοδιωκτική απόπειρα πολιτικοποίησης και κοινωνικού προβληματισμού.

Η ανάδειξη της αντιρετρεπτικής φύσης του Graffiti, μέσα από συλλογικοποιημένες διαδικασίες και το ξεπέρασμα της αδράνειας που χαρακτηρίζει τους εκφραστές της μέχρι σήμερα, είναι ίσως η μοναδική δίοδος επανοικευτοποίησης της πρακτικής αυτής μέσα στο κοινωνικό πεδίο, μακριά και ενάντια από τις προθέσεις κάθε λόγης χειραγωγών και «καλλιτεχνών».

Μια συνήθης πρακτική οικειοποίησης της «τέχνης του δρόμου» από την μεριά των φορέων της Τ. Αυτοδιοίκησης έλαβε χώρα και στο ΙΛΙΟΝ πριν από μερικούς μήνες με πρωτοβουλία της Πολιτιστικής ομάδας Ιλίου. Οι όποιες ανιδιοτελείς προθέσεις τέτοιων πρωτοβουλιών με ζητούμενο «να εκφραστούν οι πιτιορικάδες και να δημοσιοποιήσουν το έργο τους» βουλιάζουν στην παραχώρηση αποστειρωμένων χώρων και τρόπων για GRAFF και στην επικράτηση μικροαστικών αντιληφειών περι ευταξίας. Στην θέση της διαμαρτυρίας για τα κυνηγητά της αστυνομίας και τους αγανάκτησμένους νοικοκυραίους, είχαμε λοιπόν μια εκδήλωση που αναρρούσε το ίδιο το αντικείμενο που ήθελε να προβάλει.

Το θέμα της δημιουργίας Graffiti πάνω σε τελάρα που είχαν στηθεί έξω από το Πολιτιστικό κέντρο του Αγ. Φανουρίου ήταν πραγματικά απογοητευτικό. Ειδικά αν αναλογιστεί κανείς πώς τέτοιες εκδηλώσεις γίνονται το κύριο άλλοθι από την μεριά της καταστολής ενάντια στους «αλήτες που λερώνουν τους τοίχους του κόσμου».

Η έλλειψη του στοχείου πολιτικής συνειδησης (ποιες είναι οι θέσεις και οι επιδιώξεις σου μέσα στον κοινωνικό-ταξικό ανταγωνισμό) και πανυπαρξία συλλογικών διαδικασιών (ουνελευσίς διαλεκτικότητα, δεσκιάστητα και συνδιαμόρφωσης της δράσης, επιλογή στις αποψεις, συντονισμός της δράσης, υιοθετηση της δραστηριότητας από κοινού) σε συνδυασμό με την (κατά προσκαστική) απουσία κοινωνικού μηνύματος, καλύπτεται από την αρθρωση ασαφών και αμφιλεγόμενων πραγμάτων προς την κοινωνία. Ο θολός τρόπος πρόκλησης προς την Ηγεμονία, που εκφράζουν κατά κόρων όλες οι υποκολυτέρες, μέσω της επιφανειακής διαφοροποίησης αι' αυτήν και η ψευδής αισθητή κοινότητας που διέφραστη του, είναι οι ανοιχτοί δίοδοι για την άλωση κάθε αιθεντικότητας και επαναστατικότητας που περιέχουν.

ΓΕΝΟΒΑ '01:

Ο παραμορφωτικός καθρέφτης και το αλπιθινό πρόσωπο ...

"Οι οιδόνες βούλιαξαν", τα μικρόφωνα και οι γραφίδες στόμασαν τις μέρες του Ιούλη γύρω από την "παγκοσμιοπό-
νον" και την "Τένοβα". Κανείς ωστόσο δεν μπορεί να έχει εμπιστοσύνη στα κατασκευασμένο πληροφοριακό χάος των MME. Ιδιαίτερα όταν αυτό αποδειγμένα (και για μία ακόμη φορά στην περίπτωση της Γένοβα) στόχο έχει την χειραγώ-
γηση της "κοινής γνώμης": διαστρεβλώνοντας τα γεγονότα,
αλλοιώνοντας την ουσία τους και αφαιρώντας κάθε δυναμική
από μυνήματα αντικαθεστωτικών κοινωνικών πρακτικών.

Στην πολιτική, οικονομική αλλά και πολιτιστική δόμηση της παγκοσμιοποίησης, όλοι όσοι διαχειρίζονται και συμμετέ-
χουν στην λειτουργία εξουσιαστικών θεσμών και εργαλείων, ανεξαρτήτου κλίμακας και βελνυκούς,
ανεξαρτήτου έδρας και εθνικότητας, είναι ενεργοί και απαραίτητοι παραγώγοι και αναπαραγώγοι της.

"Ένω η δράση μας φαίνεται στις συνόδους κορυφής, το 95% της δουλειάς μας γίνεται στις
τοπικές κοινωνίες": μια σαφής δήλωση από ιταλούς διαδηλωτές της Γένοβα που αποκαλύπτει έναν -
επιπδευμένα- αόρατο κόσμο από τους προβολείς της δημοσιότητας. Έναν αόρατο κόσμο που είναι
η ουσία, το κλειδί της κατανόησης των γεγονότων.

...των δυνάμεων της αντιπαγκοσμιοποίησης.

Παράλληλα λοιπόν με την οργανωτική ανάπτυξη και την λειτουργία των παγκοσμιοποιημένων
δομών της κυριαρχίας, εδώ και καιρό, έχει αρχίσει και διαμορφώνεται και ένα κόμα αμφισβήτησης
τους: φερόμενο ως "κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση" (λόγω του "κοινού εχθρού" που προτά-
σουν διαφερετικές και αντιθετικές μεταξύ τους κριτικές αναλύσεις) ή και "παγκοσμιοποίηση από τα
κάτω" (εξαπλιάς της δικτύωσης ομάδων αλλά και του συντονισμού της δράσης τους σε διαφερετικά
μήκη και πλάτη του πλανήτη).

Πέρα από την ουσιαστική κριτική και τις αποστάσεις που οφείλουμε στα ασαφή και διφορού-
μενα χαρακτηριστικά του (στις λογικές του ενιαίου μετώπου που κυριαρχούν, στους φευδογετεί-
σκους του, στην αριστερή/-ιστική χειραγώγηση και πολιτικό τυχοδιωκτισμό), πέρα ακόμα και από τις
εσωτερικές αντιθέσεις αυτού του κινήματος, εκείνο που δεν μπορεί να παραβλεφτεί επουδενί είναι
ότι αποτελεί πλέον ένα δυναμικό και ανταγωνιστικό πρός την κυριαρχία κοινωνικό φαινόμενο σε
διαρκή εξέλιξη και δράση. Και ότι οι δυνατότητες των συντονισμένων ενεργειών ενάντια σε διευθυ-
ντηρία και διακρατικούς οργανισμούς, ανοίγουν νέες -και αποτελεσματικές πολλές φορές- προοπτι-
κές συνολικής αντίστασης και ρίζες με το υπάρχον σύστημα κυριαρχίας. Σ' αυτές ακριβώς τις δυνα-
τότητες και τις προοπτικές βασίζεται και η ενεργή συμμετοχή αναρχικών συντρόφων και ομάδων από
όλο σκεδόν τον κόσμο, τόσο στα "διεθνή ραντεβού" και την διοργάνωση ανάλογων κινητοποιήσε-
ων, όσο και στην διαλεκτική εξέλιξη της αντιπολιτείας τους και τον εμπλουτισμό της -τοπικής τους-
δράσης και αντίστασης.

Η σύγκρουση, το βίωμα και η εμπειρία της

Η σύγκρουση, που εξελίσσεται κάθε φορά και με κάθε ευκαιρία παγκόσμιας συνόδου των "ισχυρών" ή διεθνούς συν-
διόσκεψης οικονομικών διευθυντηρίων τα τελευταία χρόνια, δεν τροφοδοτείται ούτε και διαμορφώνεται από τη λύσσα ενάντια
σε μια κάστα προσώπων αλλά από το άμεσο βίωμα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης στους ασφυκτικούς χώρους της κα-
θημερινότητας. Είναι μια από τις αιχμές της εξεγερτικής διαδικασίας που στοχεύει στην ανατροπή όλου του φάσματος της
εξουσιαστικής κοινωνικής δομής και στην γενίκευση του κοινωνικού πολέμου.

Και "εώς τότε, οι μερικές νίκες ή ήττες μας θα παίζονται σε συμβολικό επίπεδο. Στο επίπεδο της πολιτικής. Εκεί που
καταφέρνουμε να δείχνουμε ότι δεν έχουμε αλλοιωθεί πλήρως, ότι κατανοούμε την ευθύνη του καπιταλισμού για όλα τα
δεινά που συμβαίνουν στη γη μας και θα προσπαθούμε να τα ανατρέψουμε: στο σχολείο, στη δουλειά, στην κατοικία, στη
γειτονιά, στην Αθήνα, στην Πράγα, παντού..." αναφέρουν κάποιοι από τους συμμετέχοντες συντρόφους, ενώ κάποιοι άλλοι
συμπληρώνουν πως "δεν υποστηρίζουμε το φανταζί καρναβάλι, αλλά την πολύχρωμη επαναστατική γιορτή. Αν συμμετέχουμε
οργανωμένα σε αυτές τις συναντήσεις αντίστασης, χωρίς να αφήνουμε την πρωταρχική σημασία δράση σε τοπικό επίπεδο,
αλλά εμπλουτιζόντας τη με τα περιεχόμενα και τις πρακτικές των ζένων συντρόφων, μπορούμε να αποτελέσουμε κομμάτι ενός
μαλλό, 'εγκληματική' ενέργεια και φαντασία".

μια απόπειρα κριτικής προσέγγισης

η αναρχική αντίληψη, η χειραγώγηση και η καταστολή

Αυτή η αντίληψη της επαναστατικής γιορτής¹ και της αδιάλλακτης σύγκρουσης, η αντίληψη των αναρχικών -μέσα στα "ακτιβίστικα μπλοκ" των διαδηλωτών- είναι που βρίσκεται στο στόχαστρο των κοινωνικών κειμαγώγων, προσθευτικών δημοσιογράφων, αριστερών διακεριστών, "οργισμένων" συνδικαλιστών, μη κυβερνητικών κρατικών υπαλλήλων, αμνοποιημένων ανθρωπιστών.

Κάπι που στα γεγονότα της Γένοβα φάντηξε ξεκάθαρα από την ακατάσχετη παραφιλολογία όλων αυτών (περι προβοκάτων και μεταφιεσμένων μπάτσων), από τις επιτόπιες επιθέσεις κομματικών επικινητών της νομιμότητας σε "σύμμαχους" διαδηλωτές (και όχι σε -ούτως ή άλλως εχθρούς- μπάτσους), από την προσπάθεια διακαρισμού "βίαιων" και "μη βίαιων" ακτιβιστών, από τις χυδαίες απόπειρες πολιτικής οικειοποίησης και θυματοποίησης του Κ. Τζουλιάνι...

Στόχος όλων αυτών των κοινωνικών κειμαγώγων είναι αυτού του είδους οι διαδηλώσεις να αποδυναμώσουν την αδιαλλαξία τους μέχρι να κατανίσουν ένα αδιάφορο κουρελοειδές πανηγύρι και να εκφυλιστούν μέσα στη γραφικότητα και την πολύ εξευτελιστική συνδιαλλαγή.

Ειδιλλως, η εξεγερτική διαδικασία μπορεί να απλώσει επικίνδυνα την κοινωνική νομιμοποίηση που έχει κατοχυρώσει σε όλα αυτά τα παγκόσμια ραντεβού: από τις γειτονιές μας μέχρι την "κόκκινη ζώνη" της Γένοβα, από το επερχόμενο δευτερόλεπτο μέχρι πάντα.

Μια πρώτη κριτική ματιά, στο παρόν και το μέλλον του κινήματος

Οι συγκρούσεις της Γένοβα άνοιξαν ουσιαστικά κοινωνικά ζητήματα αλλά και προώθησαν επίσης απελευθερωτικές αντιλίψεις, αφίνοντας όμως πίσω τους και εξίσου σημαντικά αναπάντητα ερωτηματικά² κυρίως σε ότι αφορά την αυτοοργάνωση (ιδιαίτερα όταν αναφερόμαστε σε τόσα μαρικά μεγέθη), την δικτύωση των ομαδοποιήσεων, την ουσιαστική επικοινωνία ματαζύ των "εκεί γεγονότων" και της "εγκώριας πραγματικότητας", τους προσανατολισμούς και την συνέχεια της δράσης. Όπως επίσης και μια πρωτοφανή ένταση της Ιταλικής καταστολής που δράπτεται της ευκαιρίας της αποχώρησης των "πολυεθνικών διαδηλωτών" για να ξεκαθαρίσει τους ανοιχτούς λογαριασμούς της με τον εκεί εσωτερικό εχθρό της...

Και σε αυτό το -φαινομενικά τουλάχιστον- αδρανές χρονικό διάστημα, οι εξελίξεις στον ενδοκυριαρχικό πόλεμο θέτουν από μόνες τους τους νέους δυστίσσους όρους που έχει να αντιμετωπίσει πλέον κάθε πρωτοβουλία αντίστασης, "τοπική" ή "οικουμενική", μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Από την οριακή αυτή ιστορική στιγμή που ο δυτικός κόσμος χωρίζεται από την κυριαρχία σε δύο στρατόπεδα βάσει του δόγματος "ή με εμάς ή με τους τρομοκράτες" και της "αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας".

Ήδη από πλευράς κρατών δρομολογούνται τρομονδόμοι και επισπεύδονται -σε διακρατικό πάντα επίπεδο- διαδικασίες έντασης του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής. Συντριπτικοί κύκλοι χαιρετίζουν "το τέλος της αντί-παγκοσμιοποίησης" και το ίδιο το κίνημα βιώνει τους πρώτους εσωτερικούς κραδασμούς του, δείχνοντας προσωρινά να διασπάται σε δύο -όχι σαφώς οριοθετημένα- μέτωπα. Το μεν πρώτο, σίγουρα πιο ρεφορμιστικό, στον οποίο δείχνοντας να συντάσσεται με την κυριαρχία "δύο ως κατάστασης έκτακτης ανάγκης μετά το χτύπημα στους δίδυμους πύργους και το πεντάγωνο", το δε δεύτερο, σαφώς πιο ριζοσπαστικό, προσανατολίζεται σε αντιπολεμικές δραστηριότητες και ήδη έχει ξεκινήσει τις αντιμεταριστικές του κινητοποιήσεις -αρχής γενομένης από το ίδιο το εσωτερικό των Η.Π.Α. Ωστόσο, καθώς τα γεγονότα τρέχουν, είναι μάλλον υψηλός ακόμα για τεκμηριωμένες αναλύσεις του τι μέλλει γεννεθεί και για "ασφαλή" πολιτικά συμπεράσματα.

αντί επιδόγυνο

Ακόμα και αν οι συγκρούσεις και οι διαδηλώσεις του Σιατλ, της Πράγας, της Γένοβα.. "δεν καταφέρνουν να αλλάξουν τον κόσμο", καταφέρνουν σίγουρα να αλλάξουν τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε τον κόσμο και αντιμετωπίζουμε τα πράγματα. Γιατί η ίδια μας η ζωή καθορίζεται πλέον και από παγκοσμιοποιημένα κέντρα εξουσίας και οιδίποτε άπετα των ζητημάτων της κοινωνικής ελευθερίας δεν μπορεί παρά να μας αφορά άμεσα. Και αν δεν καταφέρνουμε -για λόγους πρακτικούς και όχι βούλησης- να βρεθούμε στην πράτη γραμμή των συγκρούσεων, μπορούμε σίγουρα να μεταφερούμε τις συγκρούσεις και το νόημα τους στις πρώτες γραμμές της κοινωνιότητας μας.

Δύο μέρες μετά τα γεγονότα στη Γένοβα ο θερόπης χάλεσε συγκέντρωση στην πλατεία Αγ. Αναργύρων. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν 80 περίκου σύντροφοι, ακολούθως πορεία προς την κεντρική πλατεία του Ιλίου και η συγκέντρωση συνεχίστηκε εκεί με μοιράσματα κειμένων και μικροφωνική. Στη διάρκεια της πορείας γράφτηκαν συνθήματα σε βιτρίνες τραπεζών και σε κρατικά κτήρια, όπως επίσης και στα MC DONALDS... Ακολούθει το κείμενο των εκδηλώσεων.

Η όμορφη και ανάδυνη "εικόνα" των διαδηλωτών ενάντια στην "παγκοσμιοποίηση", τα καμόγελα και οι ανυποψίαστες φιγούρες τους μπροστά στις πρόδυμες κάμερες, όλη η προσπάθεια καθίερωσης ενός επαναστατικού ντιζάιν, όλο αυτό το θεαματικό σφιχταγκάλισμα ενός κινήματος που το συμπέσουν για να χωρέσει μέσα στα όρια του καθεστώτος έχει πια αρχίσει να ματώνει.

Το κράτος, μια -εδώ και 200 χρόνια- παγκοσμιοποιημένη πραγματικότητα, καθάσει το θανάτιμο περίγραμμα της εξουσιαστικής ανοχής με την αμότη των όπλων του. Εάν στο Σάπτη του 1999 η κυριαρχία αιφνιδιάστηκε από ένα ετοιμοπόλεμο νεοεμφανιζόμενο κίνημα αντίστασης, στο Γκέτεμπορη και στη Γένοβα του 2001 πάντα πανέτοιμη να καταστείλη την πιο εξελιγμένη του μορφή χωρίς καμία ανθρωπιστική αναστολή. Οι μπάσοι, παντού και πάντοτε ίδιοι, ανεξάρτητα από εθνικότητες και παραδόσεις, πραγματώνουν την κρατική καταστολή διαλύοντας κάθε καθεστωτική προοδευτική προπορεία μέσα στο ίδιο το αίμα των αγωνιζόμενων.

Δεν είναι καθόλου παράδοξη η στάση του ελληνικού κράτους, των κομμάτων και των μμε δύο αφορά τα γεγονότα στη Γένοβα: μια στάση που φαινομενικά -αλλά και χωρίς κανένα κόστος- χαρακτηρίζεται αποστασιοποιημένη από τις κατασταλτικές επιλογές του παλιού κράτους. Η απόσταση βολεύει πάντα τη δημαγωγία. Η διάχυτη "ευαίσθηση" και η "συγκρατημένη δυσαρέσκεια" σύσωμη της ελληνικής κυριαρχίας, θέλει να διατυπώσει με τον καλύτερο τρόπο μια δημοκρατική διαφοροποίηση από την βαρβαρότητα των παλιών για να καθάρει τη δική της παρούσα αλλά και επερχόμενη βαρβαρότητα.

Τις ίδιες μέρες που κυβέρνηση και αξιωματική αντιπολίτευση ωρίσαντα για τη μεταχείσιο των διαδηλωτών από τις παλικές αρχές -χωρίς κανείς να έχει πειστεί ότι δεν έχει δοθεί λίστα "επικίνδυνων" ελλήνων διαδηλωτών-, τις ίδιες ακριβώς μέρες ένας μπάσος που σκότωσε με τασμουκαλίστικη "αμέλεια" δυο παιδιά με το περιπολικό του στη Βουλιαγμένης αφίνεται ελεύθερος, τις ίδιες ακριβώς μέρες απεργοί διαδηλωτές δέρνονται στα διόδια της Ελευσίνας. Τυχαία δείγματα μιας απλής καθημερινότητας της κρατικής καταστολής. Μια κρατική καταστολή που έχει επιπλέον εμπλουτιστεί με τον νέο τρομοκρατικό νόμο, με διάφορες παράλληλες αποφάσεις για τον περιορισμό και την καταστολή διαδηλώσεων, με μια απεριόριστη διέρυνση της διωκτικής αυθαίρεσίας εν όψει του "2004", μια κρατική καταστολή που μπορεί να προδιαγράφει με ευκρίνεια τον αιματηρό σύρο του άμεσου μέλλοντος των κοινωνικών αγώνων.

Την ίδια στιγμή που τα περισσότερα ελληνικά κανόλια και πρωτοσέλιδα εφημερίδων ωρίσονται για την παλική βαρβαρότητα, την ίδια στιγμή που εκθείάζουν τους "μακρινούς" διαδηλωτές και δικαιώνουν την κάθε τους δραστηριότητα, την ίδια ακριβώς στιγμή όχι μόνο προσπερνούν ή διεκπεραίωνουν σε μονόστηλα την εγκώρια βαρβαρότητα αλλά και είναι έτοιμα να ξορκίσουν κάθε αντίστοιχη ενδεχόμενη δραστηριότητα εγκώριων διαδηλωτών στη σφαίρα της προβοκάτισας.

Η σύνοδος κορυφής των οκτώ "ισχυρών" στη Γένοβα πάντα μια μεγάλη αφορμή για να συγκρουστεί κανείς με τις επιλογές τους. Μια μεγάλη αφορμή που, ανάμεσα σε άλλες, μπορεί να ξεκινάει από τα στενά της Γένοβας αλλά είναι αναγνωρίστηκαν ανά πάσα στιγμή και στις δικές μας γειτονιές. Το πρόβλημα με την "παγκοσμιοποίηση" είναι ότι πίστω από τα προσκλήματα και τα οφέλη ιρύβουνται οι δρόμοι μιας κυριαρχίας που σαβανώνει τον τρίτο και τέταρτο κόσμο, επιτείνει την κοινωνική ανισότητα, βοθαίνει τον κοινωνικό έλεγχο, ενισχύει απεριόριστα την καταστολή και ομογενοποιεί τους πληθυσμούς των υπεκπών απαξιώνοντας κάθε ανθρώπινο περιεχόμενο.

Τίποτε πλέον από αυτό που ζούμε δεν είναι όσχετο με τις επιλογές της παγκόσμιας κυριαρχίας. Η ανεργία στις περιοχές μας

που φτάνει το 25% και μοιράζεται κυρίως ανάμεσα στις γυναίκες και τους νέους, οι ατέλειωτες ουρές στον ΟΑΕΔ, οι υπερπολλαπλασιασμένοι κούριερ, οι χαμπλόμωθοι έκτακτοι που σέρνονται στις παρυφές του υποδημάτικου δημοσιοθεσίτη, οι ανασφάλιστοι 11ημνίτες, τα θλιβερά 3μπνα δημοτικά "σεμινάρια", οι μετανάστες που σαν σύγχρονοι δούλοι άγονται και φέρονται από τις κλούβες των μπάσων στα δημόσια ταμεία της επιπλαστικής "νομιμοποίησης", τα απεριόριστα μέσα επικοινωνίας που χρησιμοποιούνται από ανθρώπους χωρίς κανένα επικοινωνήσιμο περιεχόμενο, η νύχτα που γεμίζει από τον πληεποτικό πολιτισμό, η αγκωνιέντη μονοχά που πρέπει να διαλέξει με ποιόν καινούργιο τρόπο θα κοροϊδευτεί...

Μέσα σε έναν τέτοιο πολιτισμό κάθε στιγμή είναι και μια αφορμή για να συγκρουστείς μαζί του. Μερικές αφορμές ωστόσο, είναι βαρύτερες φτιάχνοντας μια αιματηρή ιεραρχία στην συνείδηση και στον αγώνα της για την ελευθερία. Τα χέρια που σφίγγουν τα κάγκελα της φυλακής, η μαθήτρια που αυτοκτόνησε μετά τις εξετάσεις, ο φαντάρος που αυτοκτόνησε στη σκοπιά, ο μετανάστης που έπεσε από τη σκαλωσάτη της οικοδομής, ο αμμοβολέας που γκρεμίστηκε στο αμπάρι, τα ανοιγμένα κεφάλια των διαδηλωτών, ο Κάρλο...

ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΦΟΡΜΗ ΠΑ ΝΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΤΕΙΣ Μ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΟΠΟΥ ΚΙ ΑΝ ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ

**ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
σΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΠΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΆΛΛΗΣ**

**ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ
ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

24 Ιούλιο 8.00μμ

στην πλατεία Αγ. Αναργύρ

Θερβίτης

"ΠΗΡΑ ΤΟ ΕΛΣΚΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΗΣΑ ΜΠΡΟΣΣΑ" δυο περιπτώσεις "αριστερόστροφου" ρατσισμού

Δύο γεγονότα που μπορούν να αποτελέσουν ενδεικτικά σημεία αναφοράς για την περίπτωση του "αριστερόστροφου ρατσισμού" είναι λίγο πολύ γνωστά. Πρόκειται για την επιχείρηση αποπομπής των ταγγάνων από την N. Κιο Αργολίδας την άνοιξη του 2000 και για κάπι αντίστοιχο φέτος το καλοκαίρι εναντίον των αλβανών στα Λουτρά Λέσβου. Πέρα από τις επουσιώδεις ιδιαιτερότητες των δυο αυτών γεγονότων, τις αφορμές και την εκτύλιξη των επεισοδίων, οι ομοιότητες των ρατσιστικών επιχειρημάτων είναι εκνευριστικά ίδιες. Η ουσιώδης κοινή ιδιαιτερότητα στα δυο γεγονότα που αποτέλεσε και την βασική έμπνευση αυτού του κειμένου βρίσκεται στο ότι πρωτοστάτες των αποπομπών ήταν ο δήμαρκος N. Κιού Κ. Κατριλιώτης στέλεχος του Συνασπισμού και ο πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου Λουτρών B. Μαμώλης στέλεχος του ΚΚΕ.

Σίγουρα θα μπορούσαμε να πάρουμε κι άλλα "λαμπρά" παραδείγματα "επώνυμου" μπροπολιτικού αριστερόστροφου ρατσισμού όπως η περίπτωση των δημάρχων Αγ. Βαρβάρας και Αιγάλεω στον αγώνα τους να αποτρέψουν -με τη "διακριτικότητα" της αριστερής προτερείας τους Ιρακινούς πρόσφυγες από ενδεχόμενη εγκατάσταση τους στην περιοχή του Λοιμωδών ή την περίπτωση του δημαρχου Κορυδαλλού που αρνήθηκε κατηγορηματικά την εγκατάσταση στην περιοχή τημάτος από-ασυλοποίησης ψυχασθενών (ακόμη και αυτής της κρατικοδιάτης "Ψυχαργώ") για να μην σταθούμε στην επιχειρηματολογία του για την απομάκρυνση των φυλακών. Και πόσα άλλα -όχι και τόσα πρόσφατα. Απλά επιλέχτηκαν τα δυο αυτά γεγονότα γιατί προκάλεσαν τις δηρόσιες αντιδράσεις των κομμάτων και την προσπάθεια τους να διαχωριστούν προσφέροντας μια πολύ χρήσιμη αφαιρικότητα.

Είναι γεγονός ότι μπορεί να ακούγεται παράδοξος ο χαρακτηρισμός "ρατσιστικό" που να αφορά το ΚΚΕ ή τον Συνασπισμό. Κι αυτό γιατί οι ψηλοί τόνοι της αντιρατσιστικής προπαγάνδας των μπανισμών τους ή οι αυτόματες λαϊκές αναγωγές στις ιστορικές καταβολές της αριστεράς γενικότερα δεν "επιτρέπουν" αγόγγυα στα τέτοιους χαρακτηρισμούς.

Το ΚΚΕ ωστόσο, από καταβολής του (και φυσικά εδώ μπορεί να χρεωθεί και ο μαρξισμός) παραπαίει ανάμεσα στις θεωρητικές του αποδοχές, από την θέση του για την "υπεράσπιση της εθνικής ανεξαρτησίας και της εδαφικής ακεραιότητας" έως τη θέση του για τον "διεθνισμό", επιτρέποντας πολλές -και μερικές φορές και διασκεδαστικές- ερμηνείες. Τα εθνικά ιδεώδη γίνονται αποδεκτά όπως είναι πληρικά καθορισμένα από μια καθαρά αστική εθνοκεντρική φιλοσοφία και τροφοδοτούν μια ψευδή κοινωνική συνεκτικότητα: είναι ιστορικά ψεύδη που βασίζονται σε διαχωρισμούς, εφόσον εξ ορισμού αναπόφευκτα οδηγούν σε μια συλλογική ταυτότητα στη βάση των αποκλεισμών. Η αόριστη και αφαιρετική αποδοχή των ορίων του "πατριώτη" και του "ζένου", επιτρέπει στο Κόμμα να κινείται με ψηφιοθηρική άνεση μέσα στις αποχρώσεις του γενικευμένου μικροαστισμού: από τις πατριωτικές κορώνες στα Ίμια έως τους δημοτικούς χορούς και τα τραγούδια στις συνοικιακές πλατείες. Εξάλλου, ο σχέσης του ΚΚΕ με τον μικροαστισμό είναι σύμφωνη από την εποχή του συνθήματος "ψωμί, δουλειά, προκοπή", όπου η προκοπή έμενε σκόπιμα απροσδιόριστη παραπέμποντας περισσότερο στην διεκδίκηση της πραγμάτωσης του ιδιωτεύοντος μικροαστικού ονείρου του εξοχικού, του αυτοκινήτου, της καριέρας και άλλων παρομοίων. Επίσης, είναι σχετικά γνωστές οι κινητοποιίσεις των οικοδόμων του Κόμματος ενότια στους ζένους εργάτες τον πρώτο καιρό του μεγάλου μεταναστευτικού ρεύματος της δεκαετίας που πέρασε, όπως και η απουσία έστω και ενός μονδοπλού από τον Ριζοσπάστη για την πορεία που διοργάνωσαν μετανάστες μετά τις κατά συρροήν δολοφονίες του Καζάκου (αν παρακάμψουμε την εκκαφαντική απουσία του Κόμματος από την πορεία).

Ο Συνασπισμός, απαλείφοντας από τον "τίτλο" ακόμη και τον όρο σοσιαλισμός, προτίμησε ένα εξευρωπαΐσμένο πρόσωπο για τον μπανισμό του που δεν μπορούσε παρά να στριμωχεί ανάμεσα σε μια αό-

ριστή "αριστερά" και σε μια ακόμη πιο αριστερή "πρόσδο". Έτσι, με συνθήματα για την "καλύτερη λεπτουργία των θεσμών", καθηυτάζει τις μικροαστικές αυτουχίες για κοινωνικές ανατροπές και εύκολα κρύβεται μέσα στα άκρως αντιφατικά "ευρωπαϊκά" ιδεώδη για να οικειοποιηθεί -όχι μόνο την πολιτική ευελιξία αυτών των αντιφάσεων αλλά και- το συμπλεγματικό ελληνικό όραμα ενός καθώς πρέπει και "καλλιεργημένου" εκσυγχρονισμού. Ενώ "υπερασπίζεται" την ανθρώπινη πλευρά ενός θολού ευρωπαϊκού πνεύματος δεν έχει καμία διάθεση να ανατρέψει τις πανίσχυρες δομές που παράγουν και αναπαράγουν την απάνθρωπη πλευρά του. Σπν ουσία, πρόκειται για μια φτινή δημαγωγία που απευθύνεται σε έναν εστέτ μικροαστισμό με κάθε διάθεση να παρακολουθήσει τις θλιβερές του κοινωνικές αντιφάσεις. Και ενώ από τον μπχανισμό υπάρχει άποψη για τον ρατσισμό και αγωνία για την κοινωνική της ρητορική επιβεβαίωση (ο Συνασπισμός φροντίζει να μην λείπει από "επιτροπές" γενικά), η πιο ιδιαίτερη της πραγμάτωση χάνεται μέσα στην αστική θεσμολογία.

Δεν είναι φιλέπιτο, βέβαια, πέρα από τις ιδιαιτερότητες των αριστερών κομμάτων και ένα πρόσωπο ρατσισμού που γίνεται εύκολα αναγνωρίσιμο στην ίδια την δομή και την φιλοσοφία τους. Ποιος δεν μπορεί να βρει προβληματική την αντίληψη της πρωτοπορίας βάσει της οποίας ένας οργανωμένος μπχανισμός απενίγει την "μάρα" της κοινωνίας ως κάτοχος της απόλυτης αλήθειας και της σωτηρίας μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς της αυστηρής του ιεραρχίας;

Με αυτά τα δεδομένα, ο Κατριλιώτης και ο Μαμάλης δεν είναι παρά φυσικές αποφύσεις των συγκεκριμένων αντιλήψεων. Επειδή όπου βολεύει τα συμφέροντα των κομματικών μπχανισμών δεν υπάρχουν σαφείς δεσμεύσεις της θεωρητικής τους κατασκευής σε σχέση με την πραγματικότητα, τα στελέχη αναλαμβάνουν να ερμηνεύσουν κατά βούληση αυτές τις δεσμεύσεις. Όσον αφορά τη Ν. Κίο ο Κατριλιώτης είναι σαφής: "δεν έχουμε να κάνουμε με κάποιους ανήματος ταττύγανους αλλά οργανωμένο έγκλημα. Δεν είναι κακόμοιροι αυτοί, αλλά εμείς ως κοινωνία που πιστέψαμε ότι μπορεί να γίνει κάτι μ' αυτούς...αν κάποιοι νομίζουν ότι κάναμε μια κινητοποίηση και τελειώσαμε είναι γελασμένοι. Ο καθένας να αναλάβει τις ευθύνες του, εγώ και το Δ.Σ. έχουμε πάρει τις αποφάσεις μας". Όσον αφορά τα Λουτρά ο Μαμάλης δηλώνει: "ανέλαβα να βγάλω τα κάστανα από τη φωτιά για να αποφύγουμε τα κειρότερα και να μην αιματοκυλιστεί το χωρίο μας...δύοι αυτοί που με ευκολία υποβάθμισαν τα γεγονότα και μας κατηγόρησαν για ρατσισμό, με πόστ ψυχαριμαία θα αντιδρούσαν, άραγε, αν είκαν γιο ή αδελφό ή στενό φίλο μαχαιρωμένο". Κι όταν το ΚΚΕ καταδίκασε τις πράξεις του απάντησε: "πήρα το ρίσκο και προχώρησα μπροστά".

Να λοιπόν που η επίκληση της πραγματικότητας από μόνη της θεωρείται ότι κάνει κατανοπή τη στάση των αριστερών στελεχών που την θεωρούν αυτονότα ως απόλυτα δικαιολογημένη προέκταση της αντίστοιχης κομματικής γραμμής. Εντέλει, στην προκείμενη περίπτωση ασυμφωνίας, τα στελέχη πρόκριναν εκκωφαντικά την αδυναμία τους να ξεπέρασουν τους μικροαστικούς τους ορίζοντες που δεν κινδύνεψαν ποτέ από τα συμφέροντα των κομματικών μπχανισμών, πρόκριναν εξόφθαλμα τις απαιτήσεις του "κοινοτικού" τους ρόλου, τις απαιτήσεις της θεσουλάς τους που δεν επιτρέπει να διαχωριστούν από τα συμφέροντα της γειτονιάς, του καφενείου, της κάλπης, της προσωπικής επιβεβαίωσης. Το "ρίσκο" βρίσκεται στο "θάρρος" του κάθε Μαρώλη που θεωρεί ότι μπροστά στην πραγματικότητα πρέπει να διαπραγματευόμαστε τις αξίες μας κι όχι να κρυβόμαστε πίσω από μια βολική ασάφεια. Κι απευθύνεται στον κομματικό μπχανισμό. Όπως και το "ρίσκο" του Κατριλιώτη είναι σαφές ότι απευθύνεται στον κομματικό του μπχανισμό διαν εγκαλεί τον καθένα να αναλάβει τις ευθύνες του. Μπορεί η ψηφοθηρική ασάφεια των κομματικών μπχανισμών να βολεύει σε γενικευμένη κοινωνική κλίμακα αλλά σε ένα συγκεκριμένο ρατσιστικό "μικροκλίμα" μιας περιοχής προσκρούει στο "ρίσκο" των τοπικών στελεχών. Από κει και πέρα, ορκεί τα στελέχη αυτά να "ρισκάρουν" με τέτοιον τρόπο ώστε να μην εκθέσουν τους κομματικούς μπχανισμούς -ανεξάρτητα από την θέση που θα πάρουν. Πρόκειται για ένα θέμα επιδέξιας δημαγωγίας κι όχι αξιών.

ο νόμος της Νέας Κίου

Στη Νέα Κίο Αργολίδας, από τις λιγές κοινότητες που "προβιβάστηκαν" σε δημοτικούς με το σχέδιο Καποδιστρίου, διαμένουν 3000 κάτοικοι, μεταξύ των οποίων και 600 Ρομά. Πρόκεπται στην πλειοψηφία τους για ιδιοκτήτες οικοπεδούχους με παραμονή στην περιοχή της Νέας Κίου και ευρύτερα της Αργολίδας άνω των τριάντα ετών. Ο πληθυσμός κατά κανόνα συγκεντρώνεται σε δύο περιοχές (Καρακάσα και Πάντοια), λίγο έξω από το κέντρο της πόλης, σε σπίτια και παράγκες. Όλη τη Κίος ζούσε κάποτε από τα πορτοκάλια. Εδώ και μια πενταετία το βάρος της οικονομικής δραστηριότητας έχει περάσει από τον πρωτογενή τομέα παραγωγής στον τριτογενή και δεν τον τοιμάριο. Η παραλιακή σάντη -πρόδροφο ύδαφος για τουριστικές επιχειρηματικές δραστηριότητες- και η αξιοποίησή της αποτελούν το νέο σύνθημα για την αντιμετώπιση της αδιέξοδης αγροτικής πολιτικής των τελευταίων χρόνων στην περιοχή. Τελείως συμπληματικά! :) Η ίδια πενταετία αποτελεί για τους κατοίκους της Κίου "ορόστρο" στην ιστορία της νέας, προβληματικής, συνιζησθεντικής τους με τους Ρομά.

Η χρόνια αυξημένη παραβατικότητα και αντικοινωνική συμπεριφορά των τελευταίων -όπως υποστηρίζεται δια στόματος [και] της δημοτικής αρχής- έχει περάσει τα εσπασμένα και δεν μπορεί πλέον να γίνεται ανεκτή. Στο πλαίσιο "πολιτικού και κοινωνικού διαλόγου"- που εγκαινιάστηκε με την απόφαση του δημοτικού συμβουλίου της 20ης Μαΐου- οι Ρομά χαρακτηρίζονται συιληρίδην παραβάτες και ανεπιθύμητοι. Η παραβατικότητα που τους προσαρτείται ξεκινά από την παρόντα οδηγίηπο, ανοικοδόμηση και άσκηση εμπορίου και φτάνει μέχρι την πώληση ναρκωτικών και όπλων. Ακόλουθησαν πορείες διαμαρτυρίας με μαρές σπηλαίες, απαγόρευση της εισόδου των Ρομά στην πόλη της Νέας Κίου, προπλακισμοί τους από "αγανακτισμένους" πολίτες και ομάδες περιφρούρωπης καθώς και αστυνομική επικείρωση στα σπίτια και τις παράγκες τους. Σε συνέντευξη τόπου που δόθηκε από το δημοτικό συμβούλιο στις 31/5/00, με θέμα τη συνέχιση των κινητοποιήσεων, ο διάμαρχος Νέας Κίου, κ. Κατριλίσης, δήλωσε χαρακτηριστικά: "Δεν έχουμε να κάνουμε με κάποιους αντι-μπορούς ταττυγάνους αλλά οργανωμένο έγκλημα. Δεν είναι κακόμορφοι αυτοί, ομοίς ως κοινωνία που πιστέψαμε ότι μπορεί να γίνει κάτι με αυτούς." Γεγονός είναι πάντως ότι άλλες μορφές "οργανωμένου εγκλήματος" στην περιοχή, όπως η διακινήση και προώθηση γυναικών σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης, δεν καίρουν ανάλογης εκκαθαίνοσις από τη δημοτική αρχή και τους "αγανακτισμένους" περιφορόφορους της... Όπως και να έχει, ακούγοντας κανείς τον κ. Κατριλίση να αγορεύει σε βάρος της μαριών των Ρομά, θα περίμενε την αστυνομική επικείρωση της 25ης Μαΐου να έχει λήξει με κάτι πολύ περισσότερο από 28 καιπυροδόμουνσι πλοκού ρεύματος... Άλλωστε, μέρες πριν την επικείρωση ο αναπληρωτής Αστυνομικός Διευθυντής Αργολίδας, κ. Καπέλος, είχε δηλώσει ότι η παραβατικότητα στην περιοχή δεν παρουσιάζεται αυξημένη σε σχέση με την υπόλοιπη νομό "Ελευθεροτοπία", 24/6/00). Ωστόσο, οι προπλακισμοί και οι απαγορεύσεις με τη βούλα" του Δημοτικού Συμβουλίου όχι μόνο δεν έπαυσαν μετά την αστυνομική πατείρωση, αλλά επεκτάθηκαν και σε άλλες ομάδες πολιτών, τους λεγόμενους "Αθηναίους", αλλιώς "αυτόκλητους υποστηρικτές" των Ρομά και "προβοκάτορες". Όμως και διαστις δια τόποι δεν έπειναν στις ομάδες περιφρούρωπτς, δεν άπλωσαν έρι την κτυπίσιμην Ταττυγάνι να βλάψουν την περιονιά του, δεν έβρισαν και την προειδοποίησαν (εμμέσως πλήν σαφώς) τα παιδιά του να μην πάνε σκολεία, που παράφρασαν την πάλι ποτέ "Κιο του πολιτισμού" με την "Κιο του ρατσισμού", πήραν αντιμέτωποι με τη μίνι αγανακτισμένων Κιετών και δημοτικών συμβούλων. (εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΑΡΓΟΛΙΔΑΣ)

O vómos

Όταν μια «λαϊκή συνέλευση» αποφασίζε

Άγγες μόνο ημέρες μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας για τη νομιμοποίηση των αλιθούσων, στο Λουτρό Αλεξίου εφαρμόσθηκαν ένας «άγριορος», τονικής ισχούς, νόμος, που βρίσκεται σε πλήρη ανάθεση με την περίειδη αποδοχής μεγάλων μεταναστών από ελληνικούς

"Ανέλαβα να βγάλω τα κάστανα από τη φωτιά για να αποφύγουμε τα κειρότερα και να μην αμαρτουλυπεί το χωρίο μας", τόνισε κιες σε συνέντευξη τύπου ο πρόεδρος του τοπικού συμβουλίου Λουτρών, Βασίλης Μαμάλης, μετά το θύριφθα και την κριτική που δέχτηκε τόσο ο ίδιος όσο και το τοπικό συμβούλιο για τη στήριξη λόιπον συνέλευσης, της περιοχής, που αποφάσισε την απομάκρυνση των Αλβανών από το χωριό.

Με μέρα μετά την ανακοίνωση της νομοκακικής επιρροής Λεύφου του ΚΚΕ στέλεχος του οποίου είναι ο κ. Μαμάλης, με την οποία καταδικάζονται οι απάφεση του τοπικού συμβουλίου, κτες έγινε μια προσπάθεια να αποφεύγεται το κλίμα. Σύμφωνα με τον κ. Μαμάλη τα Λουτρό στήριξαν τους αλλοδαπούς όλα αυτά τα χρόνια. «Οι κάτοικοι των Λουτρών», είπε, «έναι φιλίπουκοι και φιλόξενοι με τους ξένους. Οταν πριν από 10 χρόνια άφιξαν να έρχονται μετανάστες για να εγκατασταθούν στο χωριό, τους συμπροσταθήκαμε και τους βοηθήσαμε με κάθε τρόπο. Τους συμπροσταθήκαμε και στον αγώνα που έκαναν για να διεκδικήσουν καλύτερα μεροκόφατα πριν από δύο χρόνια και έκαναν κι εγώ ο ίδιος δηλώστηκα υπέρ τους, τότε, στα ΜΜΕ. Πολλοί κάτοικοι των Λουτρών έκουν παντρεύεται αλβανούς και αλβανίδες δεν μος αγγίζουν, λοιπόν, οι δηλώστες ότι είμαστε ρατσιστές».

"Ψυχαριά και λογική" συστίνει τόρα στους κατοίκους το Τοπικό Συμβούλιο Λουτρών Λέσβου, όπερα από την πανελλήνια κατακρούη για την πρωτοράνη απόφαση "απέλασης" από το χωριό όλων των Αλβανών μεταναστών! Χθες ο δήμαρχος Μυτιλήνης Νάσος Γιακαλής και το Τ.Σ. Λουτρών σε συνέντευξη Τύπου επεκείρουν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα.

Ο Ν. Γιακαλής είπε ότι οι Αλβανοί λεπτούργησαν ως συμμορία και ότι για το χωρίο υπάρχει ιθικό κίττημα. Επίσης στίπτε από τους "καλούς" Αλβανούς να επιστρέψουν στα Λουτρά. "Ερείς θα εγγυηθούμε πων επιστροφή των φιλότουχων Αλβανών" είπε, ενώ παρέκα πλήρη στήριξη στον Βασιλή Μαμόνη, πρόεδρο του Τ.Σ. και στέλεκος του ΚΚΕ, ο οποίος "διακρίθηκε" στις απελές εναντίον των μεταναστών που κρίστηκαν περιόδο που είχε "επιφρονίθει" με την "υλοποίηση" της απόφασης για "απέλαση". "Δεν θα κάνουμε το χάρτη σε εκείνους που ζητούν την κεφαλή του επι πίνακι" είπε ο δήμαρχος Μυτιλήνης.

Ο Β. Μαμήλης επιτέθηκε σε δύο του επέκριναν λέγοντας ότι "σε μας ρεταινίες για ρατσισμό δεν κολλάνε. Όλοι έχουν. Ελληνες και αλλοδαποί, τι φιλίσυκοι και δημοκρατικοί είμαστε στα λουτρά". Διακώνισε μάλιστα τη θέση του από το ΚΚΕ, το οποίο έχει καταδικάσει τις πράξεις του. **"Πίρα το ρισκό και προχώρωπο μπροστά"**, είπε.

Στο σπόχαιρο του δημάρχου και του Τ.Σ. (πρόεδρος Βασιλίης Μαμιάνης, μέλη της Βασιλίης Μαρμαλέκας, Παναγιώτης Κρυπτικός, Ευστρατίος Δουκέλλη και Νικόλαος Βάζακας) βρέθηκαν όσα επέκριναν τις πρωτοφανες ενέργειες αποπομπής των αλιοδασιών. Κύριο επικείμενο που προεβλήθη πήναν ότι οι επικρίνοντες... δεν έπιναν από κοντά τα γεγονότα.
(εργωσιδο Η Αυγή)

Ενδεικτική της άποψης που επικρατεί στο Τ.Σ. είναι η παραδοσιά ότι "τη αξιώση να απομακρυνθούν από το χωρίο δύοι οι Αλβανοί υπόκοι εθήξε και φιλίσιους ανθρώπους που δεν είχαν κανένα φταήμα". Και η ανακοίνωση συνεχίζει: "αλλά εκείνο που έσπειρε αισθήματα ανασφάλειας στους συγκωμιωνούς μας πάντα το γεγονός ότι ο αρχηγός της εγκληματικής επίθεσης πάντα φανομενικά μέχρι πριν 10 ημέρες φιλοποιούσε πολίτες, ιδιοκτήτες κατοικιών πατώντας πολλούς συγκωμιωνούν μας. Είναι επομένως ολοφάνερες οι ευθύνες των κι θυμητών που αποτελούνται από τη διάσταση της οικονομικής και πολιτικής σκοπιμότητες επέτρεψαν την ανεξέδηλη είσοδο μετανοτών [μεταξύ αυτών και εγκλωπικήν σποκελείαν]".

Το γεγονός ότι οι καταδικασθέντες δεν θα επιτύχουν τη πονήση τους (οι πιαράθηκαν με ποινή 37 μίνιες φολόκωσης με ανοσοτούλη και άμεση απέλαση), αλλά απελάσθηκαν και σε λίγης μέρες θα είναι πιθανόν, σε άλλο μέρος της Ελλάδος, δυστυχώς εξόργισαν ακόμη περισσότερο τους συγκαριστούσες μας. Η Απονομία πρέπει να διαλεικάνει τη συγκεκριμένης απίσης της εγκληματικής επίθεσης, γιατί διάλεικον ότι δεν πρόκειται για απλή πορείανη πά τυχαίο επεισόδιο" προσθέτει ο Τ.Σ. και καταλήγει:

"Καλούμε τους συγχρόνων μας να αντιμετωπίσουν την κατόπιν που δημιουργήθηκε με ψυχραμία και λογκή. Δεν μας ταφάρετε καμία ραπτιστική αντιμετώπιση των ανθρώπων, το έχουμε αποδείξει στο παρελθόν, ότι το αποδείχουμε και στο μέλλον παρά την απαρχή που προκάλεσε η εγγιητική επίθεση".

(εγκατερίδα Ελευθερούπολη)

Λουτρών...

υα - απέλθεται - 150 μετανόστες
κατοικία και οργανώνεται απόδημη παροχή των περιφερειακών οργανώσεων. Ο νέος σύντομος όρος «απέλθεται» σημαίνει ότι... Αυτοί οι προσώπους είναι περισσότεροι γιατί έχουν πρόβλημα της αποδημίας ή από την Αδημάνια από το ζω-

ΠΕΡΙΦΕΡΟΥΜΕΝΕΣ ΣΗΜΕΙΑΣ

Η μετανάστευση κάνει την παρουσία της στην Ελλάδα τη δεκαετία του '70 λόγω έλλειψης εργατικών χεριών. Όμως αισθητή γίνεται η παρουσία των μεταναστών τη δεκαετία του '90 με την κατάφρευση του ανατολικού μπλοκ. Στην Ελλάδα έρχονται μετανάστες κυρίως από την Αλβανία, αλλά και από τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία, την Πολωνία και τη Γιουγκοσλαβία σε μικρότερο όμως αριθμό.

Οι συνθήκες που αντιμετώπισαν εδώ πάνταν άθλιες, ασχολήθηκαν στις πιο ακληρές δουλειές με τις πιο καρπλές αμοιβές, χωρίς άδειες, αργίες, δικαιώματα. Αστιχτοί κάροι διαμονής και διαβίωσης. Μέσα από τις συνθήκες αυτές λοιπόν εμφανιζόταν μια μορφή σύγχρονης δουλείας που συνεχίζεται μέχρι και τις μέρες μας αναλλοίωτη στα βασικά χαρακτηριστικά της. Εφόσον αυτοί οι άνθρωποι συνεχίζουν να έρχονται με τη στάμψη του ξένου, του αλλότριου και κουβαλώντας έναν κατώτερο πολιτισμό για την οποία θεωρούνται υπεύθυνοι.

Δίπλα όμως σ' αυτήν την εκμετάλλευση που αγγίζει όλους τους μετανάστες, οι μετανάστριες ανίκουν στην ομάδα που υφίσταται πολλαπλή καταπίση. Στο επίπεδο της τάξης, του φύλου, του μέλους της μειονοτικής ομάδας των μεταναστών και από την ίδια «διαμορφωμένη» και χειραγωγημένη από τον πατριαρχικό πολιτισμό ψυχολογία που την κάνει να αποδέχεται την κατάσταση αυτή ως μοιραία και αναμένουμενη. Γίνεται λοιπόν φανέρω ότι η γυναικά μετανάστρια στην προσπάθεια της να επιβιώσει σε ένα εχθρικό περιβάλλον έρχεται αντιμέτωπη με τις πιο άσκημες συνθήκες δουλειάς.

Ως οικιακή βοηθός, εσώκλειστη κατά βάση, ανέκεται την καταπίση των αρετικών της σε όλα τα επίπεδα. Δεν δικαιούται σύνταξη, διακοπές, αργίες, ταμείο ανεργίας. Δεν έχει προσωπική των, χρόνο και κάρο, είναι διαρκώς διαθέσιμη και ανυπεράσπιστη στις σεξουαλικές απαιτήσεις. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των γυναικών από τις Φιλιππίνες που μέσω διακρατικής συμφωνίας εισέρχονται στη χώρα κατά κιλιάδες με χρονικά -ανανέωση- συμβόλαια από συγκεκριμένους εργοδότες, που τις καθιστά δέσμεις αφού σε περίπτωση απόλυτης της «πασιτιματος» της συμφωνίας, αυτόματα θεωρούνται παράνομες και απελαύνονται. Γεγονός είναι ότι ακόμη και οι πιο μικροαστικές τάξεις απασχολούν γυναικές μετανάστριες ως οικιακές βοηθούς.

Και αν από αυτή την κατάσταση αρχίζει να διαφέρεται πειραιώντας τη γυναικάς μετανάστριας η εικόνα ξεκαθαρίζει ολότελά στην πιο ακραία της μορφή μέσα από την εμπορευματοποίηση και αντικειμενοποίηση του κορμού της περιφρουρώντας και διαιωνίζοντας έννομα ή άνομα μια ισχυρή βιομηχανία πορνείας και σεξουαλικής εκμετάλλευσης. Μια βιομηχανία με δυναμική να εξαπλώνεται και να τροφοδοτεί με «έμφυκο υλικό» στίνοντας «κέντρα ψυχαγωγίας», μπουρδέλα, μπαρ, κονσομαστόν, στριππιτάρικα ως και το τελευταίο καριό της Ελλάδας. Οι γυναικές εξαναγκάζονται σωματικά και ψυχολογικά γίνονται λέια της πιο στυγνής εκμετάλλευσης, της πιο άγριας σεξουαλικής αντικειμενοποίησης, απιμώρτων βιασμών και ανελέπτων χυλοδαρμών μέσα από συνεχείς εγκλεισμούς και παρακρατήσεις εγγράφων μέχρι και καταστροφή τους.

Παράλληλα με όλα αυτά και με βάση ένα καλά δομημένο πατριαρχικό σύστημα όπως το ελληνικό και αντιλίπιμες που πηγάζουν από ένα αίσθημα ανασφάλειας, οικονομικής εξαθλίωσης, κατοχύρωσης άδειας παραμονής και άδειας εργασίας, παρατρέψεις να ξεφυτρώνουν γραφεία μεσολάβησης γάμων με Έλληνες. Πίσω από τη 'βιτρίνα' αυτών των γραφείων, η γυναικά μετανάστρια δεν έχει καμιά επι-

λογή συζύγου -αυτή πιν επιλογή την έχουν αποκλειστικά οι άντρες-, αντιμετωπίζεται σαν ένα εμπόρευμα προς πώληση (και μάλιστα κατώτερης ποιότητας), αφού παρατηρείται, επιλέγεται, αγοράζεται και τέλος μπορεί να επιστραφεί αν τυχόν προκύψουν προβλήματα. Έτσι, ο ντόπιος αντρικός πληθυσμός μπορεί να εξασφαλίσει σύνυγο, ερωμένη, υπηρέτρια ή εργάτρια ικανοποιώντας πλήρως τον πατριαρχικό του ρόλο και εξαντλώντας όλες τις προσδοκίες του για μια πλήρως υποταγμένη γυναίκα που εξαρτάται αποκλειστικά από τη γενναιοδωρία του.

Πέρα από αυτή τη βίαιη καθημερινότητα, την αγωνία και τον αγώνα για επιβίωση, οι μετανάστριες - όπως και οι άντρες μετανάστες - έρχονται να επιφροτούν το ρόλο του αποδιοπομαίου τράγου και της πηγής των κοινωνικών δεινών, του υποκειμένου της ξενοφοβίας και τον στόχο ρατσιστικών ιδεολογιών.

Κύριο εργαλείο για την εξάπλωση όλων αυτών είναι τα ΜΜΕ που μπορούν να μετατρέψουν με θεαματικό τρόπο τις μετανάστριες από θύματα σε θύτες, προβάλλοντας αυτές σαν απειλές για τους ιθικούς ή μια θεσμούς της πατροπαράδοσης ελληνικής κοινωνίας και αναδεικύνοντάς τις καθημερινά τη θέση τους στον πάτο της οποιαδήποτε εργαρίας.

Ειδικότερα για τις μετανάστριες που υφίστανται ιδιότυπες ρατσιστικές ή ξενοφοβικές αντιλήψεις, ότι δηλαδή καταλαμβάνουν θέσεις εργασίας τυπών γυναικών, αποδεικνύονται ότι σε περιπτώσεις Αφού όχι μόνο δεν αναπληρώνουν θέσεις εργασίας αλλά δημιουργούν και αναβίωνται ληγμένα και αναχρονιστικά επαγγέλματα (αγροτικές-κτηνοτροφικές εργασίες, οικιακές υπηρεσίες, κειρωνακτικές και μαύρες υπό-εργασίες). Ακόμη αποδειμένουν χρόνο και κόπο από τις δουλειές του νοικοκυριού, «απελευθερώνοντας» τις τυπώσεις γυναικες ώστε να βγουν στην αγορά εργασίας σε πιο «επιθυμητά» επαγγέλματα, να δυναμώσουν τον κοινωνικό τους ρόλο, χωρίς ωστόσο τη δυναμική να τον ανατρέψουν (σπουδές, καριέρα, θεαματική κατανάλωση). Συνεισφέρει έστι και στη βελτίωση της οικογενειακής οικονομίας εισάγοντας ένα δεύτερο μισθό στο σπίτι.

Είτε λοιπόν σαν υπηρέτρια ή καθηρίστρια, είτε σαν πόρην ή στριππιτέρ, ο κοινωνικός χώρος της μετανάστριας είναι δεδομένος σύμφωνα με τις αρχές και τα περιθώρια που έχει 'αφίσει' το κράτος. Μαθαίνει το πώς να υπηρετεί τους ντόπιους, πώς να αποθετεί την πρωταρχία της, αλλά και το τι δεν είναι και γιατί δεν μπορεί να είναι σαν τους όλους αινθρώπους (ντόπιους). Αυτή λοιπόν η εσωτερικεύοντας περιθώρια που θα ακολουθήσουν αναποράγοντας και σ' αυτές τον κοινωνικό τους χώρο.

Συνεπώς κάθε απόπειρα δικαιολόγησης της εκμετάλλευσης και της καταπίσης που υφίστανται οι μετανάστριες στην Ελλάδα δεν μπορεί παρά να γεννά ρατσιστική επιχειρηματολογία, όπως και κάθε ρατσιστική επιχειρηματολογία εις βάρος τους δεν μπορεί παρά να στηρίζει και να διαιωνίζει τις συνθήκες της καταπίσης τους.

Λίγα λόγια και εικόνες

από το 3ημέρο στα χνάρια του Θερσίτη

22,23,24 Ιούνη

Τον Ιούνη που μας πέρασε, στον Πευκώνια Αγ. Αναργύρων διοργανώθηκε από τα άτομα που δραστηριοποιούνται στον ΘΕΡΣΙΤΗ -χώρο ραδιοιουργίας και ανατροπής- ένα τριήμερο εκδηλώσεων.

Η θεματολογία των εκδηλώσεων συγκέντρωνε αρκετά από τα zπτίματα που θεωρούμε βασικά στην απεύθυνση μας και τα έχουμε θίξει με την εώς τώρα κοινωνική μας παρέμβαση. Πρόθεση μας ήταν μία συνολικότερη ανάδειξη των zπτμάτων αυτών πλαισιώνοντας τα από έντυπο υλικό, συζητήσεις, ταμπλά θεατρικά και μουσικά δρώμενα, προβολή βίντεο κ.α.

Το περιεχόμενο και των τριών ημέρων συνολικά δε θα μπορούσε παρά να χαρακτηρίζεται από αξιακές αναφορές που διέπουν τις αντιλήψεις και την δράση μας:

- ο αυτοοργανωμένος τρόπος στη λειτουργία των διαδικασιών για το "σπίσιμο" της εκδήλωσης, αλλά και στο "εσωτερικό" των θεατρικών ορμάδων και συγκροτημάτων που συμμετείχαν

- η ανυπαρξία οποιουδήποτε είδους αντιτίμου στα δρώμενα και στο έντυπο υλικό που διακινήθηκε

- η απουσία κάθε εμπορευματικής ή θεαματικής διαμεσολάβησης από τον χώρο του τριπέργου

- η εχθρική σχέση με χορηγίες και πατροναρισμάτων από μπχανισμούς χειραγώησης και αφομοίωσης όπως είναι δημόσιοι φορείς και Δήμοι.

Με αυτά τα χαρακτηριστικά και την επιλογή του χώρου της εκδήλωσης υπαγορεύμένη από την πρακτική μας για επανοικείσθηση χώρων που συώμε και κινούμαστε καθημερινά, πραγματοποιήσαμε τις εκδηλώσεις αυτές στα πλαίσια πάντα τις άρθρωσης Αναρχικού-ανατρεπτικού λόγου.

Θελήσαμε υπό αυτές τις συνθήκες, να επικοινωνήσουμε με κόσμο από τις περιοχές μας -και όχι μόνο-, να μοιραστούμε απόψεις και αγωνίες έχω από Κυρίαρχους όρους και πολιτισμικές αναπαραγωγές τους.

Μακριά από λογικές επιτυχίας-αποτυχίας, για εμάς το εγχείρημα αυτό ήταν γόνιμο και ζωντανό. Για τις επαφές και τις σχέσεις που δημιούργησε, γιά την δυνατότητα άρθρωσης και πραγμάτωσης αυτών που σκεφτόμαστε, εν τέλει για τα χνάρια που άφησε στον δρόμο της Ανατροπής, Στο επανιδείν...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22/6

"Άπο την κρατική επιβολή και την κατασκευή της κοινωνικής συνοίνεσης εως το πρόταγμα της εξέγερσης"

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

με αφορμή τα τελευταία νομοσχέδια

ΘΕΑΤΡΙΚΟ

"οι παλιατσούρες"

από την "μπουφονάτα"

ΣΑΒΒΑΤΟ 23/6

"Άπο τα πρότυπα, τους ρόλους, τις εμπορευματικές σχέσεις εως την καταστροφή τους και π αυτοοργανωμένη δημιουργία"

ΘΕΑΤΡΙΚΟ

"η πουλημένη μούσα"

μια αναπαράσταση του αστικού θεάτρου και των κατά παραγγελία γελωτοποιών

ΣΥΝΑΥΔΙΑ

Ωχρά Σπειροχαίτη

και Σμέρνα (από θεσ/νίκη)

ΚΥΡΙΑΚΗ 24/6

ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

"Άπο τις επιβολές της κεντρικής εξουσίας και της τοπικής "αυτό" διοίκησης εως την αλλολεγγύη και π αυτοοργάνωση στις γειτονίες"

ΠΡΟΒΟΛΗ BINTEO

Η αυτοοργάνωση στην επαναστατημένη Ισπανία του '36

στα χνάρια

της άρνησης,
της αμφισβήτησης,
της ανυποταγής,
της εξέγερσης

από την αφίσα της εκδήλωσης

Ο στρατιωτικός θεσμός

Μανούσος Παπαδόπουλος, 20 χρονών, φαντάρος, αυτοπυροβολήθηκε στη σκοπιά στα τέλη Ιούνη. Στα τελευταία γραπτά μηνύματα από το κινητό του τηλέφωνο στις 26 Ιούνη ζητούσε απεγνωσμένα από τους δικούς του να φύγει από το στρατόπεδο γιατί δεν άντεχε άλλο. Και τα τελευταία του γραπτά μηνύματα έγιναν πειστήριο. Πειστήριο στα χέρια της οικογένειας του που, όπως συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις, στην αρχή καμάρωνε το αγόρι της μέσα στην αγκαλιά του στρατού αλλά μετά την "αυτοκτονία" απηύδησε από το γενικευμένο φέμα. Πειστήριο ενάντια στο στρατό που όχι μόνο αντιμετωπίζει τους φαντάρους ως αναλώσιμα αλλά και που με αλλαζονεία και κυνισμό ξεφτιλίζει κάθε ανθρώπινη ευαισθησία απ' όπου κι αν προέρχεται. Βτσι, ενώ η οικογένεια του αυτόχειρα ζητούσε να μάθει τι συνέβαινε που να δικαιολογεί τα απεγνωσμένα μηνύματά του, οι αρμόδιοι αξιωματικοί παλινδρομούσαν εκνευριστικά ανάμεσα στο "ατύχημα" και την "προβληματικότητα" του Μανούσου. Σήμερα αυτό που έχει μείνει από την ιστορία αυτή δεν είναι παρά μια φωτογραφία σε ένα σαλόνι και η αναμονή μιας κάποιας παντελώς αθωοτικής για τους υπεύθυνους και τις συνθήκες Βνορκης Διοικητικής Βέζετασης. Και πολύς πόνος που ίσως και να γίνει ουσιαστικό αντίβαρο της αφέλειας.

ΚΡΥΣΤΑΛΙΔΑΝΤΟΥ
ΗΡ Ε ΤΣ Ο ΑΠΟ
ΕΔΡΙΕΧΩ

Επιλογή

ΣΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΥΡΘΛΗΤΟ;

Πρόβουλος: -Τα ποσά αυτά είναι προορισμένα ούτως ειπείν, για πολεμικές ανάγκες!

Λυσιστράτη: -Ανάγκη ο πόλεμος; Καλό και τούτο! (Αριστοφάνης, Λυσιστράτη, 411π.Χ.)

Είναι αναμφισβήτητο ότι ο στρατός σήμερα είναι στο απυρόβλητο όχι μόνο της οποιουδήποτε είδους κοινωνικής κριτικής αλλά ακόμη και της πιο "εξ απαλών ονύχων" κοινωνικής ενασχόλησης. Μήπως έχουν πάψει να αυτοκτονούν "ευαίσθητοί" φαντάροι, να σκοτώνονται "μάχιμοι" σε ασκήσεις, να απορροφούνται τρισεκατομμύρια δραχμές από "αντιπαραγωγικές" στρατιωτικές υπηρεσίες, από σκοτεινά κυκλώματα προμηθειών και από αμφισβήτουμενους εξοπλισμούς; Όχι βέβαια! Απλά, οποιαδήποτε φωνή -αντικαθεστωτική ή κοινοβουλευτική- που κάποτε ασκούσε -έστω και ελλειπτικά- κριτική στο θεσμό του στρατού, φαίνεται πως σήμερα έχει χωνευτεί περισσότερο από κάθε άλλη εποχή από το ιστορικό λάθος του εθνοκεντρισμού στην υπαρξιακή αντιπαράθεση της εθνικής ταυτότητας με την απειλητική "παγκοσμιοποίηση".

Η επιλογή αυτή μέσα στην τρέχουσα συγκυρία έρχεται να προστεθεί στην έτοι και αλλιώς υπολανθάνουσα αποδοχή τους ενός συναινετικού κλίματος απέναντι στο θεσμό του στρατού: οι εθνικοί κίνδυνοι δικαιολογούν ένταση, δαπάνες, μυστικοπαθεία και ανοχή για όσα συμβαίνουν στο εσωτερικό του, η δικαιολογημένη καταστράπηση βασικών συνταγματικών δικαιωμάτων και η επιλεκτική "αδιαφορία" για τις ενδιθεσμικές αντιθέσεις. Ένα δείγμα χρονικά φθίνοντος αντίστοιχου ενδιαφέροντος είναι ο λαλίστας του ΚΚΕ που περιορίζονταν ανέκαθεν όχι τυχαία στην κατάκτηση "δημοκρατικών δικαιωμάτων" στο στρατό(!) όπως επίσης και στην ικανοποίηση των επαγγελματικών αιτημάτων των κατώτερων αξιωματικών!!!).

Τίποτε δεν έχει αλλάξει στο στρατό. Με το άλλοθι της "θωράκιστης της χώρας" δεν έχει πάψει να στελεχώνεται από ένα ιεραρχημένο και κοινωνικά και πολιτικά ανεξέλεγκτο γραφειοκρατικό δίκτυο σε στυλ δημοσιούπαλλολικού προσωπικού που αναπαράγεται και αναπαράγει τα επιχειρήματα της κοινωνικής του χρησιμότητας. Δεν έχει πάψει να απολαμβάνει υπερχρηματοδοτήσεις με πολιτική και κομματική ασυλία. Δεν έχει πάψει να απολαμβάνει μια -αποκλεισμένη από κάθε διάθεση κοινωνικού ελέγχου- ισχύ και αυτόνομη νομοθεσία. Δεν έχει πάψει να διαπλέκεται με ιδιότυπη ευχέρεια στο "ευαίσθητο" και

προσοδοιφόρο πεδίο των εξοπλιστικών δαπάνων. Ο στρατός συνεχίζει να φυλακίζει δύο χρόνια από την εφηβεία, να υποβάλλει σε καταναγκασμό, να "κοινωνικοποιεί" με την πιο εκφασισμένη εκδοχή της (νέο)ελληνικής κουλτούρας, να εκμεταλλεύεται αμισθή εργασία με τα πιο ειδεχθή υποτακτικά μέσα, να προωθεί τις πελατειακές σχέσεις και τη φιλοσοφία του "βόσματος".

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες βρίσκεται μια ουσιώδης θεσμική αντίφαση όσον αφορά το θεμελιώδες ζήτημα της πειθαρχίας. Είναι αδύνατον το καταναγκαστικό κλίμα, οι ταπεινώσεις, οι αυθαιρεσίες και η συνολική απαξίωση που κυριαρχούν στην ψυχολογία του φαντάρου να συνδυάζονται με το "υψηλόν φρόνημα", την "μαχητικότητα" και την "υπερηφάνεια" που απαιτείται από τον θεσμό για την αποτελεσματική εθνική "θωράκιση". Αυτό είναι γνωστό όπως και το ότι όσο πιο μιστός γίνεται ο στρατός στα μάτια των εφήβων άλλο τόσο πιο αδιάφορο είναι αυτό το γεγονός για τους καραβανάδες. Μπορεί εύκολα κάποιος που έχει "υπηρετήσει" να θυμηθεί πόσο εκνευρίζονταν οι καραβανάδες όταν καθυστερούσε η μισθοδοσία τους, όπως και ότι ουδέποτε αυτοί ζήτησαν κάποια περιστασιακή έστω περικοπή του μισθού τους σε κάποια δύσκολη στιγμή της "πατρίδος" για να αγοραστεί "απαραίτητο" πολεμικό υλικό. Οι εθνικο-πολιτικές διαλέξεις μύριζαν ανέκαθεν ούζα και ποικιλίες και ακολουθούνταν συνίθισης από ποινές και αγγαρείες: σύμφυτες και αξεπέραστες θεσμικές αδυναμίες.

Μπορεί τίποτε να μην έχει αλλάξει στο στρατό αλλά το γενικότερο κλίμα των πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών αλλαγών φαίνεται να δημιουργεί εντυπώσεις όσον αφορά ενδεχόμενες αλλαγές και στο στρατό. Το "επελαύνον" πνεύμα του εκσυγχρονισμού έχει κρατήσει σε αδράνεια όσους προσπαθούν να το παρακολουθήσουν, και ακόμη πιο σημαντικό είναι ότι αρέσκεται στο να καλλιεργεί γενικότερες προσδοκίες εξανθρωπισμού και ορθολογικότητας. Ο εκσυγχρονισμός που απαιτείται από τις διακρατικές υποχρεώσεις του ελληνικού στρατού, επιβάλλει μια πιο ορθολογική χρήση του έμψυχου και άψυχου ανανεωμένου υλικού του, διαδικασία ωστόσο, που δεν έχει καμία σχέση με τον εξανθρωπισμό στο εσωτερικό της θεσμικής του λειτουργίας, ούτε φυσικά και στον κοινωνικό του ρόλο. Οι σκηνικές αλλαγές στο στρατό εξαγγέλλονται διαρκώς, τίθενται και ανατίθενται, και τελικά γίνονται πραγματική στην πιο ανεπαίσθητη μορφή τους, με τρόπο που να συντρούν τη ρητορική διαδικασία αλλαγών, αφίνοντας την ουσία του θεσμού ανέπαφη. Οι προσδοκίες είναι μάταιες μια και ο στρατός αποτελεί τον σκληρό πυρήνα της κρατικής επιβολής και ως εκ τούτου θα παραμένει για πάντα στο απυρόβλητο της οποιαδήποτε προνοιακής κοινωνικής πολιτικής.

Το αίμα, το χρήμα, η κτηνωδία και η χυδαιότητα θα' ναι οι παντοτινές συνιστώσεις του πιο αξιοκαταφρόντιου αλλά και πιο επικινδυνού θεσμού: του στρατού.

Η διαιμεσολάρηση και η αντιπροσώπευση είναι έννοιες σύμφωνες με κάθε εξουσία. Υποδηλώνουν τη διαδικασία εκείνη κατά την οποία ένας θεσμός ή μηχανισμός αναλαμβάνει να διεκπεραιώσει μια πρόξη, κοινωνική επιθυμία ή απαίτηση. Τη μετατροπή της άμεσης και απής συμμετοχής σε μια φευδεπίγραφη συμμετοχικότητα.

Στην ελλάδα αυτός ο τρόπος οργάνωσης της κοινωνίας κάνει την εμφάνιση του ταύτοχρονα με τις πρώτες προσπάθειες σύστασης κεντρικής διοίκησης, στην οποία συχρονίζεται και τελικά θεσμίζεται με τη δημιουργία του κράτους. Μέσα σ' αυτή την πορεία ο τρόπος οργάνωσης των παραδοσιακών κοινωνιών, με καρακτήρα τοπικού και με έναν διάχυτο αλλά άμεσο τρόπο αντιτίθεται των κοινωνιών τους προβλημάτων, αλλάζει και δοιού πλέον υπάγονται στην

κεντρική εξουσία, του νεοσύστατου κράτους. Με αυτές τις ριζικές αλλαγές, που συνέβησαν σε διαφορετικές ιστορικές στιγμές σε ολόκληρο τον κόσμο, δεν μετασχηματίζεται μόνο το οργανωτικό πλαίσιο αλλά και ο τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τη συμμετοχή στα καινά, τη δυνατότητα παρέμβασης στις αποφάσεις και τις διαδικασίες, των τρόπους ανίχνευσης και ικανοποίησης των πραγματικών τους αναγκών.

Σήμερα η φιλοσοφία που αναφέρεται στον πυρίνα του κράτους δεν θα μπορούσε να έχει αλλάξει. Αυτό που συνέβη όμως είναι ότι, ο απρόστροφος και άκαμπτος μηχανισμός για να καταφέρει τον καθολικό έλεγχο της κοινωνίας μετασχημάτισε τη δομή του. Δημιουργήστε έτσι ένα ευρύ πλέγμα θεωρών, οι οποίοι όχι μόνο αλληλουσμηληρώνονται αλλά και είναι ανίκανοι να λειτουργίσουν χωρίς την κρατική αρχή.

Πατώντας λοιπόν πάνω στις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων για συμμετοχή σε θέματα που τους αφορούν, αυτονομία επιλογών και αμεσότητα στη λήψη αποφάσεων, δημιουργήθηκε ένας συνδιασμός μικρούργοριας του κράτους και κοινωνικού παραπήματος, ο οποίος έχει περισσότερο εκτελεστικό καρακτήρα των κεντρικών επιλογών (νόμος του 1912 περί σύστασης των δημάρχων και των αρμοδιοτήτων τους).

Φυσικά ο θεσμός της τοπικής αυτοδιοίκησης σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνεται στις απαίτησεις της κοινωνίας. Ξεκόθαρα ιεραρχικός στη δομή του, εναποθέτει το μέλλον μιας κοινωνίας στα χέρια των χειραγώγων της τάξης ή της δείνα πολιτικής παράταξης και καρακτηριστική εξουσιοποίησης στις αυτιλίψεις του, αφήνει περιθώρια για κριτική και παρέμβαση στις επιλογές του μόνο μέσα από απρόστροφη και ανούσια αρροφούσαν σε πεδίο κοινωνικών αντιπραθέσεων, δημοτικά συμβούλια και αφαιρετικές τοποθετήσεις «ειδικών».

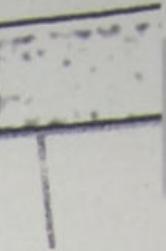
Βασικές λειτουργίες του είναι να αποτελεί μια βαθιβίδα αποσυμπίεσης σε περιπτώσεις κοινωνικής δυσαρέσκειας για την κεντρική πολιτική, μεσολαβώντας ανάμεσα στην κυβέρνηση και την κοινωνία, προς όφελός φυσικά της πρότης, είτε από αδυναμία παρέμβασης είτε από ταύτιση απόφευκαν. Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός πως οι κοινωνικές σχέσεις που αναπόστει στην τοπική αυτοδιοίκηση μέσα στα πλαίσια των δραστηριοτήτων της αρχίσουν και τελειώνουν με προγράμματα «πολιτισμού» και «πρόνοιας» προς διάφορες πληθυσματικές ομάδες. Όλοι γνωρίζουμε τα ροκ φεστιβάλ και τα πατριωτικά γλέντια που κατά καρούς διαργανώνονται, καθώς και τα γραφεία για τους ανέργους, τα δημοτικά ιατρεία, τα κέντρα νεότητας. Θα πάντα αφέλεια, βέβαια, να πίστεψε κάποιος πώς οι παροχές αυτές θα υπήρχαν, ακόμη κι αν οι κάθε είδους εργαλάβοι τους δεν αποσκοπούσαν στην προβολή κοινωνικού έργου, αποσπώντας κοινωνικά συναίνεση και άμεσα ή έμμεσα ανταλλάγματα.

Καθοριστική είναι επίσης η σχέση που έχει η τοπική εξουσία με τη φρενήρη αλλαγή του αστικού περιβάλοντος. Πλατείες απαλλωτρίζονται και φωταγωγούνται, εμπορικά κέντρα ξεφιτρώνουν παντού, νέα πεζόδρομοι δημιουργούνται, ενώ σε άλλα σημεία της πόλης διανοίγονται κεντρικές οδικές αρτηρίες. Πρόκειται για τα αναπτυξιακά προγράμματα που αφορούν την ανάπλαση και τα οποία με πρόστημα τον εκσυγχρονισμό και την καλύτερη ποιότητα της ποιότητας ζωής, σκοπό έχουν την πιο εύκολη μετακίνηση ανθρώπων, με την ιδιότητα του καταναλωτή και μόνο, και εμπορευμάτων.

Είναι φανερό πώς όλα αυτά προσθέτουν πολιτική υπεράξια και κύρος στους τοπικούς αρχοντικούς που έχουν σκοπό να καλύψουν τα κενά στις κοινωνικές υποχρεώσεις του κράτους και να αποκοποποιήσουν κάθε σπηλιά της καθημερινότητας μας, αναπαράγοντας τη μαρική κουλτούρα, χωρίς να αμφισβίτουν την κοινωνική χειραγώγωση και την εκμετάλλευση.

Γίνεται λοιπόν σαφές πώς σε καμία περίπτωση δεν είμαστε εμείς και οι πραγματικές μας ανάγκες το μέτρο για τις αποφάσεις που πάρνονται σε κεντρικό επίπεδο και εφαρμόζονται στις γειτονίες μας. Η αποκάλυψη του ρόλου της τοπικής αυτοδιοίκησης επιτείνει την αναγκαιότητα για τη δημιουργία σχέσεων στις περιοχές μας, με τέτοιο τρόπο ώστε να καταργούν τη διαιμεσολάρηση και τους ρόλους την ποθητικότητα και την υποταγή, την ιεραρχία και τους αποκλεισμούς, μέσα από αυτόνομα-αυτοοργανωμένου εγκειρήματα που θα απαντούν σε άμεσα προβλήματα, θα διασκέψουν ανατρεπτικό λόγο, θα δείνουν αλληλεγγύη σύμφωνα με τα κριτήρια της κοινωνικής και πολιτικής τους συνειδητότητας και θα καταπιάνονται με σπηλιά που να το εύρος των προβληματισμών. Με αυτά τα καρακτηριστικά αναπόρευκτη, αλλά και απαραίτητη είναι η οδιάλλακτη επίθεση και το σαμποτάζ στις επιλογές και τις ιδιοτελείς φιλοδοξίες των εργαλάβων της τοπικής αυτοδιοίκησης για τη χειραγώγωση και τον επεριπροσδιορισμό των ζωών μας. Άλλωστε η αυτοοργάνωση δεν είναι δυνατόν να συνυπάρχει στο πλήι μιας κατ' επίφαση δημοκρατίας, αλλά μόνο να την ακυρώνει.

Εν ίδρα λοιπόν των επερχόμενων δημοτικών εκλογών, τον Οκτώβρη του 2002, κι ενώ το προεκλογικό πανηγύρι είναι έτοιμο να αρχίσει, οι φραντάσουμε οι ψηφιοθρησκοί τους είλημμοι να γίνουν βορά των ποιοτησιακών μας επιθυμιών. Δημιουργώντας θύλακες ελευθερίας στην πόλη, μέσα από εγκειρήματα που να τα καρακτηρίζει την πρήξη, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη, να διευρύνουμε τον αγώνια ενάντια στις εκλογές και στη διαιμεσολάρηση, όπου κι αν αυτή εκφράζεται.

Μια λαμπερή πόλη κι όλοι σκιές...

Κάτω από τους εκτυφλωτικά φώτα στις μεγάλες λεωφόρους, τους προβολείς των αυτοκίνητων, τους περίτεχνους φωτισμούς των βιτρίνων, τα νέα των διαφημίσεων είμαστε όλοι ίδιοι, όλοι σκιές. Ανθρώπινες φιγούρες δίχως χαρακτηριστικά, προσωπικό χρώμα, ιδιαίτερο ύφος, μόνο "σκιές".

Μια από αυτές τις σκιές εκεί στα Δυτικά της πόλης, στο Αιγάλεω, ήταν ο Τάσος Σχορδόκης. Σε ένα μητροπολιτικό προάστιο που την δεκαετία του '80 μόλις άρχιζε να βιώνει αυτό που λέγεται Ανάπτυξη και να μετατρέπει τις εργατογειτονιές και την βιομηχανική ζώνη που τις γέννησε σε αρένα κατανάλωσης, έζησε κι αυτός εκεί μαζί με πολλούς άλλους.

Πρόσωπα ζωντανά σαν τον Τ. Σχορδόκη δεν μπορούν να χωνέψουν εύκολα οι μηχανισμοί για αυτό και το ΚΚΕ τον απέβαλε σχετικά νωρίς, εκεί γύρω στο '79, όχι βλάπτοντας τον φυσικό, αλλά βοηθώντας τον με την ορμή που χαρίζουν οι προπεραιωμένοι περιορισμοί. Μαρξιστής, μα με κριτική διάθεση που ανακρίουσε κάθε ιδεολογία, στράφηκε προς την Αυτονομία, αγγαλιάζωντας ότι ριζοσπαστικό υπήρξε τα χρόνια εκείνα σε ιδέες και πράξεις. Συνελεύσεις, πορείες, καταλήψεις, απόπειρες δημιουργίας αυτόνομων εγχειρημάτων είναι λίγοι από τα σημεία που θα τον συναντούσε.

Η ζωή του τελείωσε σχετικά νωρίς, αφήνωντας πάσω, εκτός από τις "ουτοπίες" του, και μερικά ποιήματα, που θα αντίθεση με τις εν ζωή προβέσεις του, συγκεντρώθηκαν και τυπώθηκαν από κοντινά του πρόσωπα.

Κι άγουρος πέτρα πελεκά αλήθεια κι όχι χωρατά με τόνα μου το χέρι χειμώνα καλοκαίρι με δυο φιλιά την θάλασσα την γύφτισσα την κάνω περιβόλι και στο φιλί μου αν κρατηθείς βρόχι πονηρό μην το σκιαχτείς φορτώσου το γέλιο μου βάλε το στην φτυσιά σου και πες τους το έτος με καλοζυγισμένο σκαμπίλι: δεν μου κάνετε.

Μπορούν να μάθουν τον χρόνο μόνο σαν πρόγραμμα αναχωρήσεων Ήρα ο λόγος τους για αυτόν είναι οι εκφωνήσεις των αεροδρομίων

ρουφιάνες γλώσσες είναι τα ρολόγια

Αδέσποτα,
το ταυμπούρι αντέχει (μπορεί να μείνει)
υποτικό 18 χρόνια

Πέσσοι άγγελοι στην ουρά
σιούζουν στην πόρτα της κόλασης

...το μεγάλο

φινάλε

Θεραπεία

ΧΩΡΟΣ ΡΑΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ
Νεοτερος και Εθνικος Ιωτερος, Ζάκυνθος